

Boldog Bartolo Longo

A RÓZSAFÜZÉR TIZENÖT SZOMBATJA

Elmélkedések és imádságok
a Rózsafüzér Pompei Királynőjéhez

1888.

ÁLTALÁNOS TUDNIVALÓK

Az imádság lényege: 15 egymást követő szombaton a rózsafüzér 15 titkával való elmélyült találkozás.

Végzésének módja: egy-egy szombat imádságos a-nyaga áll három elmélkedésből, a szentmise előtti és szentmisét követő imádságokból, befejező imákból és a rózsafüzérből. Egyes imádságok ismétlődnek, azaz minden szombaton azonosak. Ezek az első szombat imádságai között elszínezett háttérrel kiemelve szerepelnek (... .. oldalon).

Rendes körülmények között egy-egy szombat imádságai az egész napra elosztva, egyes részei a szentmise köré csoportosítva végzendők. Ha erre nincs idő, akkor a lehetőségeknek megfelelően kell végezni, olykor természetesen részletek, egy-egy elmélkedés vagy imádság is kiemelhető és mondható.

Célja: a Megváltó Krisztus és a Szentháromság szeretetében való megerősödés a Szűzanya vezetésével és segítségével. A tapasztalat szerint ez az ájtatosság a különösen nehéz gondok és bajok elviseléséhez és megoldásához ad nagy segítséget.

Kezdeményezője, az elmélkedések megfogalmazója és világszerte terjesztője Boldog Bartolo Longo (1841–1926) volt.

Mikor végezhető?

Az év bármely szombatján elkezdhető. Pompei kegyhelyén és a hozzá hivatalosan csatlakozott Rózsafüzér Társulatokban május 8 előtti és október első vasárnapja előtti 15 szombaton végzik, nyilvánosan. Május 8-hoz *január utolsó szombatján* indul (kivéve, ha V. 8. szombatra esik, ilyenkor egy héttel korábban), október első vasárnapjához *június utolsó szombatján*. E két napon déli 12 órakor Pompeiben és hozzá kapcsolódóan szerte a világon elimádkozzák a *Rózsafüzér Pompei Királynőjének ünnepélyes megkérlelése* imádságokat (lásd .... o.). Aki szombaton nem tudja, vasárnap is elvégezheti. Különleges esetekben 15 egymást követő napon is elvégezhető.

A RÓZSAFÜZÉR ELSŐ SZOMBATJA

Az első örvendetes titok: „... akit te, Szent Szűz, a Szentlélektől fogantál.” Az Úr híriül adása (Lk 1,26–55).

Elmélkedések

I. Végre megnyíltak az egek és leszállt a földre az, akit a próféták úgy neveztek: az igaz, a pátriárkák vágya, akire a nemzetek vártak, az Úr küldötte. Leteltek a Dánielnél mondott hetek; igaznak bizonyultak Jákob próféciái, mert Júda jogara már az idegen király, Heródes kezébe került. Egy kis szolgálóleánynak, aki szűz marad, kell világra hoznia egy embert, aki a Magasságbelinek a fia. Lelkem, érted-e, mit akar ez mondani: az Ige emberré lesz? Ó Isten végtelen jósága és irgalma! Hát annyira szeretett téged az Isten, hogy úgy akarta, hogy egyszülött Fia *megalázkodjon egészen odáig, hogy a szolga alakját vegye magára?* (Fil 2,7.) És mindezt azért, hogy szenvedhessen és meghalhasson a kereszten, és ezzel megváltson téged a pokoltól és megnyissa számodra a paradicsom kapuit! Hogy minden nap föláldozza magát az oltárokon, és vedled maradjon, eledelül is adva önmagát a szent Eucharishtiában! – Legszentebb Háromság, alázattal imádlak és hálát adok neked e nagy szeretetért. Az Atya odaadja Fiát az embereknek, a Fiú beleegy-

zik abba, hogy ember legyen, és a Szentlélek kész megvalósítani a nagy misztériumot. Milyen az én válaszom e nagy szeretetre? Lelkem, vedd fontolóra egyrészt a Szent Szűz méltóságát és kegyelmeit, másrészt a benne lévő tökéletes alázatosságot. Isten teremtette szeplőtelennek őt, akit anyjának választott és fogantatása pillanatától minden teremtmény fölötti magasságba emelt. Az Úr szava az Énekek énekében: „... a szolgálóknak se szeri, se száma, de egyetlen az én galambom, az én tökéletességem...” (6,8–9). És ő, az Isten Anyja, nagy alázatosságáért választatott ki. Az *Énekek éneke* Máriát az illatozó nárduszhoz hasonlítja, mert – miként Szent Antonin mondja – a nárdusz kicsinyke és illatos növénykéje Mária alázatosságát jelképezi, melynek illata az égig szállt és szűz ölébe vonta az isteni Igét. Továbbá, folytatja a szent domonkos érsek, a szűz alázatossága a legtökéletesebb és a legközvetlenebb fölkészülés volt arra, hogy anyja legyen az Istennek. Szent Bernát így következtet: Ha Mária tetszett Istennek szüzességéért, ugyanúgy tetszett az alázatosságért, amellyel Isten Fiát fogantatta. Maga a Szent Szűz mondta egy alkalommal Szent Brigittának, amikor megjelent neki: vajon mivel érdemeltem ki azt a nagy kegyelmet, hogy az én Uramnak anyja legyek, ha nem azzal, hogy ismertem a magam semmiségét és megaláztam magam? S hogy erről tanúságot tegyen, minden nép előtt megvallotta alázatos énekében: „*mert Isten*

tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát ... nagy dolgot cselekedett énvelem a hatalmas” (Lk 1,48–49). Mária szeme – az egyszerű és alázatos galambnak szeme, amely mindig csodálattal szemlélte az isteni nagyságot – mindig meglátta önmaga semmiségét; és ez olyan erővel hatott Istenre, hogy magához vonta Őt a magasságból: „Mily szép vagy, barátnóm, mily szép vagy! Szemeid, mint a galambok” (Én 5,12). És az Úr, hogy növelje az anya érdemét, nem az ő előzetes beleegyezése nélkül akar a fia lenni. Ezért küldi hozzá az égi hírnököt, Gábor angyalt, „Isten erejét”, hogy kinyilatkoztassa neki az Ige megtestesülésének nagy eseményét. Ó Máriának nagy és szent alázatossága! Te tetted kicsivé ezt az anyát önmaga előtt, de naggyá Isten előtt! Méltatlanná a tulajdon szemében, de méltóvá az Úr szemében, aki oly mérhetetlen, hogy az egész világ sem képes őt befogadni! És – kiáltom én is Szent Bernáttal – hogyan voltál képes, ó Úrnő, egyesíteni a szívedben az alázatosságot azzal a tisztasággal, ártatlansággal és kegyelmi teljességgel, melyet birtokoltál? Ó legalázatosabb Királynő, az Úr legyen veled! Általad és tőled kezdődött el a megváltásunk. Tégy engem alázatosságod részesévé, és add, hogy tökéletesen szeresselek téged és a Fiadat.

II. Lelkem, nézzed: az angyal nem nagy városokba, fejedelmi palotákba, arannyal ékes királynőkhoz

küldetett, hanem Názáretbe, a kis városkába egy szűzhöz, aki Józsefnek, az ácsnak volt a jegyese. Tehát nem a születés rangja, nem is a természetes adottságok vonják magukra Isten tekintetét; az ő szemében az igazi érdem az alázatosság, a szerénység, az erkölcsi ártatlanság, és a tisztaság szerelme. Mária magányosan élt szegényes házacskájában, miként ezt a szent bencés apáca, Erzsébet látta; s egyre forróbban vágyakozott és imádkozott Istenhez, hogy küldje el a világba a megígért Megváltót. És akkor megjelent előtte Gábor főangyal. És az angyal három okból is nagynak mondja őt. Az első magát Máriát érinti: köszöntelek téged, aki kegyellemmel teljes vagy, azaz mindenkinél szentebb vagy, te vagy Isten minden kegyelmének és ajándékának kincsesháza. A második ok Istent érinti: az Úr van teveled, azaz Ő oltalmaz, kísér és vezérel téged. A harmadik ok az embereket érinti: áldott vagy te az asszonyok között; azaz te vagy a kiváltságos, a mindenki-fölötti. – Milyen tisztelettel mondjuk mi ugyanezeket a szavakat Máriának, amikor a rózsafüzérét imádkozzuk? – És Mária zavarba jött az angyal szavaitól, aki Istenről beszél neki. Zavarják a dicséretet, nehezére esnek, mert ő semmit sem magának, hanem mindent Istennek tulajdonít. Zavarba jött, miként Szent Brigittának föltárta, mert alázatos szíve megriadt minden dicsérettől, s arra vágyott, hogy egyedül csak minden jó teremtője és adományozója legyen dicsérve és ál-

dott. Mekkora a különbség Mária és Lucifer között! Lucifer, amikor látta tulajdon szépségének ajándékát, miként Izaiás mondja, a trónját a csillagok fölé akarta emelni, s hasonló akart lenni Istenhez. Vajon mit mondott volna és mit kívánt volna e gőgös szellem, ha Mária kiváltságait hordozhatta volna? Az alázatos szűz leány nem így tett: minél magasabbra emelve látta magát, annál inkább megalázta önmagát, és ez az alázatosság volt az a szépség, amibe beleszeretett a királyok Királya. – *„És gondolkodni kezdett azon, mit jelent ez a köszöntés?” (Lk 1,29.)* És te, én lelkem, hogyan követed Máriát azon veszedelmes dicséretek közepe, melyekkel az emberek dicsérnek? Ó jaj, gőggel telve te azt hiszed, hogy megérdemled a dicséretet, tetszik neked, és ha látszólag visszautasítod, csak azért teszed, hogy még inkább dicsérjenek! Hány szégyenteljes bukás oka a hízelgés! – Ó Mária, ó minden bajom isteni gyógyítója, ó Istennek méltó Anyja, mennyire megszegyenít engem a te alázatosságod! Íme, ezért *„boldognak mondanak engem minden nemzetek” (Lk 1,48)*. Mennyire bánom, hogy büszkeségemmel oly sokszor megbántottam Istent, és megszorítottam a te édes és alázatos szívedet! De ha te rám tekintesz jóságos anyai szemekkel, gyorsan kiengesztelődöm Istennek: ha tudlak szeretni téged, nem leszek boldogtalan. A te kezében van minden kegyelem: te üdvö-

zítheted azt, akit akarsz. Ó kegyelemmel teljes, üdvözítsd a lelkemet!

III. Végül, miután biztosítékot kapott szüzessége megőrzéséről, Mária két szóval beleegyezését adta: „*Íme, az Úr szolgálóleánya vagyok, legyen nekem a te igéd szerint*” (Lk 1,28). Ó áldott szavak, melyek megvalósították a megtestesülés titkát, beteljesítették a próféciákat és jóvátették ősatyáink engedetlenségét s annak a szerencsétlen párbeszédnek a fájdalmas következményeit, melyet Éva folytatott a sötétség angyalával. Csodálatos szavak, melyekben megnyilvánul a legelevenebb hit, a legmélyebb alázatosság, a legtökéletesebb engedelmesség, a leggyöngédebb szeretet, a legteljesebb ráhagyatkozás az isteni akaratra. E szavakat az Egyház hálából naponta háromszor gyermekei ajkára adja. Mondjad te is, én lelkem, folyamatosan, Mária érzületével. Tanulj alázatosságot és ráhagyatkozást mindarra, amit Isten rendel neked. Szégyenkezzél: annyira rossz vagy és annyira különbözöl Máriától, s ami még rosszabb, nem tudsz sem sírni, sem imádkozni. Legalább most kezdj elfordulni siralmas állapotodtól, tagadd meg rendetlen életedet és kezd odadni magadat az imádságnak. És ha úgy érzed, hogy kőből van a szíved, fordulj Máriához, és kérjed őt, hogy az angyali üdvözet szerelméért, cserélje ki a szívedet az ő annyira alázatos és tiszta szívével. Ó Istennek nagyságos Anyja, a kegyel-

mek és boldogságok mérhetetlen tengere, még én is boldog leszek, ha oltalmad alatt fogok élni. Igen, mától kezdve halálomig nem hagyok föl azzal, hogy köszöntselek, szeresselek és segítségül hívjalak az általad annyira szeretett imádsággal, amelyre te magad tanítottál, a szent rózsafüzérrel. Ez emlékeztet minden nap a te páratlan alázatosságodra, tisztaságodra, kegyelemmel teljességedre, istenanyaságodra, az én megváltásomra és üdvösségemre. Te nyitottad meg napjainkban a kegyelem forrását a híres Pompei romjai között, a halálváros közelében, hogy megmutasd a bűnösöknek, akik a halált hordozzák lelkükben, miként árad tőled az élet mindazokra, akik segítségül hívnak téged, ó Pompei Rózsafüzér Királynője, hogy megmutasd a világnak, amely kiveti magából Jézust, miként ajándékozod újra, ó Pompei Királynője, Jézust a meggyötört emberi családnak a kegyelem és a hit új életével. Ó irgalmasság Anyja, add, hogy Jézus uralkodjék a szívemben; legyen a királya, föltétlen uralkodója és ura erőimnek és képességeimnek, hogy az Ő életéből éljek, belőle és Ővele egyesülve éljek mindörökké! Az összes népek áldjanak és szeressenek téged, ó Valle di Pompei úrnője, menedékünk, vigasztalónk, dicsőségünk. Amen.

Erény: az alázatosság.

Gyakorlása. Szívedben alázkodj meg nyomorúságaid láttán. Külsőleg is alázd meg magad, az utolsó

helyet foglalva el, magad elé engedve a többieket. Viseld el ma a megjegyzéseket és bírálatokat, akár igazak, akár jogtalanok, mentetőzés nélkül. Fékezd meg a gőgöt azzal, hogy mindig halkán beszélsz, s hogy nem beszélsz magadról, sem jót, sem rosszat.

Röpima

Ó Mária, szépséges és szeplőtelen Szűz, tedd a szívemet a te szívedhez hasonlóan tisztává és alázatossá.

Imádságok a szentáldozás előtt

Jézusom, örök Ige, imádlak e szentségben, melyben itt vagy elrejtőzve, és imádlak Mária alázatos ölébe zártan. Hálát adok azért, hogy emberré lettél és embert választottál Anyádnak. Ó Jézusom alázatos Szíve, ki adja meg nekem a te Szeplőtelen Anyád alázatosságát, hogy a szívembe vonhassalak téged? Jaj, mennyire méltatlan a szívem erre a megtiszteltetésre! Hogyan merészelek közeledni hozzád és egyesülni veled, aki a végtelen tisztaság és szentség forrása vagy, engem pedig beszenyez a gőg? Mégis, kérlek, légy irgalmas irántam, és isteni megtestesülésedért add meg nekem azt, ami hiányzik belőlem ahhoz, hogy méltón fogadhassalak téged: áraszd belém az erényeket. – Ó Mária, aki a kimondhatatlan vigasztalás által, melyet abban a pillanatban nyertél el, amikor a Szentlélek hatására

méhedben fogantad a gyermekké lett Mindenhatót, a Teremtőt, a te Fiadat, s ezáltal Istennek valóságos és méltó Anyja lettél, engedd éreznem egy pillanatra a te szerelmedet, a te alázatos és erős hitedet, hogy megfelelő tisztelettel tudjam fogadni a te Jézusodat! Vágyaimat, érzelmeimet, imádásomat, hálaadásomat egyesítem a tieddel, melyekkel abban a kilenc hónapban a szíved alatt hordoztad az Istennek Fiát.

Könyörgés Szent Gábor főangyalhoz

Szent Gábor főangyal, a megváltás titkainak szolgája és hírhozója, s ti mind, paradicsomi angyalok, akik ámulattal egyedüli szemlélői voltatok az Örökkévaló e nagy tettének, hogy kicsinyke gyermekké válik teremtménye méhében, imádjátok helyettem és áldjátok Őt dicsérő szavatokkal, melyre én még nem vagyok képes, pedig a jótétemény miatt, melyben most részesülni fogok, lakóhelyet adván magamban végtelen Uratoknak, köteles vagyok rá.

Könyörgés Szent Józsefhez

Szent József, Mária tisztaságos jegyese, kit az örök bölcsesség Isten Fiának gondviselőjéül rendelt, áraszd szívembe a szeretet, a tisztelet és az alázatosság érzületét, amelyek benned ébredtek,

amikor álmodban az angyaltól, majd Máriától élő szóban hallottad az Ige megtestesülésének titkát, hogy a tulajdon szememmel annak lássam magam, aki valójában vagyok: nyomorúság és bűn.

Őrangyalom, kísérj engem és ébressz bennem szentebb, alázatosabb és tisztább érzéseket.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért, szenvedésért és halálodért, s a te dicsőséges föltámadásodért add meg nekem a kegyelmet, hogy (*itt mondd el kérésedet*). E titok szerelméért, s annak az órának a tiszteletéért kérem tőled ezt, amelyben magamhoz veszem szentséges Testedet és isteni Véredet; jóságos szívedért, a szeplőtelen Szűzért, szentséges nevedért kérem ezt, ó Jézusom, aki minden kegyelmet megígértél. Amen.

Könyörgés a Pompei Szűzanyához

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője, aki Valle di Pompeiben fölállítottad a kegyelem új trónusát, Atyaisten leánya, Fiúisten anyja és Szentlélek jegyese! Örömeidért, fájdalmaidért, dicsőségedért, a titok érdemeiért, melynek emlékezetére most részt veszek a szentmisén, könyörögve kérlek, esdd ki számomra a kegyelmet, hogy (*itt mondd el kérésedet*).

Imádság a szentáldozás után

Ó Jézusom, dicsőség Királya, miként méltattál arra, hogy eljössz meglátogatni egy ilyen bűnös lelket, milyen én vagyok? Ha az alázatosság annyira kedves volt előtted, hogy az égből lehozott Mária méhébe, íme, megalázkodom előtted, és méltatlannak tartom magam a te fogadásodra. Megvallom, hogy sok vétkemmel bántottam Szívedet, és méltatlan vagyok bámilyen kegyelemre. De most szeretnék jóvátenni mindent. Bizalommal vetem magam irgalmasságod karjaiba, és ezerszer elmondom: Téged akarlak szeretni, Istenem, Megváltóm, Jézusom, én barátom, szerelmem, téged akarlak szeretni. Szerelmemet egyesítem azzal a szerelemmel, mellyel a szentséges Szűz Mária kilenc hónapon át hordozott, valamint a te tisztaságos és hűséges gondviselő atyád, Szent József szerelmével. Ki akarom fejezni ezt a szerelmet szívem minden dobbanásával, mely Mária szeplőtelen és alázatos szívének dobbanásával egyesül. Hálát adok neked, örök Atya, ó szeretet Lelke, a végtelen ajándékért, az isteni Fiúért, akit nekünk ajándékoztatok, és hálámát egyesítem az odafönt lakozó összes szentek hálájával – akik bűnösök voltak és az isteni Vér által üdvözültek –, mindazzal a hálával, ami az égben lévő igaz lelkeké. Mindenekelőtt az alázatnak és a hálának azon érzéseivel szeretnék hálát adni neked, ó Jézusom, melyek anyádban, Szűz Mária-ban éltek, amikor Gábor főangyal szavára Isten

Anyja lett; valamint Szent József alázatával és há-
lájával, mely akkor töltötte el, amikor ugyanez a
főangyal Isten Anyjának jegyesévé és a Te gondvi-
selőddé tette. Órangyalom, aki tanúja voltál gőgös
cselekedeteimnek, segíts megújítani életemet, szo-
kásaimat, és a Szűzanya iránti tiszteletemet. Te ve-
zess engem őhozzá, és kérjed nála a tökéletes alá-
zatosságot, az ő tökéletes szeretetét és a végső áll-
hatatosságot.

Imádságok a szentáldozás után

Krisztus Lelke, szentelj meg engem,
Krisztus Teste, üdvözíts engem,
Krisztus Vére, részegíts meg engem,
Krisztus oldalából kifolyó Víz,
moss tisztára engem,
Krisztus kínszenvedése, erősíts engem,
Ó kegyes Jézus, hallgass meg engem,
A te szent Sebeidbe rejts el engem,
Ne engedj magadtól elszakadni engem,
A gonosz ellenségtől oltalmazz engem,
Halálom óráján hívj magadhoz,
És parancsold, hogy hozzád menjek,
hogy szentjeiddel dicsérhesselek mindörökké,
amen.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás után

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért, szenvedésedért és halálodért, s a te dicsőséges föltámadásodért add meg nekem a kegyelmet, hogy ..... (itt mondd el kérésedet). E titok szerelméért, s annak a percnak a tiszteletéért kérem ezt tőled, amelyben magamhoz vettem szentséges Testedet és isteni Véredet; jóságos szívedért, a szeplőtelen Szűzért, szentséges nevedért kérem ezt, ó Jézusom, aki minden kegyelmet megígértél. Amen.

Könyörgés a Pompei Szűzanyához az aktuális segítségért a szentáldozás után

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője, aki Valle di Pompeiben fölállítottad a kegyelem új trónusát, ó Atyaisten leánya, a Fiúisten anyja és a Szentlélek jegyese, örömeidért, fájdalmaidért, dicsőségedért, a titok érdemeiért, melynek emlékezetére részt vettem a szentmisén, könyörögve kérlek, esdd, ki számomra a kegyelmet, hogy *(itt mondd el kérésedet)*. Amen.

Könyörgés Szent Józsefhez az aktuális segítségért a szentáldozás után

Ó Jézus gondviselője, atyánk, dicsőséges Szent József, az örök Atya rád bízta szeretett Fiát, a Szentlélek neked ajánlotta tisztaságos jegyesét, és Szűz Mária rád bízta szüzességének egész kincsét. Te, aki annyit megtehetsz Jézus szívénel és Mária szívénel, kérjed számomra tőlük a kegyelmet (*itt mondd el kérésedet*). Ó édes szerelmeim, Jézus, Mária és József! Értetek akarok élni, szenvedni, meghalni. Legyen mindenem a tiétek, és semmi ne maradjon az enyém.

Könyörgés a megfeszített Jézushoz

Íme, jóságos édes Jézusom, térdre borulok szent színed előtt és lelkem egész buzgóságával kérlek és könyörgök hozzád, kegyeskedjél az én szívembe önteni a hit, remény, szeretet eleven érzelmeit, bűneim fölötti igaz bánatot, és azok jóvátételére elszánt, erős akaratot. Megilletődéssel és szívbeli fájdalommal szemlélem öt szent sebedet, és elmélkedem fölöttük, megfontolván, amit már a Szent Dávid próféta mondott rólad, ó jóságos Jézus: „Átlyuggatták kezemet és lábomat, és megszámlálták minden csontomat.”

Miatyánk, Üdvözlégy, Dicsőség a Szentatya szándékára.

Könyörgés (általános szándékokra)

Ó Uram, a te szent Sebeidbe ajánlom jegyesedet, az Egyházat, fölmagasztalását és győzelmét; a Szentatyát, aki az Egyház látható feje; az eretnek-ségek és a bálványimádás kiirtását; a nemzetek közötti békét, a bűnösök megtérését; rokonaimat, barátaimat, ellenségeimet, lelki és testi jóvetőimet; mindazokat, akik imádkoznak értem, s akik imáimba ajánlják magukat, különösen is Pompei kegyhelyének és művének tagjait és jótevőit, s mindazokat, akik a Pompeiben alapított haldoklóknak szolgáló jámbor egyesülethez csatlakoztak. És a tisztító tűzben szenvedő lelkeket.

Befejező imádságok a Pompei Szűzanyához

Ó Mária, Jézus szeplőtelen Anyja és az én jószágos Anyám, Rózsafüzér Királynője, aki napjainkban arra méltattál minket, hogy Pompei elhagyatott helyét kiválaszd, és a népeket ott kegyelmed és irgalmasságod fényével megvilágosítsd, fordítsd felém jószágos szemedet, és ismerj engem szolgálóknak (szolgálóleányodnak) és gyermekednek, aki szeret téged és így szólít: „Mater misericordiae – Irgalmasság Anyja”. Jószágosan figyelj sóhajaimra; szeplőtelen lépteid mutassák meg nekem a tisztaság és a békesség ösvényét. Hangozzék fülemben a te édes hangod, ó Anyám, mert szavaidban élet van. Nyújtsd ki kegyelmeiddel teljes kezeidet, és segítsd meg méltatlan szolgálodat, aki hozzád kiált, és ragadd

ki ellenségei veszedelmeiből. Nyújtsd fe-lém a te rózsafüzéred édes láncát, mellyel meg-győződ a legkeményebb szíveket is, és az én lázadó szívemet láncold magadhoz, hogy soha többé el ne szakadjon tőled! Ó sértetlen tisztaságú rózsza, szü-zességed illatával vonj a mennyország szerelmébe engem! Ó drága rózsája az Úrnak, a szerelemtől és a fájdalomtól sóhajtozom előtted. Könnyeid lágyít-sanak meg engem, indíts meg részvéteddel, fájdal-maid szegezzenek át és kegyelmed adjon nekem életet. Ó Mária, kegyelmek Anyja, imádkozzál ér-tem. Fogadj engem szolgálóddá. Add, hogy mindig bízzam benned, mindig rád gondoljak, mindig té-ged hívjalak, mindig neked szolgáljak és mindig téged szeresselek. Érted éljek, érted dolgozzak, ér-ted szenvedjek, érted haljak meg. És a halál óráján szabadíts meg az ördögtől, és kézen fogva vezess Jézushoz, a te Fiadhoz és az én bírámhoz. Ó Isten Anyjának szeplőtelen Szíve, jóság, édesség, szeret-et és irgalmasság kimeríthetetlen forrása, fogadd el a szívemet. Tedd hasonlóvá a tiédhez. Közbenjárá-soddal tisztíts meg, szerelmeddel szenteld meg, és szakítsd el a teremtmények szerelmétől. És az isteni tűz, amely meggyújtotta a te szívedet, gyűjt-sa meg az enyémet is, most és az örökkévalóság-ban. Amen.

Emlékezzél, ó legkegyesebb Pompei Rózsafüzér Királynője, hogy sohasem lehetett hallani, hogy te

bárkit is gyámoltalanul magára hagyta volna, aki a rózsafüzérrel pártfogásodat kérte és segítségédért könyörgött. Ily bizalomtól lelkesítve sietek hozzád, ó irgalmasság Anyja, szüzek Szűze, győzelmes Királynő; hozzád fordulok és előtted állok sóhajtozva, én, szegény bűnös: bocsánatot és kegyelmet kérek tőled. Ne vesd meg könyörgésemet, ó Anyja az Igének, hanem rózsafüzéredért és a Pompei kegyhely iránti szerelmedért jóságosan hallgass meg engem, ámen.

Rózsafüzér Királynője, könyörögj értem!

Rózsafüzér Királynője, könyörögj értem!

Rózsafüzér Királynője, könyörögj értem!

Lorettói litánia...

Uram, irgalmazz nekünk! – Uram, irgalmazz nekünk!

Krisztus, kegyelmezz nekünk! – Krisztus, kegyelmezz nekünk!

Uram, irgalmazz nekünk! – Uram, irgalmazz nekünk!

Krisztus, hallgass minket! – Krisztus, hallgass minket!

Krisztus, hallgass meg minket! – Krisztus, hallgass meg minket!

Mennybéli Atyaisten – irgalmazz nekünk!

Megváltó Fiúisten – irgalmazz nekünk!

Szentlélek Úristen – irgalmazz nekünk!

Szentháromság egy Isten – irgalmazz nekünk!

Szentséges Szűz Mária – könyörögj érettünk!
Istennek szent Anyja – könyörögj érettünk!
Szüzeknek szent Szúze – könyörögj érettünk!
Krisztusnak szent Anyja –
Isteni kegyelemnek anyja –
Tisztaságos anya –
Szeplőtelen Szűzanya –
Makula nélkül való anya –
Szűz virág szent anya –
Szeretetre méltó anya –
Csodálatos anya –
Jótanács anyja –
Teremtőnk anyja –
Üdvözítőnk anyja –
Egyházunk anyja –
Nagyokosságú Szűz –
Tisztelendő Szűz –
Dicsérendő Szűz –
Nagyhatalmú Szűz –
Irgalmas Szűz –
Hűséges Szűz –
Igazságnak tükre –
Bölcsességnek széke –
Örömünknek oka –
Lelki edény –
Tiszteletes edény –
Ájtatosságnak jeles edénye –
Titkos értelmű rózsa –
Dávid király tornya –

Elefántcsont torony –
Mária, aranyház –
Frigynek szent szekrénye –
Mennyország ajtaja –
Hajnali csillag –
Betegek gyógyítója –
Bűnösök menedéke –
Szomorúak vigasztalója –
Keresztények segítsége –
Angyalok királynéja –
Pátriárkák királynéja –
Próféták királynéja –
Apostolok királynéja –
Vértanúk királynéja –
Hitvallók királynéja –
Szüzek királynéja –
Mindenszentek királynéja –
Áteredő bűn nélkül fogantatott királyné –
Mennyekbe fölvetett királyné –
Szentolvasó királynéja –
Béke királynéja –
Magyarország oltalmazója –

Isten Báránya, aki elveszed a világ bűneit –
kegyelmezz nekünk!

Isten Báránya, aki elveszed a világ bűneit – hallgass
meg minket!

Isten Báránya, aki elveszed a világ bűneit –
irgalmazz nekünk!

Krisztus, hallgass minket! – Krisztus, hallgass minket!

Krisztus, hallgass meg minket! – Krisztus, hallgass meg minket!

Uram, irgalmazz nekünk! – Uram, irgalmazz nekünk!

Krisztus, kegyelmezz nekünk! – Krisztus, kegyelmezz nekünk!

Uram, irgalmazz nekünk! – Uram, irgalmazz nekünk!

Imádkozzál érettünk, Istennek Szent Anyja!
Hogy méltók lehessünk a Krisztus ígéreteire!

Add, Uram, hogy mi, a te szolgálid, folytonos testi és lelki jólétnek örvendhessünk, és a boldogságos, mindenkor Szeplőtelen Szűz Mária dicsőséges közbenjárása által a jelen szomorúságtól megszabaduljunk és örökkévaló örömet élvezzünk, a mi Urnk Jézus Krisztus által. Amen.

Imádság Boldog Bartolo Longo szenttéavatásáért

Istenünk, aki Boldog Bartolo Longo szolgádat a Rózsafüzér Királynője iránti különleges szeretettel ajándékoztad meg, eltöltötted apostoli buzgósággal és hősiességű felebaráti szeretettel, kérünk, engedd a Te dicsőségedre és a mi segítségünkre őt oltárra emel-

ni, és add meg a kegyelmet, amit közbenjárására
tőled kérünk. Amen

*Üdvözlégy a Pompeihez kapcsolódó hívőkért
Üdvözlégy Mária szeplőtelen Szívének tiszteletére a
bűnösök megtéréséért.*

Röpimák

Mária édes Szíve, légy az én menedékem!

Bűnösök menedéke, könyörögj értem!

*Ó bűn nélkül fogantatott Szűz Mária,
imádkozz értem, aki hozzád menekülök!*

*Asszonyunk, Pompei Rózsafüzér Királynője,
könyörögj értem!*

*Áldott legyen Isten Anyjának, a Boldogságos Szűz
Máriának szent és szeplőtelen fogantatása! Amen.*

A RÓZSAFÜZÉR MÁSODIK SZOMBATJA

Titok: „... akit te, Szent Szűz, Erzsébetet látogatván méhedben hordoztál.” (Lk 1,39–56.)

Elmélkedések

I. A Szentlélek kegyelme nem túri a hosszadalmas késlekedést: őszinte választ vár és készséges döntést. Mária a Szentlélek indításai iránti készséggel tehát azonnal válaszol Istennek. Alig hogy méhében megfogant az emberek Üdvözítője, Mária azonnal kész teljesíteni az Ő akaratát, amely az emberi nem javát keresve le akarja rombolni a bűnt. Ez az akarat meg akarta szentelni az Előfutárt, az eredeti bűntől megkötözött Jánost, és ki akarta nyilvánítani Fia dicsőségét és hatalmát megtestesülésének első pillanatától kezdve, a két gyermeket váró anyát pedig nagy örömmel és kegyelemekkel akarta betölteni. Mária tehát az Isten iránti szeretettel és a felebarát iránti szeretettel egészen betelve nem törődik a fárasztó utazás veszélyeivel – melyek fiatalságából és törekenységéből adódhattak –, s annak ellenére, hogy Isten Fiának anyja lett, hamarosan elhagyja szegényes názáreti otthonát és útra kel Júdea hegyei felé. Én lelkem, hány jó sugallatot fojtottál el magadban, melyek talán Isten különös terveihez kötődtek az Ő dicsőségére és üdvösségedre, valamint a felebarát javára! Nézd csak, Erzsébet, aki már előrehaladott éveiben, gyer-

meket vár. Szüksége van egy bizalmas társnőre, aki segíti és támogatja őt. És a szerelmes szűz, aki szerelmével és szépségével fölülmúlja a szeráfokat, nem késlekedik útra kelni; és nem ballag, hanem szinte röpül az úton. A felebaráti szeretet az ő erős készítetője. Az Isten iránti szeretet, ha uralkodik a szívben, soha nem tétlen, mindig fölserkenti a lelket a felebarátért, anélkül, hogy figyelne a saját kellemetlenségeire; mert Isten szeretete és a felebaráté egy és ugyanaz a szeretet, mely egyszer az ok, máskor a hatások, egyszer a Teremtő, máskor a teremtmények felé fordul. Máriát egyedül ez az erény vezérli és élteni. Nem a szórakozás szeretete és a tetszeni vágyás. Nem látni és látszani akar kíváncsiságból és magamutogatásból, melyek oly gyakori motívumai a mi látogatásainknak. Lelkem, szemléld magad Mária igaz és buzgó szerelmének tükrében; alázkodj meg és valld be, hogy nincs benned igaz istenszeretet. Ó Istennek Anyja, szeretetnek Anyja, mutasd meg irántam is a te bőséges szerelmedet; légy irgalmas irántam, szerencsétlen teremtmény iránt, aki oly sokszor rugdalóztam Isten ellen! Gyűjtsd meg bennem a te szent szerelmedet, láncolj erősen a te láncaiddal e szerelemhez, hogy Istent mindenek fölött, a felebarátot pedig úgy szeressem, mint önmagammat.

II. Ó, mennyi erény szemlélhető Máriának ezen az útján! Mélységes alázatossága nem engedi, hogy figyeljen a maga kiemelkedő méltóságára, s a végtelen különbségre, ami a méhében hordott Fiú és Erzsébet fia között van! Az Úr szolgálóleánya nem ismeri a nemes emberek fenntartásait, azokat a furcsa törvényeket, melyeket a világ hiúsága oly kínos pontossággal akar betartani, miután az önszeretet kigondolta, bevezette és olyan komolyan meg is követeli. Szemléld csak, hogyan köszöntötte Mária Erzsébetet. Az igaz szeretet minden érdek nélkül megelőzi a másik kívánságait. Vajon, ha az isteni szeretet meg nem előzött volna és minden áldott nap nem jönne elénk, vajon megismertük volna Istent? Gondolnánk-e rá? Mária köszöntésére – a szóra, mely Isten Igéjének eszköze lett – megtörténik a csodák csodája: Anyja méhéből Jézus megszenteli János lelkét, aki ujjong anyja méhében, s Erzsébetet betölti a Szentlélek. Istenségének erejét Krisztus először Anyja által, majd önmaga által mutatta meg; s jelenléte az Oltáriszentségben is a legcsodálatosabb hatásokat teszi igaz híveiben. Tanuld meg, én lelkem, hogy amit az égtől vársz, csak Mária által nyerheted el. Az első kegyelem, amit a megtestesült Ige az emberekkel közölt, Mária méhéből és az Ő szavára történt. Ó kegyelmek Anyja, milyen hatalmas a te szavad! Szólaltasd meg a szívemben, vagy legalább Fiadnak szólj az én érdekemben! Ó szentséges Szűz, lehet-e méltó

módon dicsérni és ünnepelni téged? Erzsébettől fogom megtanulni és vele együtt kiáltom hangos szóval, amíg csak élek: „*áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse*” (Lk 1,42). Hogyan merészeli az eretnekség gyalázni a tiszteletet, amivel Isten Anyja felé fordulunk, a Szentlélek által sugallt tiszteletet, mely elválaszthatatlan a Fiút megillető, kötelező tisztelettől?

III. Erzsébet folytatja: „*honnan ez nekem, hogy az én Uramnak anyja eljön hozzám?*” (Lk 1,43.) Erzsébet fölismeri Mária Fiának nagyságát és „Uramnak” mondja őt. Él-e bennünk ugyanez az érzület Jézus Krisztus iránt, amikor meglátogat minket? Fölkelti-e bennünk az öröm, a hit és az alázatosság ugyanezen érzéseit Testének és Vérének imádandó szentségében való isteni jelenléte és kegyelme? – Ezután Erzsébet az isteni világossággal fölismeri Máriában Isten Anyját, és kimondja: „*Boldog, aki hitt, az Úr szavainak beteljesedésében*” (Lk 1,45). Minden megjön a maga idejében. Mária pedig világossággal és kegyelemmel, hálával és szerelemmel eltelve, igazán alázatos, s Isten irgalmasságait és kegyelmeit hittel fogadó lélekkel elénekelte a tökéletes dicséret isteni énekét – háláról és szeretetről, próféciákról és Isten tulajdonságairól. A jelenről tanít és prófétálja önmagáról azt, ami majd az összes nemzedékben megtörténik: „*Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendezik az én lelkem az*

én üdvözítő Istenemben, mert tekintetre méltatta szolgálójának alázatosságát. Mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzedékek” (Lk 1,46–48). Megemlékezik a jóról, amit Isten a múltban tett: „Hatalmasságot cselekedett az Ő karjával, és szétszórta a szívük szándékában gőgösködőket” (Lk 1,51). Hirdeti a jövődőt és a hitet az Isten népének tett ígéretek maradandóságában századokon át a világ végéig: „és az Ő irgalmassága nemzedékről nemzedékre azokon, kik őt félik ... miként megígérte Ábrahámnak és az Ő maradékának mindörökre” (Lk 1,50.55). – Lelkem, amikor az emberi nagyság hamis ragyogása és illúziója csábít, ne feledd, hogy egyedül Isten nagy, és mindent az Ő dicsőségére fordíts. Amikor az érzelkek kísértének, gondoldj arra, hogy egyedül Istenben van szilárd biztonság, tiszta és maradandó öröm. Amikor a dicséret mérge vagy az önszeretet fénye elkápráztat, szállj magadba, térj be semmiségedbe, és tedd meg a szívedben azt, amit Mária nem tudott megtenni: idézd föl bűneid megalázó emlékét. Ó Mária – aki attól a pillanattól fogva a kegyelmek igazi anyja vagy –, én abban a pillanatban bízva remélem rózsafüzéred e titkának ereje által, hogy megadod nekem a kegyelmet, hogy eléggé szeressem Jézus Krisztust, és megmentsem a lelkemet; hiszen te vagy a kegyelmek egyetemes osztogatója, ezért mindenek reménysége és az én reménységem is. Köszönöm Istennek, hogy megérttetted velem,

hogy alapvetően Jézus Krisztus érdemeiért, s utána a te közbenjárásodra kell üdvözlőm. Ó Mária, imádkozzál értem, és ajánlj engem a te Fiadnak. A te imáidat – az Anya imáit a Fiúhoz, aki annyira szeret téged – nem utasítják vissza. És te nálam jobban ismered az én nyomorúságaimat és szükségemet, én pedig azt sem tudom, mely kegyelmek válnak inkább javamra. Kezedre bízom magam, bízom benned, üdvözítened kell engem! Amen.

Erény: a szeretet

Gyakorlása. Gyakorold a szeretetet a felebarát iránt, meglátogatva kórházban vagy más gondozásban lévőket, beteget vagy rabot, segíts egy szegényen. Ha találkozol valakivel, vagy udvariasságból meglátogatsz valakit, szólj Istenről. Különösen légy segítségére a tisztító tűzben szenvedő lelkeknek, följajánlván értük rózsafüzéreket, szentáldozásokat, szentmiséket, búcsúkat, az irgalmasság cselekedeteit és önmegtágadásokat. Nagyon hasznos számodra is, és ezeknek a lelkeknek is az „actus heroicus” (hősies cselekedet), tudniillik minden érdemed és összes jó cselekedeted egyszer s mindenkorra való följajánlása a szenvedő lelkek megsegítésére.

Röpima

Ó Mária, áldott az asszonyok között! Látogasd meg a lelkemet és mentsd meg!

Imádság a szentáldozás előtt

Ó Jézusom, imádom bölcsességed és irgalmasságod mély és végtelen terveit. Amint lejöttél a földre, azonnal meg akartad tenni az első csodát Anyád, Mária által, hogy a kezdet kezdetén bemutasd őt mint társmegváltónkat és kegyelmeid osztogatóját: Áldott légy érte! Mária látogatása örömet vitt Erzsébet házába, megszentelte Jánost anyja méhében, és megvigasztalta Zakariást, aki megoldódott nyelvvel dicsérte Istent. Mi az tehát, amit nem remélhetnék ma, amikor Isten Fiának látogatását várom, aki minden kegyelmek szerzője? Látom, csak Anyád kezén keresztül adod a kegyelmet: ő az emberek anyja, a bűnösök szószólója. Ó szentséges Szűz, tedd meg ma is társmegváltó feladatodat. Siess és látogasd meg lelkem szegényes hajlékát, hozd el nekem Jézusodat, hogy bennem lakjék és hatalmába vegyen. Bizonyos vagyok abban, hogy kettőtök látogatása nem lesz gyümölcstelen. Ily nagy nyomorúság és elhagyatottság láttán biztosan könyörületre indul a kegyelmek Anyja, az áldott az asszonyok között. A lelkem beteg a sok rossztól, zabolátlan érzelmektől, rossz szokásoktól és elkövetett bűnöktől: veszedelmes bajoktól, melyek örök halálba vezetnek. Te, aki Isten kincsesháza vagy,

gazdaggá tudod tenni lelkemet, gyógyítsd meg ma Fiad szeplőtelen testével és drága vérével. Íme, én megvallom méltatlanságomat, nem vagyok méltó, hogy látogatóba jöjj hozzám; de csak egy szót szólj áldott Fiadhoz és meggyógyulok. Ó Mária, boldog vagy, mert hittél: add nekem a hitedet, a tisztaságot, alázatosságot, szeretetedet. – Ó Erzsébet, aki beteltél Szentlélekkel, részesíts engem örömdben és alázatodban. Ó Keresztelő János, aki Mária hangjának hallatára megszentelődöttél, adj nekem a te szentségedből, hogy kevésbé méltatlanul fogadjam a szívemben Jézus és Mária látogatását. Szent József, Mária jegyese, a te tisztaságos érzületteddel kísérj most, amikor a te tisztaságos jegyessed, Mária kezéből fogadni megyek a te Jézusodat. És ti, az Úr angyalai, akik elkísértétek királynőtöket a júdeai hegyekbe és tanúi voltatok az első csodának, amit Jézus általa tett, kísérjete és támogassatok ezekben a percekben, amikor végtelen lehajlásával Isten meglátogatja teremtményét és a kegyelem által önmagához teszi hasonlónak!

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádság a szentáldozás után

Ó jóságos Jézusom, ki adhat méltó szavakat a hála és a tisztelet kifejezésére azért a jótéteményért, melyben részesítettél? Miképpen is alázhattad meg magadat annyira, hogy eljőjj meglátogatni az én nyomorúságos lelkemet? Ó mennyire szeretnék Erzsébet és Zakariás hálájának, hitének, jámborságának és alázatosságának érzületével méltón dicsérni téged, ó Istenem! Mivel azonban bennem vagy, velük együtt adok hálát és dicsérlek téged: „Honnan ez nekem, hogy az én Uram és Istenem eljön hozzám? (...) Áldott az Úr, Izrael Istene, mert meglátogatta és megváltotta az Ő népét.” Igen, Jézusom, csodállak, imádlak, szeretlek és hálát adok neked. Áldalak téged mindazzal az áldással, mellyel az égben az angyalok és a szentek, s a földön az igaz lelkek áldanak téged, sőt mindazzal az áldással, amivel az összes lehetséges teremtmény áldana, ha megteremtetted és üdvözítetted volna őket. Szeretlek téged egész lelkemmel. Szeretni akarok életem minden pillanatában. Viszonzni szeretném e sok áldással és e nagy szeretettel, és szeretném jóvátenni mindazok vétkeit, akik káromolnak, mellőznek és tagadnak téged, Istenem, Teremtőm, Üdvözítőm, Megváltóm. A te Szíveddel szeretlek, azzal a szerelemmel, amellyel te szereted a Szentháromságot és szűz Anyádat, Máriát, a szerelemmel, amellyel engem szeretted, ezért ember lettél, meghaltál a kereszten és itt vagy e szent-

ségben. – Te pedig kegyelmek Anyja, drága anyám, látogass meg engem: nem érzékelhető módon, ahogy oly sok szolgálóddal és tisztelőddel megtetted, hanem kegyelmeddel, szerelmeddel, segítségéddel, a te Jézusoddal, hogy Jézus soha el ne hagyjon engem, s én soha meg ne bántsam Őt. Engedd, hogy halljam a szívemben a kegyelmek Any-jának és királynőjének édes hangját, és meg-részegülve e nagy édességtől, undorodjam az érzé-kek és a föld élvezeteitől, és csak azt ízleljem, hogy neked szolgállok és téged szeretlek. És főként a ha-lál pillanatában látogass meg. Védelmezz majd ak-kor az ellenségektől, és te magad vezess oda Jézusodhoz, hogy vele együtt dicsérjelek, szeresselek és áldjalak téged mindörökre; míg a mai napon ismét elénekelem prófétáló énekedet: *Magasztalja az én lelkem az Urat!*

Imádságok és befejezés

(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR HARMADIK SZOMBATJA

A harmadik örvendetes titok: „... akit te, Szent Szűz, a világra szültél.” Jézus Krisztus születése (Lk 2,1–14).

Elmélkedések

I. Amikor eljött az óra, hogy a megtestesült Ige egy szűztől megszülessen és megjelenjen a világban, oly erős volt benne az öröm, hogy a próféta hatalmas hőshez hasonlítja, aki éppen valami nagy vállalkozásba kezd: *fölserkentem, mint a hős, hogy befussa útját.* A történetet Szent Lukács evangélista így mondja el: „Azokban a napokban történt, hogy Augustus császár rendeletet adott ki, hogy az egész földkerekséget írják össze. Ez az első összeírás Quirinius, Szíria helytartója alatt volt. Mindenki elment a maga városába, hogy összeírják. József is fölment Galilea Názáret nevű városából Júdeába, Dávid városába, Betlehembe, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt.” (1, 1–5.) Mária és József tehát engedelmeskedett a földi hatalmasságoknak is. Hosszú és fárasztó volt az út a hideg télen, és az úttól elfáradtan érkezett Betlehembe Mária és az ő szent jegyese. Mekkora volt bennük a türelem és a tökéletes

Istenre hagyatkozás, amikor Dávid városában elutasították őket! Nincs egy ház, nincs egy fogadó, mely befogadná őket néhány éjszakára. Járják a várost utcáról utcára, de minden hely foglalt. Zörgetnek, kérnek, könyörögnek – minden hiába. Rokonok, barátok, ismerősök mind süketek szavukra és elutasítják őket. Ó szent szegénység! Hát ennyire hontalan vagy, hogy senki sem fogad be a nyomorult világban? Isten Anyját is elutasítod? A szegénység utálatos és megvetendő az emberek szemében, de mérhetetlenül kedves Isten szemében: „Ott tartózkodásuk alatt elérkezett a szülés ideje.” (Lk 2,6) Mária érzi a szülés közeledtét, de nem a jelentkező fájdalomból, mint a többi asszony, hanem szeretetének és vágyának erősödéséből, amit azért érez, hogy végre tulajdon szemével csodálhassa és karjaiba vehesse Isten egyetlen Fiát, aki az övé is. De micsoda helyzetben van! Milyen szorongatott helyzetben volt József! A hideg, az éjszaka, a sötétség, az idegenek tolongó sokasága csak növelik fájdalmaikat, szorongatottságukat és fáradtságukat. És mégsem hagyja el egyetlen panaszszó sem ajkukat. Sokkal inkább – mint akik megismerték Isten cselekvésének titokzatos útjait – jól tudják, hogy Isten legnagyobb műveire a legkeményebb próbákkal kell fölkészülni.

II. Csodáljad, lelkem, a szegénységüket! A vendégek sokasága miatt kiszorulva a házakból utcáról

utcára járnak, szűk ösvényeken keresztül, és a föld legnagyobb személyiségei számára az egyetlen menedék egy istálló a városon kívül! Ide vezeti Isten azt a két embert, aki az egész teremtésben a legszentebb és neki a legkedvesebb, Máriát és Józsefet. Ők pedig ráhagyatkoznak a kézre, amely vezeti őket, szeretettel és bizalommal imádják. Hűségük viszonzásául az Úr a legnagyobb kegyelmekkel halmozza el őket, s megadja nekik a vigasztalást, hogy ők lehetnek az elsők, akik láthatják Isten megtestesült Igéjét. Belép tehát Mária egy barlangba, a menedékhelyre, mely nagyon megfelel egy olyan gyermek születésének, aki egy napon majd kereszten fog meghalni. Mély szemlélődésbe merülve és megmaradván annak, aki volt, szűznek és szepelőtelennek, valóságos anya lesz, amikor világra hozza Fiát, a Főt, az örököszt, az elsőszülöttet, test szerint Dávid házából. – A megtestesült Ige pedig a maga isteni erejével mint a napsugár, mely áthatol az ablak üvegén anélkül, hogy sértené, belép a világba Szűz Mária által, egy picinyke, de végtelenül szép testben. Ki képes szavakba foglalni Mária és József szívének érzéseit ebben az órában? Az angyalok fölismerik és imádják az újszülött gyermeket mint Urukat, s a pásztoroknak kiáltva éneklük: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke a jó akaratú embereknek!” (*Lk 2,14*) Lássad, lelkem, az ég és a föld királynőjét: szegényes pólýába takarja a mindenség Teremtőjét, s mint böl-

csőbe, jászolba fekteti Őt. Szólítja szűz jegyesét, és vele együtt elsőként olyan hódolattal imádják, ami a földön egyáltalán csak lehetséges! – Örvendjünk Isten Anyjával és Szent Józseffel együtt, dicséretünk az övékkel együtt hangozzék! Próbáljuk meg követni elsősorban a szegénységüket, Istenre hagyatkozásukat, türelmüket, az isteni gondviselés tervei iránti hűségüket. Ő szent isteni Gondviselés, mily csodálatos vagy rendelkezéseidben, jóllehet az oktan világ szemében azok véletlennek tűnhetnek! A római császár, aki rendeletével a maga politikai és tekintélyi terveit hajtotta végre, megteremtette az alkalmat, hogy Mária Betlehembe menjen, és itt szülessen meg Jézus, s így beteljesedjék a prófécia, mely ezt a helyet jelölte meg születési helyüül. Jézust beírták a birodalom jegyzékébe, hogy a Föld népei számára nyilvánvaló legyen és maradjon, hol és mikor született, s hogy Ábrahám fia és Dávid örököse. Jézus egy istállóban születik, jászolba fektették, hogy ezáltal annak az örök birodalomnak a megalapítója legyen, melynek törvénye az alázatosság és a gazdagságtól való szabadság. – A testi szem számára mindez véletlen, mert a testi ember nem tud fölemelkedni a látható dolgokból a láthatatlanokhoz, ezért nem ismeri a dolgok végső értelmét, és nem fogja föl, hogy van Isten, aki kormányozza a világot. Uram, elismerem és imádom a te imálandó Gondviselésedet. Az emberek vakok ítéleteikben. Én pedig bármilyen kitaszítottságban,

megalázásban, megnemértésben is leszek, mindig el fogom ismerni, hogy tőled jön mindez, és a te ki-
mondhatatlan Gondviselésed engedi meg, amely
mindent az én javamra és a te dicsőségedre rendez
el.

III. De vajon ki ez a jászolban fekvő Jézus? Ő a mi Istenünk, *de valóban rejtőző Isten*, ahogy Izaiás nevezi őt: istensége szerint egyenlő az Atyával, embersége szerint hasonló hozzánk, a bűnt kivéve. Ő drága Gyermekek, a hit nyilatkoztat ki téged a szívemnek mint Üdvözítőmet és példaképemet! Kezdetről fogva tanítasz engem az engedelmességre, az alázatra, az önmegtagadásra, a tartózkodásra, a szent szegénységre, mindannak megvetésére, amit a világ becsül, és mindannak megbecsülésére, amit a világ megvet. Mily beszédes ez az istálló és ez a jászol? Ó nagy Isten! Az Örökkévaló egy napos csecsemő lett! A teremtő Ige, aki szólt és a dolgok lettek, szótlán teremtmény! A Mindenható egy gyöngye kisdéd! Nézzed csak, lelkem, ezt a kicsi, gyöngye testet, mennyire bántja a jászol keménysége; kicsinyke tagjai már a hidegtől is fájnak; szeretetreméltó szeméit befutja a könny, de nem a saját baja miatt, hanem hogy a te bűneidet lemossa! Te pedig mennyire értékeled a mulandó kényelmet és milyen szorgosan keresed! Jézus Krisztus a tulajdon tiszta és ártatlan testét milyen szigorral kezeli és mily tökéletesen alárendeli az isteni akaratnak; te

pedig milyen gyöngéd vagy a testedhez, mely a bűn teste és ellensége boldogságodnak! Úgy akarta, hogy szent és érzékeny testét kicsinyke pólyában a földre fektessék, mert tudta, hogy a testünk iránti szeretet és a hamis béke, amit testi kívánságaink kielégítésével szerzünk, mennyire veszélyesek az üdvösség szempontjából. Testi örömeink meg tudják semmisíteni az Üdvözítő értünk viselt szenvedéseinek és nekünk szerzett érdemeinek minden gyümölcsét. *Jaj nekem – sóhajtott föl Szent Bernát –, mi csak az égben fogunk megszabadulni teljesen önszeretetüinktől!* Ha a testi gyöngeséget nem ismerő angyalok önszeretete oly sokukat taszította a kárhozatba, mi fog történni a testiséggel terhelt teremtményekben, ha ráhagyatkoznak szenvedélyeikre? Imádlak téged, ó megtestesült Ige ! Imádlak téged, ó élő Istennek Fia! Imádlak téged, ó igaz Isten, aki magadra öltötted testemet és önként vállaltad nyomorúságaimat. Jöjj kegyelmeddel a lelkembe, és légy igazán üdvözítőm! Mennyire elszomorítanak első könnyeid, melyeket a világ minden bűne láttán hullattál! Életem nagy részét én eltékoztam a földi gondokra és a testemmel való törődésre; ami még hátra van, nagyon kevés kiderímelni az eget. Legalább most kezdjem el, ó Istenem, a szolgálatodat! Bánkódom bűneim miatt, és veled együtt őszintén szeretném azokat siratni. De rátok tartozik, ó mindenható könnyek, hogy megnyissátok az eget, és megnyissátok a szememet,

meggyógyítván lelkem vakságát. Mossátok le, ó édes könnyek, szívem minden szennyét. Ó könnyek, melyek meghatjátok az örök Atya szívét, gyújtátok föl Isten szerelmére és a világi szerelem gyűlöletére a szívemet. Mária, József, bár nem érdemlem meg, hogy meghallgatást nyerjek, a ti közbenjárástokra remélem, hogy mindezt mégis elnyerem.

Erény: szegénység

Gyakorlása. Szeresd a szegénységet, az igényteleniséget az élelemben, s elégedj meg a megszokott ételekkel; szeresd az egyszerűséget az öltözködésben, s hagyd el a fényűzést és a hiúságot; viseld türelemmel, ha nélkülözned kell szükséges dolgokat; szokd meg, hogy nem keresed a gazdagságot, és ne bánkódj nagyon, ha elveszíted.

Röpima

Ó Mária, Isten Anyja, emlékezz rá, hogy nekem is anyám vagy!

Imádság szentáldozás előtt

Jöjj hozzám, ó Üdvözítőm, méltass arra, hogy megszülepsz a szívemben: tőled várom a kegyelmet, hogy lélekben szegény, alázatos szívű, jövevény a földön, önmegtágadó és engedelmes legyek, amint te vagy a jászolban. Gyermekké lettél, ó isteni Jé-

zusom, hogy én meglett, nagykorú ember lehessen. Elviselted, hogy bepólyáljanak, hogy kioldozd bűneim minden kötelékét. Istállóban akartál feküdni, hogy engem most a te oltárodhoz, az örökkévalóságban pedig a dicsőségedbe juttass. Leszálltál a földre, hogy az égig emelj engem; s az az elutasítás, amelyben részed volt, amikor nem volt számodra hely a szálláson, helyet biztosít nekem a te Paradicsomodban. Jól látom: a szerelem vonz téged, és csak szerelmet kérsz. E percben úgy jössz hozzám, hogy lángolsz ettől az isteni tűztől, hogy minket ne égessen egy másik tűz. Tüzedet árasztod mindenkibe: azokba is, akik elvesznek, és azért vesznek el, mert elzárják szívüket a szívedből áradó lángok elől. Én kitárom a szívemet, én Uram, és egészen átadom szerelmednek, és a legnagyobb vágyam, hogy elégjen benne. Miért nincs végtelen szeretetem, hogy végtelenül szeresselek téged! Te azonban, égi Gyermekek, meg tudod ezt nekem adni, ezért szeretném ma megkapni tőled. Jöjj, én üdvösségem; jöjj én dicsőségem, jöjj. Te, aki az örök halmok kívánsága, és teremtményed boldogsága vagy, jöjj e szívbe, mely száraz, mint a pusztaság, nincs benne semmi jó és tele van rosszal. Ó Mária, nem találtál szállást Fiaid számára? Íme, én a szívemet kínálom neki. Hideg és méltatlan, igaz, de vajon te nem Isten Anyja vagy-e? A kegyelemből mindenható? Minden javak osztogatója? Cseréld ki a szívemet, tedd hasonlónak a tiédhez! Ma a te ke-

zedből és József kezéből szeretném fogadni a Fiadat, amint együtt adtátok oda a jámbor pásztoroknak és a szent háromkirályoknak is. Ó szent pásztorok, akik angyali hívásra mentetek a barlanghoz, mily nemes példát mutattok nekem! Együtt igyekeztek sietve az istálló felé. Nem várjátok meg a hajnalt sem, elindultok az éjszakába, bizakodva siettek, s minden aggodás nélkül ráhagyjátok nyájatokat annak őrségére, aki hív titeket (...). Mily messze vagyok én a ti buzgóságotoktól! Lelkem, te is igyekezz megállás nélkül előre azon az úton, amit az Ur angyala mutat neked, aki a földön nem más, mint a pap. Ha el akarod érni a tökéletességet, amire Isten hív, buzgón és serényen kell törekedned rá. Ó szent háromkirályok, ajándékozzatok meg a hitetekkel! Ti pedig, mennyei seregek, akik azon a csodálatos éjszakán himnuszt énekeltek az újszülött Messiásnak, segítsetek a szentáldozás pillanatában és imádkozzatok értem. Ó Mária, légy részvétellel nyomorúságom iránt. És a végtelen kegyelmekért, melyeket abban a kilenc hónapban kaptál, amikor Jézust méhedben hordoztad, esdd ki számomra a buzgó szívet, hogy vágyódjon utána, a tiszta szívet, hogy fogadhassa, az állhatatos szívet, hogy többé el ne veszítse Őt.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

*Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...
Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...*

Imádság a szentáldozás után

Ó mennyei Gyermekek, aki a szívemben vagy, nézd csak, a hely ahova jöttél, még rosszabb és szegényesebb, mint az istálló, amelyben megszülettél. Mi indított a gyöngéd szeretetnek és a mélységes alázatnak e tetterre? De leborulok előtted és azzal az imádással fogadlak, amivel Mária és József imádott téged, amikor megszülettél. Hiszem és vallom, hogy Istenem vagy, bár pólyában és kisdedként látalak. Növeld a hitemet! Lelkemmel és szívemmel egyesülök a pásztorokkal és a mennyei angyalokkal, s velük együtt imádlak, dicsőítelek, dicsérlek és hálaadok neked. Mit adhatnék viszonzásul azért, hogy egészen nekem adtad magadat? Szeretnék megajándékozni, mint a háromkirályok tették. De mit adhatnék neked én, aki ilyen szegény, ilyen gyöngye és ilyen szennyes vagyok a szemed előtt, ezer bűnnel és ezer hálátlansággal? Uram, én szegény vagyok! Te azonban nem vagy annyira gazdag és hatalmas, hogy kegyelmeddel egy pillanat

alatt gazdaggá tehesz? Neked adom tehát mindazt, amim van. A szívemet adom neked, tedd olyan tisztává és alázatossá, mint a tiéd. Neked adom akaratomat és minden lelki képességemet; egész testemet és érzéseimet, hogy csak érted éljek, csak téged vágyjalak, és csak téged szeresselek. Ne emlékezzél a bűnökre, amelyeket elkövettem, de tekints a vágyakra, melyeket magad ébresztettél bennem! Annyira szeretnék hozzád imádkozni, szeretnélek szeretni, és szeretném letörölni a könnyeket, amelyeket értem ontasz; de van bennem valami, ami téged sírásra készítet, az én látásomat pedig akadályozza abban, hogy megismerjelek. Uram, te, aki lelkem mélyére látsz, gyógyítsd meg benne a bajokat, amelyek annyi gyötremelem okai, és add meg a javakat, melyekre vágyom. Ó Jézusom, Atyám, Jegyese, egyetlen kincsem! Most értem, hogy jobb bemenni egy síralomházba, mint egy örömtanyára, mert a könnyek, amelyeket ebben az életben sírunk, boldogságot teremnek a másvilágon. Ezért ézerszer inkább akarok belépni az istállóba, ahol te könnyezel, mint a palotákba, ahol a világ nagyjai örvendenek. A földön a legtisztább örömet a veled együtt könnyezésben lehet megízlelni. Ölelj át tehát, hogy együtt sírjunk, te az én szeretetem, én a te szerelmed miatt. Mennyi édességgel árasztod el azokat, akik veled sírnak! Tartsd hát távol tőlem a világ és e test örömeit, hogy a test ne nehezdedjen rá a lélekre, hanem a lelkem téged birtokoljon mindig,

mindig. Ó drága atyám, Szent József, kedves anyám, Mária, általatok akarom átadni ezeket az ajándékokat kiseded fiatoknak, hogy elfogadja azokat. Ti pedig a ti szerelmeteket és Jézus szerelmét adjátok nekem viszonzásul.

Imádságok és befejezés (lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR NEGYEDIK SZOMBATJA

Negyedik örvendetes titok: „... akit te, Szent Szűz, a templomban bemutattál.” Jézus bemutatása templomban (Lk 2,22–35).

Elmélkedések

I. A Megváltó életének első időszakát és az Ő áldott Anyjának egész életét az áldozat iránti szeretet határozza meg. Még éppen csak negyven nap telt el születése óta, s a Fiú és az Anya két nagy áldozatot mutatott be. Nyolc nappal a születés után, a körülmetélés napján Jézus följánlja Atyjának vére primiciáját; Mária pedig, miután eltelt a törvény szerinti negyven nap, följánlja Istennek elsőszülöttjét. A körülmetélés napján a kisdednek a Jézus nevet adták, ami azt jelenti: *üdvözítő*. Égből származó név ez, melyet Gábor angyal már akkor kinyilatkoztatott, amikor az Ige még meg sem fogant Mária méhében. A körülmetélés megalázó szertartás volt: Jézus, a szentek szentje, közénk, bűnösök közé vegyül! És magára veszi a hit jelét, mellyel Ábrahám hit benne, hogy megmutassa igaz emberségét és példát adjon az engedelmességre és az alázatosságra, a mi kevélységünk ellentétéként. Lelkem, ezzel lelki önmegtagadásra kötelezett Ő téged; arra, hogy tagadd meg értelméd minden tudatosan rossz gondolatát, szíved minden szándékosan

rendetlen érzését, a késztetést, hogy mindig magadról beszélj és bíráld a felebarátot. Ó Jézusom, te véredet ontod üdvösségemért, én pedig a saját üdvösségemért semmit nem akarok elviselni? Te oly készséges voltál véred ontására, én pedig még mindig vonakodom attól, hogy neked adjam a szívemet? Ó József! Ó Mária! A földön egyedül ti ismeritek ennek az isteni Vérnek az értékét. Milyen fájdalom volt a szíveteknek e vércseppeket látni! Ó Jézus, hatalmas és erős név! Az egyedüli, melyért mi emberek üdvözülhetünk, melynek segítségével hívására Isten megad minden kegyelmet; név, amely megnyitottad az eget, bezártad a poklot, megkötözted az ördögöt, ledöntöted a bálványokat és véget vetettél a bálványimádásnak; tisztaságos és szent név, mely az égből egy angyal közvetítésével jöttél, s melyet Mária és József, a szűz jegyespár adott a Gyermekeknek; ó szeretetreméltó és édes név, édesítsd meg keserűségeimet, erősíts a nehézségekben, és bátoríts a halál óráján a paradicsom reményével. Legyen mindig a szívemben és az ajkamon Jézus édes neve.

II. „Amikor leteltek a Mózes törvényében megszabott tisztulás napjai, föl vitték a Kisded Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, miként írva van az Úr törvényében: minden elsőszülött fiút az Úrnak kell szentelni.” (Lk 2,22–23) Figyeld csak, lelkem, Mária engedelmességét! Ő mint Isten Any-

ja és mindig szűz, nem volt alávetve a megalázó törvénynek, mert ő egészen más, mint a többi anya. E misztériumban ő nagylelkűen mégis három nagy áldozatot mutat be. Az első a saját becsületének áldozata. Az emberek szemében föláldozza szüzségét, melyet oly féltéssel őrzött az angyal szemében és Isten színe előtt, hogy inkább lemondott volna az istenanyai méltóságról, mint hogy elveszítse szüzségét. Ő Isten szemében szent és egészen tiszta: és ez neki elég, az emberi vélemények nem nyugatalanítják. Ő mennyire mások vagyunk mi! Isten szemében piszkosak tisztának akarunk látszani az emberek szemében. A pokolra méltón azt szeretnénk, ha mindenki megkülönböztetett tisztelettel venne körül. Jaj annak, aki meg mer sérteni minket ... szeretnénk azonnal elégtételt venni. – Mária második áldozata a szegénység. A törvény szerint az anyának egy bárányt kellett fölajánlania; a szegények két gerlicét, vagy két galambfiókát ajánlottak föl. Mária, az ég és a föld királynője, a világ Teremtőjének anyja nem szégyenli, hogy a világ szemében és az Úr házában szegényként cselekedjék. Tudta ő, hogy a szegényeket megvetik, s a férfiak is, asszonyok is szeretnek gazdagnak látszani ruházatukban, ha nem is azok. A gazdagok még Isten házában is a legjobb helyeket keresik! Éppen e szent helyen válik nagyon láthatóvá hiúságunk a fényűzésben, magamutogatásainkban. Bennünk akkora a szégyenkezés a világ előtt a szegénység mi-

att, hogy a szentmisét is elmulasztjuk, s a többi kötelező szertartást is, csak azért, mert nincs megfelelő ruhánk! Mennyire nem vetünk számot Isten előtt a botránnyal, amit a szegény éhezők nyomorúságát sértő pompás öltözetek okoznak. Fontold meg tehát, lelkem, az áldozat súlyát, melyet Mária bemutatott a világ másik bálványa, a gazdagság ellentétéként. – A harmadik és a legnagyobb áldozat: egyszülött Fiának értünk, bűnösökért való följánlása ajándékkul a halálra. Föl tudja-e fogni valaki ennek az áldozatnak az értékét? Mária és József karjukban tartják a Gyermecket, hogy beteljesítsék szerelmüket és megosszák boldogságukat. Íme, ó Atya –mondhatta akkor Mária –, íme a te Fiad és az én Fiam; följánlom neked hálából, hogy nekem és az embereknek adtad őt; följánlom neked elégtételül igazságosságodnak és engesztelésre az egész emberi nemért ... – Ó, mennyi kegyelmet érdemelt ki számunkra ebben az áldozatban Jézus Krisztus által az Istenanya. Micsoda látvány volt az égieknek e szent följánlás! Isten önmagához méltó és vele egyenlő áldozatot kapott templomában. Nézd csak, néhány ezüstpénzért visszaváltják az isteni Jézust, őt, akinek ártatlan testének öt sebéből áradó vére árán kellett megváltania minket a pokoltól. ... Lelkem, Mária társaságában lépj a mennyei Atya elé, s vele és Jézussal együtt ajánld föl elméd minden gondolatát és szíved minden érzését a Teremtődnek.

III. Az igaz Simeon csodálva nézi ezt a mennyei jelenetet és hisz a Szentlélektől kapott kinyilatkoztatásban. Látja a Gyermeket, fölismeri benne az igaz Istent és imádja őt. Majd karjába veszi, szívéhez szorítja és Istent dicsőítve ujjong és hálát ad. Miért nincs bennem is Simeonnak ez az élő hite? Bennem, aki a szentáldozásban bensőségebben ölelhetem magamhoz Jézust és Ő teljesen az enyém lehet? Szemléld csak, lelkem, miként áldja meg Simeon Máriát, s jövendőli neki fájdalmait és Jézus halálát: „A te lelkedet majd tör járja át” (*Lk 2,35*). Máriának később látnia kellett, hogy Fiának szívét lándzsa döfi át, és szívében a fájdalom törét kellett éreznie ... Ó nagy Isten, nem volt elég, hogy Mária erre a kegyetlen kínra volt rendelve, hanem már 33 évvel korábban hallania kellett róla? A Szent Szűz nagy gonddal nevelte e drága Gyermeket, de ahogyan növekedett, a gondjai is egyre nőttek. A te vértanúságod, Mária, olyan hosszú volt, mint az életed, sőt, napról napra növekedett, ahogyan ez a gyöngye bárány közeledett áldozata órájához, aki sokaknak romlására és föltámadására, az ellentmondás jeléül adatott. Bárcsak az én életem is, mint a tiéd, ó Mária, visszavonultságban, fájdalom-ban, könnyek között, Üdvözítőm szenvedésének emlékezetében telne! E naptól kezdve megillet téged a vértanúk királynője megszólítás, mert az áldozatban mindenkit felülmúltál. A vértanúk az életüket áldozták, te pedig az egyszülött Fiú életét a-

jánlottad föl, akit mérhetetlenül jobban szeretted és becsültél, mint a saját életedet. A vértanúk áldozata pillanatszerű volt, a tiéd egy egész életen át tartott, hiszen minden percben följánlottad az örök Atyának fiadat, valahányszor jövőd szenvedésére gondoltál. A Szűzanya elmondta Szent Brigittának, hogy ez a fájdalom, amit Simeon jövődött, a haláláig soha nem múlt el a szívéből. Szent Bernát azt mondja, hogy Mária ettől a naptól kezdve élve haldokolt, mert szívében a halálnál kegyetlenebb fájdalmat hordozott, mégis hősiessé bátorsággal elfogadta e fájdalmas jövődölést, és tökéletesen ráhagyatkozott Isten akaratára. Szent Ágoston szerint Mária ezen a napon lett az emberi nem újjászülője, *Reparatrixa*,; Szent Ambrus szerint ő az összes hívő anyja; s ahogy Szent Epifánusz mondja, a rabszolgák kiváltója, hiszen Mária akaratá teljesen egy volt Fia akaratával: a mi megváltásunkat akarta. Ő vértanúk királynője, fájdalom tengere, ne hagyj el engem, amikor a szenvedés közben elfogy az erőm, vagy hiányzik belőlem az erény. Esdd ki számomra Istentől az erőt és az erényt, hogy a rám mért próbatéteket és büntetéseket azzal a békességgel, ráhagyatkozással és szeretettel szenvedjem, amit az Ő imádott keze érdemel. Segíts, hogy szeretett Fiaid sebei és vére ne legyen haszontalan e lélek számára. Ő tisztaságos Anyám, üdvözíts engem, és nyerd el számomra a mennyországot. Add nekem az erőt, hogy máttól fogva Isten előtt kedves áldozatul a-

jánljam föl minden szavamat, gondolatomat, vágyamat, akaratomat, cselekedetemet és szenvedésemet. A te fájdalmaid példája erősítsen az élet bajai közepette; a te áldozatod példája lelkesítsen uralkodó szenvedélyem föláldozására. Ó te nagy szent, Jézus gondviselő atyja és az én atyám, Szent József, ettől a naptól kezdve a te szívedet is átjárta a tőr: légy vezérem Isten útjain, oltalmazz életem-ben és erősíts a halál óráján. Amen.

Erény: áldozatkészség.

Gyakorlása. Hozd meg Istennek a számára legkedvesebb áldozatot, azaz tagadd meg uralkodó szenvedélyedet. Mária e hősi áldozata iránti szeretetből tagadd meg magad azokban a dolgokban, amelyek számodra fő hibáid vagy leggyakoribb vétségeid alkalmai. Vagy épp ellenkezőleg, törekedj megtenni olyan dolgokat, amelyek leginkább ellenkeznek önszereteteddel, kedvteléseiddel vagy tested kényelmével.

Röpima

Ó Mária, édesség forrása, állj mellettem a halálküszölemben.

Imádság a szentáldozás előtt

Ó, Mária, az üdvösség és az isteni világosság anyja, azzal a szeretettel, mellyel Fiadat az örök Atyának följánlottad minden emberért, ajánlj föl engem is Istennek, aki szeretetből van jelen az Ol-táriszentségben, hogy számkivetésem idején el ne távolodjam az Ő akaratától és szerelmétől. Te adtad Simeon karjaiba a kisded Jézust, te add Őt ma az én szívemnek is. Ó Isten Anyja, méltass arra, hogy megmutatod kegyelmedet; gyűjtsd meg szívemben szeretetedet és a teljes önfeláldozó lelkületet. Add nekem ma drága Jézusodat, ahogyan Simeonnak adtad: ne tagadd meg Őt e nyomorult bűnös karjaitól, mert Jézus eljövetele megfutamítja sötétségemet, megszünteti rendetlen érzéseimet és megszenteli a lelkemet. Tisztaságos Anyám, tisztíts meg engem. Tüntess el a szívemből mindent, ami nem tetszik neked, hogy a lelkem – miután föllál-dozta és elégette az erényben önszeretetét – Fiad számára kedves, egészen eléggő áldozat legyen. – Ó Istenem, akit annyiszor megbántottam, fogadd el ezt a szent áldozatot, miként elfogadtad Jézusom első vércseppjeit, és fogadd bűneim engeszteléséül. Egyetlen vércseppje elegendő lett volna megszentelésemre, s most a szentáldozásban egész valójában fogadom Őt: és még mindig nem emészt el a te szerelmed? Ó Jézusom, jöjj, ne késlekedjél, hiszen mindaz a jó, amire vágyódom, veled együtt hozzám

jön. Jöjj, édes Jézusom, e bűnös lélekbe, oldozd föl rabszolgaságának köteleit, ajándékozd neki fiaid szabadságát, beléárasztva az erősség és a földi dolgoktól való elszakadás lelkét, hogy egészen a tiéd lehessen, téged kövessen, téged öleljen és téged birtokoljon; s mivel magáénak mondhat, az öreg Szent Simeonnal és Anna prófétaasszonnyal együtt énekelje az öröm énekét, és forrón vágyakozzon arra, hogy örökre megnyugodhasson nálad. Ti, szent szellemek, akik ezerszámra veszitek körül ezt az oltárt, és színről színre látjátok és már az elveszítetlenség biztonságával birtokoljátok azt, aki-re vágyódik a lelkem, imádjátok velem együtt, áldjátok Őt helyettem, mondjátok hálát neki helyettem, hogy amikor majd eljön elköltözésem órája, a ti társaságotokban a lélek szabadon dicsérhesse az Urat, és örvendhessen az Ő látásának mindörökké.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádságok a szentáldozás után

Ó irgalmasság Atyja, minden vigasztalás Istene, följánlom neked egyetlen Fiadat, aki most a szíven van, és akit valóságos emberként ajánlott föl a te templomodban az ég és a föld két legszentebb szíve, Mária és József. Ne tekints az én gonoszságaimra, hanem e Gyermek, a szelíd és alázatos bárány isteni szívére, aki irántam való szeretetből ajánlja föl magát neked. Ő szól a szívemhez, Ő teljesíti be az egész törvényt. E három szűz és tiszta szív – Jézus, Mária és József – áldozatára való tekintettel bocsásd meg bűneimet. De szeretném ma én is egészen fölláldozni magamat. E három tisztaságos és szent szívvel együtt följánlom neked mindazt, ami vagyok, és mindent, ami az enyém: szegénységemet, nyomorúságomat, vágyaimat, az életemet minden nehézségével és örömeivel együtt, a testemet minden érzékével, a lelkemet minden képességével, s mindent, ami bennem jó vagy rossz lehet; a jót azért, hogy kegyelmed növelje, a rosszat, hogy irgalmasságod megsemmisítse. Ezekkel az áldozati és fájdalmas szívekkel ajánlom föl neked az áldozatot, amit a kevélységből, ellenérzéseimből, testi bűneimből és uralkodó szenvedélyemből hozok eléd. Te, isteni Jézusom, aki egyetlen áldozatként – mely megtisztítani képes – ajánlottad föl magad az örök Atyának, fogadd el önmagam följánlásának áldozatát, me-

lyet azzal a teljes önátadással ajánlok föl, ami illik egy áldozathoz. Te magad tégy engem dicsőséged áldozatává azokkal a próbatétekkel, melyeket jónak látsz rám mérni; szereteted tüzével égesd ki lelkemből a tökéletlenségeket, szereteted tüzeiben égesd el ezt a lázadó testet, mely a bűn tűzében ég. Teremts bennem egyenes lelket, hogy egy napon tiszta lélekkel mutathasson be dicsőséged templomában – engem tenéked – Mária és József! Ó Szent agg Simeon! Add nekem hitedet és örömdöt, hogy méltón dicsérjem és áldjam azt a Jézust, akit most a szívembe zárok, de akit te egykor a karjaidban tartottál. Ó szent özvegy, Anna prófétaasszony! Add nekem buzgóságodat, hogy hirdessem és áldjam azt a Jézust, akit te Istennek ismertél föl a Mária és József karjaiban lévő gyermekben, azt a Jézust, aki a szentségi színekben ma ezzel a nyomorult teremtménnyel egyesült. Simeonnal együtt kiáltom én is: „Most bocsásd el szolgálodat, Uram, szavaid szerint békességben, mert meglátták szemeim a te üdvösségedet, melyet minden nép színe előtt készítettél” (*Lk 2,29–30*). Tisztaságos Szűz, a Tisztaság isteni anyja! Te, akinek soha nem volt szüksége tisztulásra, nyerd el számomra Istentől azt a szent tüzet, ami megtisztítja a lelkemet mindattól, ami kárára lehet; és tedd meg, hogy azok közé számláltassam, akik Jézus Krisztus vére által üdvözülnek. Te pedig, a legtisztább Szűz tisztaságos jegyese, légy őre az én

tisztaságomnak, erősítsd a veszedelmek és kísértések közepette, és a próbatétekben, amelyekkel az Úr gondviselésében a lelkemet meg akarja próbálni. Amen.

Imádságok és befejezés
(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR ÖTÖDIK SZOMBATJA

Ötödik örvendetes titok: „... akit te, Szent Szűz, a templomban megtaláltál.” (Lk 2,22–51.)

Elmélkedések

I. Jézus mindössze 12 éves, de mi mindent élt át eddig a napig! Alighogy bemutatták a templomban, az Úr angyala álmában megparancsolta Józsefnek, hogy meneküljön Egyiptomba, hogy megmentse a gyermeket és Anyját Heródes gyilkos kezétől. Íme, az engedelmesség második próbája. És a világ legszentebb, legengedelmesebb, legszegényebb és legmegalázottabb családja éjnek idején menekül. Szegényen és ismeretlenül élt e család Egyiptomban, a babonákban, bálványimádásban, bűnben elmerült hatalmas országban. Az Aprószenteket megölette Heródes, az a Heródes, aki a saját fiát sem kímélte, s a végén úgy halt meg, hogy a férgek elevenen fölfalták, s elviselhetetlen bűzt árasztott. A Messiás születéséről szóló próféciaik beteljesültek. A számkivetésnek vége lett, s József az Angyaltól kapja a fölszólítást, hogy térjen vissza Izraelbe. A család feje mindig József. Jézus és Mária hallgatagok, és a legpontosabb engedelmesség törvénye szerint engedik vezetni magukat. Mennyi nélkülözés érte őket e második úton! Ó Szent József pátriárka! A bensőséges lelkek igaz példaképe, részesítsd lelke-

met a benső csöndességében, a te békédben – mely Isten parancsainak teljes megtartásából fakadt –, s szíved és elméd tisztaságában, hogy teljesíteni tudjam Isten terveit, követni tudjam szent indításait, és megtegyem, amit előljáróim és állapotbeli kötelességeim kívánnak tőlem.

II. „Amikor 12 éves lett, szintén fölmentek [Jeruzsálembe] az ünnepi szokás szerint. Az ünnepnapok elteltével hazafelé indultak, a gyermek Jézus azonban Jeruzsálemben maradt, anélkül, hogy a szülei tudták volna” (*Lk 2,42–43*). Jézus nem rosszaságból, hanem az isteni bölcsesség terve szerint maradt a városban, hogy megmutatkozzon a zsidó tudósok előtt, hogy Józsefben és Máriában megerősítse istenségének ismeretét, s hogy kettőjüket a bánkódó lelkek példaképévé, menedékévé és vigasztalásává tegye. Hogy Mária és József szent szívét milyen fájdalom szorongatta, arról csak azoknak a lelkeknek lehet némi elképzelésük, akik már szeretik Jézust, de nem érzik jelenlétének és áhíthatuknak érzékelhető édességét, s úgy látják, hogy elmerültek az érzékek és a szenvedések, a szárazság, a kísértések és az elhagyatottság éjszakaijában! Mária és József kérdezősködik, keresik Őt, de senki nem látta. Ó, mekkora aggodalom ébredt bennük! Micsoda fájdalmat érezhettek?! Hogyan tölthették azt a két éjszakát? Milyen félelmek és gondolatok gyötörhették őket! Mennyi szemre-

hányást tehetek maguknak! Ilyen kemény próba csak Heródes dühe és az egyiptomi veszedelmek voltak, de akkor veletek volt Jézus, most pedig nincs sehol. Istenem, Istenem, hányszor veszítettek el anélkül, hogy bánkódtam volna miatta! Hányszor éltem nélküled, és még csak nem is nyugtalanított? Mi lett volna belőlem, ha a te jószágod nem kezd el engem keresni?

III. Három nap múlva megtalálták a templomban, ott ült a tudósok között, hallgatta és kérdezte őket ... elindult tehát velük, „visszatért Názáretbe és engedelmeskedett nekik” (vö. *Lk 2,46–51*). Szent Lukács ezzel az egyetlen mondattal jelzi, mit tett Jézus 30. életévéig. A többi evangélista semmit sem mond erről, mert Jézus maga akarta, hogy életének 30 évéről mást ne tudjunk, csak azt, hogy engedelmeskedett azoknak, akiket Atyja föléje rendelt. Ez az engedelmesség egész életének és tanításának a foglalata, és Szent Pál apostol szerint egész dicsőségének a forrása: „megalázta magát engedelmesen mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten is fölmagasztalta őt és olyan nevet adott neki, amely fölötte áll minden névnek ...” (*Fil 2,8–9*) Az első szavak ugyanis, melyeket az evangéliumban tőle hallunk, az engedelmesség szavai: „Nem tudtátok – mondta anyjának, amikor az megtalálta a templomban–, hogy nekem Atyám dolgaival kell foglalkoznom?” (*Lk 2,49.*) És az emberek szemé-

ben Jézus nem volt más a magánéletben: bölcs és egyszerű szüleinek engedelmeskedő gyermek. Lelkem, szemléld csak, hogy Mária és József mennyi fájdalommal, alázattal és milyen tökéletesen követeltek és kaptak engedelmességet ettől a Fiútól (...), akiről tudták, hogy a Teremtőjük! Józsefet családfőként tisztelte Isten Fia és az ő anyja, és ez a föléjük rendeltség végtelenül megalázta Józsefet: ő tudta, hogy Isten rendel alá magát és engedelmeskedik az egyszerű ácsnak. Mária tudta, hogy amikor a Fiúnak parancsol, Istennek engedelmeskedik, aki ezt így akarta. Jézus pedig csöndesen, tisztelettel és örömmel engedelmeskedett mindkettőjüknek, mint olyanoknak, akik az Atya Isten helyettesei. Íme, a legtökéletesebb engedelmesség, ami valaha megvalósult a földön. Ó, a rejtett élet édes mintája! Gondosan megtartották Isten törvényét, és állapotuknak megfelelően kezük munkájából éltek! A munka befejeztével visszavonultak imádkozni: micsoda imádság ez! Milyen mennyei ajándékok! Nyilvános életében Jézus még inkább engedelmesnek bizonyult az Atya iránt. Íme, a tanítása: leszállott a mennyből, hogy megtegye Atyja akaratát, és ez volt az Ő eledele; tanítása nem az övé, hanem az Atyáé; a kelyhet, melyet értünk ki kellett innia, Atyja nyújtotta neki. Az egész törvény megtartását a szeretetben foglalta össze. A szeretet bizonyosságává pedig az engedelmesség gyakorlását tette meg. „Ha szerettek engem – mondja –, megtartjátok pa-

rancsaimat” (*Jn 14,15*). „Aki nem szeret engem, nem tartja meg szavaimat” (*14,24*). Senki sem tesz tehát Istennek, aki nem szeret, és aki szeret, engedelmeskedik. Íme, a szeretet és az engedelmesség békíti meg a lelket Istennel, egyesíti vele és kiérdemli a paradicsomot. Ő tökéletes alávetettség-gel engedelmeskedett az igazságtalan bírónak, a bálványimádó helytartónak, a kegyetlen szolgáknak, mint olyanoknak, akiket Atyja arra az időre följe rendelt. Ha tehát jól akarunk engedelmeskedni, nem kell vizsgálgatnunk a nekünk parancsolók életkorát, alkalmasságát, érdemét, tehetségét, kedvességét, erényeit vagy életszentségét; egyedül azt kell néznünk, hogy kinek a képviselőjében járnak el. Jézus Krisztus az engedelmességet a legnagyobb tökéletességre emelte. Isten Fia egy szegényes otthonban szolgált és elfáradt napról napra az ellenszolgáltatás reménye nélkül, sőt, jól tudta, hogy Atyja iránti engedelmességéből mindent el fog veszíteni: otthonát, becsületét, s a legcsúfosabb halálban, két lator között a vérét és az életét is. S hogy utolsó szavai azonosak legyenek az elsővel és egész életével, a kereszten e szavakkal lehelte ki lelkét: „Beteljesedett. Atyám, kezedbe ajánlom a lelkemet” (*Jn 19,30; Lk 23,46*). A keresztény ember bölcsessége tehát az engedelmességben áll. Ezért kérte Dávid gyakran Istentől: „Uram, taníts meg teljesíteni akaratomat, mert te vagy az én Istenem” (*Zsolt 142,10*). „Egyet kértem az Úrtól, csak

egyért könyörgök: hogy az Úr házában lakjam életemnek minden napján” (27,4). Mint egy hűséges szolga, aki ismeri és megteszi urának akaratát. Ő megtestesült örök bölcsesség, imádlak téged. Természete szerint minden neked van alárendelve: az angyalok és a férgek, a földi dolgok és az égi testek. Mégis, hogy az én kevélységemet megszegyenítsd, elrejtetted nagyságodat, és engedelmeskedtél teremtményeidnek, még az igazságtalan és kegyetlen teremtményeknek is. Mi szükséged volt neked 30 éven át Mária és József vezetésére – hiszen nekik kötelességük volt elvárni az engedelmességet tőled –, aki az igaz világosság és a végtelen bölcsesség vagy, és kormányzod mindazokat, akik engedelmesek. Te előre láttad vakmerőségemből és önszeretetemből fakadó folyamatos lázadásomat! Ezért vagyok mindig nyugtalan, s vagyok tele ezer tévedéssel, rosszindulattal, ellentmondással és haraggal. Ó isteni Mester, add, hogy az én lelkem és testem engedelmeskedjék neked, és ez a por soha ne elenkezzék akaratoddal. Áraszd lelkembe az engedelmesség erényét és szabadítsd meg minden tévedéstől és minden bűntől! Ó Isten tisztaságos Anyja, dicsőséges pátriárka, Szent József, ti, akik a legalázatosabbak és legengedelmesebbek vagytok az egész teremtésben, könyörüljetek kevélységem nyomorúságos bukásain! A ti engedelmes Fiatoktól nyerjétek el szá-

momra a kegyelmet, hogy mindig megtegyem az Ő akaratát.

Erény: engedelmesség

Gyakorlása. Ma tedd meg mások akaratát ellenkezések nélkül. Nyomd el magadban a gondolatot, hogy neked mindig mindenben igazad van, és meg akarod valósítani a saját gondolataidat. Győzd meg magad arról, hogy Istennek jobban tetszik, ha engedelmeskedsz egy másik embernek, még ha ő nem is a legjobbak közül való, mint a saját ítéleted végrehajtása. A szentírási bölcs mondja, hogy az engedelmesség több, mint az áldozatok.

Röpima

Ó Mária, tengernek csillaga, ments ki a szorongatásból, melyben látsz engem!

Imádság a szentáldozás előtt

Ó Mária, ó József, ti bánkódva könnyeztetek a három nap alatt, amikor vétlenül elvesztettétek Jézusotokat; én pedig, aki oly sokszor és egész évekre elvesztettem Őt, egy könnyet sem hullatok? Ki lágyítja meg kőnél keményebb szívemet, hogy szememet keserű könnyek öntsék el? Jézus szülei szeretetből sírtak, és ez a sírás a Szentek Szentje számára sem ismeretlen, aki könnyezett a lázadó és

megkeményedett szívű jeruzsálemi nép fölött. És én nem sírok gyakori eleséseim, sok bűnöm és Isten iránti sötét hálátlanságom miatt, aki ennek ellenére sok jót tesz velem? Egyetlen reményem a ti fájdalmatokban és szeretetetekben van, ó Mária és József ! Ezt ajánlom föl ma e szentáldozásban Fiatoknak a belőlem hiányzó fájdalom és szeretet helyett, és cserébe a ti igyekezeteteket és Jézust kereső, forró vágyatokat kérem. Ti a templomban találtátok meg Őt, és most én is a templomban, az oltáron fogom megtalálni a karjaitokban. Ő attól kezdve nem szakadt el tőletek; én mostantól fogva örök hűséget esküszök nektek. Soha többé el nem szakadok tőled, Jézusom, semmi bűn miatt. És ha te azt látnád, hogy bűnre készülök, mielőtt elkövetném – sőt még ma, e szentáldozás után – ölj meg, nehogy örökre elveszítselek. Jöjj, ó lelkem édes barátja e szívbe, és a szeretet a maga bölcsességével tanítsa meg szívemet, hogyan kell egészen egyesülnie veled. Te, aki engedelmeskedtél a teremtményeknek, add nekem az engedelmességnek azt az erényét, ami elfogadhatóvá tesz számodra. Te mindig szelíd, alázatos és engedelmes isteni Bárány, hallgass szívem szavára, mely miután annyi keserűséget okozott neked, most forrón vágyakozik utánad. Amikor a kezedet kérték, hogy megkötözzenek, odaadtad. Amikor elvették tőled a ruhádat, levetted. Amikor epével és ecettel kínáltak, megízlelted. Amikor azt parancsolták, hogy

nyújtózz ki a kereszten, engedelmeskedtél és teljesítetted hóhéraid akaratát, mintha szájuk által a te örök Atyád szólt volna. Most engedelmeskedj a te szolgád szavának, aki úgy ajánl föl téged az Atyának, mint igaz bárányt a világ bűneinek kiengesztelésére. Végül engedelmeskedj a te végtelen szerelmednek, aki a szeretet fölbonthatatlan kötelékével akarsz egyesülni teremtményeddel. Mennyei angyalok, akik a legtökéletesebb engedelmisségben uralkodtok, szakítsátok szét lelkem kötelékeit, és e szentáldozással nyerjétek el számomra azt a boldog szabadságot, amelyben ti éltek, hogy elszakadván önmagamtól, ne akarjak mást, csak azt, amit ti és az én Uram, akit ti láttok és imádtok örökké. Amen.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádságok a szentáldozás után

Dicsérjenek téged a te erényeid, ó mennynek és földnek Ura, dicsőítsenek az angyalok és a szentek; téged áldjanak lelkem képességei! Végre a szívembe fogadtalak, ó szívemnek Istene: végre megtaláltam azt, akit szeret a lelkem! Mennyire vágyódtam

utánad, örök élet forrása, égi bölcsesség! Hogyan sóvárogtam, amikor oly soká távol voltam tőled! A lelkem száraz, mint a víztelen föld, mert az érzéki örömök mérgezett forrása itatta: és mint a hervadó fű, melynek vízre van szüksége, hogy föléledjen. Te vagy az örök élet forrása, ó égi bölcsesség! Most egészen bennem vagy: átölellek, szívemhez szorítalak és nem távozom lábaidtól. Add értelmemnek a mennyei világosságot, szívemnek a hatékony kegyelmet, hogy többé el ne veszítsen téged. Szeretlek téged, Jézusom, lelkem élete, s örömet és szerelmemet szeretett Anyád és gondviselő atyád örömével egyesítem, ami akkor töltötte el őket, amikor megtaláltak a templomban. Ó Mária, ó József, a Jézus nélkül eltelt három nap aggodalmaira és a megtalálásakor érzett örömötökre kérlek, nyerjétek el számomra Fiatoktól, akit most szívemhez szorítok, hogy soha meg ne bántsam! Nyerjétek el számomra a kegyelmet, hogy többé ne vétkezzem, és a végső állhatatosság kegyelmét. És ha Ő úgy határozna, hogy én soha az életben ne érezzem jelenlétét, gyötrelmeimben ti mutassatok be neki. Jézus, Mária, József, álljatok mellettem az utolsó órában. És te, végtelen bölcsesség és szeretet, hallgass meg engem. Mindennél inkább azt várod tőlem, hogy engedelmeskedjek neked, s az első, amit parancsolsz, hogy szeresselek téged. Én, nyomorult bűnös, válaszul a szeretetre, mellyel egészen nekem adtad magadat, most az ég és a föld

színe előtt nyilvánosan örök engedelmességet fogadok szeretetednek. Fogadd el, ó isteni szeretet a kezemet, lábamat, nyelvemet, szememet, minden érzékszervemet, egész testemet, akaratomat, emlékezetemet, értelmemet, vágyaimat, gondjaimat, szándékaimat és lelkem minden rezdülését. Fogadd el, ó Uram, minden órám, minden percemet, életem minden körülményét, egész belső és külső valómat. A te szerelmed kormányozza bennem a képességeket és tetteimet, irányítsd munkámat, pihenésemet, jártamat és kelteget tetszésed szerint. A te szerelmed égjen a szívemben, fenyítsen és vigasztaljon, alázzon meg és emeljen föl, égesse el tökéletlenségeimet és tartsa meg egész bensőmet a veled való kapcsolatban és a tökéletes engedelmisségben. Lemondok a saját akaratomról; vezérelj azon az úton, mely neked tetszik, vezess, aki által akarsz, csak te légy az én mesterem, és én mindenben, minden előjáróban a te hangodat fogom fölismerni, vezérem, Mesterem, jóságos Atyám. Amen.

Imádságok és befejezés

(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR HATODIK SZOMBATJA

Első fájdalmas titok: „... aki értünk vérrel verítékezett” Jézus imádkozik a kertben (Mt 26; Mk 14; Lk 22; Jn 18).

Bevezető imádság

Lelkem, mielőtt elmerülnél Üdvözítőd szenvedésének mély tengerében, kérjed tőle jóságát és kegyelmét, hogy részed lehessen isteni Vérének gyümölcsében. Ő Üdvözítóm szentséges Szíve, akit a szeretet túlkapása vitt e nagy elhagyatottságba, adj nekem bensőséges lelket és érzékeny szívet, hogy megtapasztaljam és megértsem, mit szenvedtél, hiszen gyötrődöttél és minden támasz nélkül szenvedni készültél, amitől emberi természeted annyira borzadt! Nyisd meg fülemet, hogy halljam hangodat; világosítsd meg a szememet, hogy lássam a példádát, lágyítsd meg kemény szívemet, hogy érzékeny legyen fájdalmaidra és riadjon vissza attól, ami megújíthatja fájdalmaidat. És te, Isten szentséges Anyja, aki visszavonultságodban átérezted annak a kegyetlen éjszakának óráiban mindazt, amit szeretett Fiadnak készítettek, engedj részt szíved érzéseiből, hogy utáljam magamban az Ő kínjainak okát. Amen.

Elmélkedések

I. Szemléld, lelkem, hogy az isteni Üdvözítő – miután megmosta tanítványai lábát, megalapította a szemük láttára Testének és Vérének szentségét, és elmondta nekik leggyöngédebb és legmagasztsabb beszédét – miként lépett be szokása szerint a Getszemáni kertbe az Olajfák hegyén, hogy ott könnyebben megtalálják ellenségei. És mondta nekik: „Üljetek le itt, míg én odébb megyek és imádkozom. (...) Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek” (Mt 26,36.41). Önként, mert Ő maga akarta, följánlotta magát az örök Atya parancsának, s ezért úgy hajtotta végre, hogy szenvedése egyszerre tegyen eleget az isteni igazságságnak és serkentsen minket szeretetre Iránta. Ime, szenvedéseinek célja: a szeretet. Jézus „szomorodni kezdett és gyötrődni” (26,37). Ez a szerelmes Fiú nem csupán egész testét akarta fölláldozni minden képességével együtt, hanem még inkább akarta emberségének e nemesebb részével kezdeni a megváltás áldozatát. Ezért még mielőtt megjelentek volna ellenségei, megfosztotta a szent emberséget attól a támasztól, amit az istenségtől kapott, és megpillantván mindazt, ami szenvedésként rá várt, embersége halálküzdelmet kezdett vívni. Lelkében elevenen megjelent minden, amit testében majd szenvedni fog: az ostorok, a tövisek, a szögek, a kereszt, az epe és az ecet; lelkének gyötrelme, Jú-

dás árulása, a tanítványok szétfutása, Péter tagadása, a papok gyalázkodásai, a bírák igazságtalanságai, a katonák vadsága, személyének megcsúfolása, tanításának és csodáinak gyalázása, ellenségeinek győzelme, a latrok káromlásai, az Atyától való elhagyatottság és fájdalmas Anyjának szívszorító látványa a kereszten! Lelkére hirtelen rárohant a félelem, a borzadás, a keserűség, a magány és a szomorúság, oly mértékben, hogy már életét veszélyeztette. Akkor mondta nekik: „Szomorú az én lelkem mindhalálig” (26,38).

Ó szeretetreméltó Megváltóm elgyötört Szíve, hogyan juthattál ilyen elhagyatottságra? Mi készítetted arra, hogy idő előtt megtapasztald a borzadást és halálfélelmet? Ez a gyötrellem, ami passiód első állomása, biztosan a leginkább fölkavaró volt, mert hatására fölszakadt belőled az imádság az Atyához, hogy vegye el tőled ezt a kelyhet. *„Arccal a földre borult és imádkozott, mondván: Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a kehely!”* De azonnal hozzátetted: „De ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te” (26,39). Nézzed csak, lelkem: Jézusod tanítványaihoz fordult támaszért, de alva találta őket: „Visszatért tanítványaihoz, de alva találta őket. És mondta Péternek: így hát egy órát sem tudatok virrasztani velem? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek. A lélek kész, de a test gyöngye. És újra eltávolodván tőlük, imádkozott, mondván: Atyám, ha nem múlhat el ez a ke-

hely nélkül, hogy kiigyam, legyen meg a te akaratod.” (26,40–42) És ugyanígy tett harmadszor is. És szomorúsága oly mértékben fokozódott, hogy inkább tűnt egy haláltusát vívó haldoklónak, mint egy egyszerűen csak fájdalmakat szenvedő embernek. „Halálfélelem vett rajta erőt és még buzgóban imádkozott” (Lk 22,44). Az ellenkezés, ami lélkének tiltakozással teli alsó régiója és a meghajló engedelmisséggel telt felsőbb régiója között támadt, véres verítéket sajtolt ki testéből, oly bőséggel, hogy átítatta ruháit, és a földet áztatta. Ennyire magára maradt az, aki mindenkit védelmez. Ilyen elhagyatott volt, aki mindenkit vigasztal. Így váltak valóra a királyi próféta szavai: „Együttérzést vártam, de hiába, vigasztalókat kerestem, de nem találtam” (Zsolt 68,21). Ó szenvedő Üdvözítőm! Hát így akarsz fölébreszteni szerelmemet? Magadra véve az emberek gyöngeségét és nyomorúságát? Azért, hogy a szorongatottak igazi vigasztalója és bensőséges társa légy? Mily csodálatos tanításokat adsz nekem ebben a titokban!

II. Lelkem, a te Jézusod e halálos szomorúságának négy oka volt, miként Ő maga kinyilatkoztatotta ezt Boldog Varanói Battista Kamillának (1458–1524):

1. *Sok lélek elkárhozása* az Ő kínhalála ellenére: „Szemléld, leányom – mondta Jézus Battistának –, milyen kín és fájdalom volt számomra látni, hogy annyi tagom fog elszakadni tőlem, ahány lélek el-

kárhozik, és minden tag annyiszor szakad el tőlem, ahányszor egy lélek halálos bűnt követ el.” A világ bűneinek nagysága és szinte végtelen sokasága jelent meg a lelkében, és világosan látta, mennyire sértik az isteni fölséget, és súlyukat csak növeli az Ő szerelmének megvetése. Ezen felül látta, hogy mily kevesen merítenek hasznot abból az orvosságból, melyet az Ő szerelme készített mindenkinek. Minderre nem talált másutt vigasztalást, csak abban, hogy tökéletesen azonosult Atyjának megváltoztathatatlan döntéseivel, aki azt akarta, hogy azokért is szenvedjen, akiknek semmi haszna nem lesz kínjaiból.

2. *A választottak* bűnei és szenvedései. „Mindazok a választott tagok, akik halálos bűnt követtek el – mondta a jóságos Jézus –, elkésérítettek és meggyötörtek elszakadásukkal. Emellett éreztem és megízleltem minden keserűségüket, vértanúságukat, vezekléseiket, kísértéseiket, a gyalázásokat, melyek őket érik, és a tisztítóvízbeli szenvedéseiket, mint testem megannyi tagjaiét.”

3. *Szentséges Szűz Anyja*, akit végtelen szeretettel szeretett, kedves és szeretett tanítványai és apostolai, akiket jobban szeretett, mint egy apa a gyermekeit, Magdolna, aki kevesebbet tudott ugyan Jézusról, mint János, de mindenkinél jobban bánkódott szenvedése és halála miatt.

4. *A hálátlanság* a zsidó nép – melyet Isten kiválasztott és elhalmozott csodatetteivel – és a tanítvány Júdás, az áruló részéről. Jézus az áruló előtt is letérdelt és megmosta a lábát, átölelte és a legnagyobb gyöngédséggel megcsókolta, és szívből szólt hozzá a kimondhatatlan szeretet szavaival. S végül a többi teremtmény hálátlansága, akik Júdásnál rosszabbak, mert üres kedvtelésért, a leghitványabb érdekekért árulták el Őt.

Uram, mily nagy részem volt szomorúságodban! Hogyan hatottak a te tisztaságos és ártatlan szívedre a bűneim, a visszaeséseim, a hűtlenségeim, a kislelkűségeim? Ó én szerencsétlen! Hát soha nem szolgálhatok örömödre és vigasztalásodra? Mennyre más dolgok okoznak nekem szenvedést a világban, mint a te halálos szomorúságod okai! Ó Istenem keserűséggel telt szíve, e szomorúsággal és véres verítékkal akartad kiengesztelni a gonoszok örült biztonságát és azt az esztelen nyugalmat, amelyben annyi bűnös alszik a bűneiben és nem fél a váratlan testi és örök haláltól. Te az élet azon örömeiért, élvezeteiért, vágyaiért és reménykedése-
iért akartál engesztelni, melyeknek akkor is odaadom a szívemet, ha ellenkeznek a törvényeddel. Elégtételt akartál adni az én szívem hamis ellentmondásaiért és a belső bánat nélküli gyónásaimért. Meg akartad szentelni bennem és mindenkiben a

szomorúság, a félelem, az unalom, az undor és az elkeseredés szenvedélyeit, melyeket megtapasztalok a lelki élet útján; vigasztalni akartál ezek elszívása közben, s ki akartad érdemelni számomra a kegyelmet, hogy türelemmel, ráhagyatkozással, örömmel viseljem el azokat. Meg akartál erősíteni, miként anyyi vértanút megerősítettél a halálra, és bűnbánatra akartál indítani, miként anyyi más hívőt kemény vezeklésekre indítottál. Mennyire édes, jóságos, kegyes a te szerelmed! Jézusom édes Szíve, mennyire köszönöm hatalmas szenvedésedet!

III. Lelkem, az Üdvözítő azért akarta érezni ezt a páratlan szenvedést, hogy megismerd az érzékek fegyelmezésének, a megaláztatásoknak és az önszeretet megtagadásának értékét. Továbbá, hogy megtanítson: senki sem porból lett testének gyöngesége szerint ítéltetik meg, hanem az akarat engedelmissége szerint, mely annyira kedves Istennek. Ő valóban halálos szomorúságot szenvedett. De ez arányos volt az Ő erejével, hogy meggyőzzön téged arról, hogy Isten, aki ebben az életben tetszése szerint osztja a nyomorúságokat, soha nem fogja megengedni, hogy erőidet fölülmúló terheid legyenek. Azt akarta, hogy ismerd meg magadban a két ellentétes akarást: az egyik a szenvedéstől menekülő és a saját kedvét kereső emberi gyöngeségé, a másik az Isten akaratával való megegyezésé. Azért

akarta ezt, hogy a keresztény ne higgye, hogy el-lensége Istennek amiatt, hogy a test a lélek ellen lá-zad és keresi a maga gyönyörűségeit; hanem töre-kedjék alávetni a testet, és győződjön meg arról, hogy a természet nem tud ártani a belső embernek, amíg az teljes akarattal igazodik Isten törvényéhez.

Az angyal leszállt az égből vigasztalni Jézus Krisz-tust, de nem azért, mintha nem lett volna meg Ó-benne a szükséges erő a természet gyöngeségének legyőzésére, hanem hogy tanítson minden szenvedőt, hogy a vigasztalást és az erőt az égből kell vár-ni, és Isten nem feledkezik meg senkiről a szenvedésben. Sőt, ahol szorongatás van, ott az Isten. Vé-gül a Fiú kérlelte Atyját – jóllehet tudta, hogy nem kaphat fölmentést a szenvedés alól –, csak hogy megtanítsa minket, lelkem, erre a nagyon szüksé-ges igazságra: az isteni segítség nem abban áll, hogy megszabadít a szorongatásoktól, melyekkel meglátogatott, hanem abban, hogy képessé tesz az alázatos meghajlásra, és az Ó terveivel való teljes azonosulásra, mindig egységben maradván Vele a szeretet által.

Jézus haldokló Szívének engesztelése

Ó én Uram meggyötört és szelíd Szíve, kérlek, fo-gadd el cserébe azért a három óráért, melyet az el-hagyatottság tengerének viharában töltöttél, ezt az imádságos órát, s ezt a fájdalmas Szívednek szen-

telt napot. Fogadd el ezt a szentmisét és ezt a szentáldozást annak a keserűségnek jóvátételéül, amelyet miattam éreztél a kertben, előre látva bűnemet. Fogadd el nemcsak e napnak, hanem egész életemnek minden fájalmát, nehézségét és megszokott tetteit is. Ó Atyám, Testvérem, Jegyesem szerető Szíve, elhagyatott és mégis türelmes Szív, milyen túlzásokba vitt téged az irántam való szeretet? És mit kellett tenned az én szerelmemért? Uram, lelkem keserűségében én is válaszolok neked: fájlalom, hogy annyira keserítettelek, és mostantól jobban akarlak szeretni, mint eddig. Mikor foglak végre megismerni? Mikor kereslek végre ellentmondások nélkül téged? Mikor leszek állhatatlanság nélkül engedelmes? Mikor mondom végre minden körülmények között őszintén: a te akaratod legyen, ne az enyém? Vigyél engem beljebb ebbe az isteni Szívbe, hogy jobban értselek és jobban szeresselek. Végtelen szeretettől lángoló Szív, hevítsd föl szívem hidegségét szerelmeddel, hogy méltón fogadjon téged, veled maradjon ma és mindig, az időben és az örökkévalóságban. Amen.

Imádság Mária Szívéhez az isteni akarattal való egyezés erényéért

Ó Istennek áldott Anyja, mindenkor szűz és szeplőtelen Mária! Milyen keserves volt szíved keresztje azon a szomorú éjszakán, amikor a barátaitól és tanítványaitól elhagyott Jézus a haláltusáját vívta!

Nem tudtál aludni, hanem könnyek között és sóhajtozva számláltad szeretett Fiad szomorúságának hosszú óráit. Ó jóságos Anya, te láttad, szerelmes – sápadt, de határozott – Fiadat, aki, mielőtt szenvedni indult, eljött hozzád, hogy elbúcsúzzon és áldásodat kérje. Láttad, hogy lelkét átjárja a fájdalom, és tekintetében megértetted az örök Atya akaratát, aki a te Fiadat – a saját Fiát – halálra ítélte, hogy megmentse a lelkemet. És téged is arra ítelt, hogy szívedben keresztre feszíttessél a Golgotán. Most teljesen elárasztott a szorongás, mely gyengéd szívedben már akkor fölsejlett, amikor Simeon a fájdalom töréről beszélt. Ó, Anyám szívének keserves és fájdalmas éjszakája! Mely keresztény lélek képes elgondolni, milyen szomorú volt a te reggeli imád, amit akkor mondtál Istennek, és milyen siralom fakadt föl szívedből? Ó Jézusom, Fiam – mondhattad –, édes Jézusom, ki vitt el téged tőlem? Ki szakította el Anyádat tőled? Miért nem láthatlak, szemem fénye? Ki adja meg, Fiam, Jézusom, hogy szenvedjek érted és meghaljak helyetted? Miért nem szakad meg a szívem a szerelemtől és a fájdalomtól?

Ó jóságos és fájdalmas Anya, te fejet hajtasz az isteni akarat előtt, és minden ellenkezés nélkül veszed e keserű kelyhet. Én pedig követni akarlak téged, együtt sírni veled a Fiadtól való elszakadásban. Hamarosan viszontlátod szeretett Fiadat a Golgotán, a fájdalom hegyén, a kereszten haldokol-

va. Fájdalmaiddal, az isteni akarattal való teljes megegyezéssel változtasd meg a szívemet, égesd szerelmeddel és tedd hasonlóvá a tiédhez, Isten szent akaratával egészen megegyezővé. Amen.

Erény: Megegyezés Isten akaratával.

Gyakorlása. Reggel, amikor ébredsz, készülj arra, hogy mindenben – akár kedves számodra, akár kellemetlen – egyesítsd akaratodat Isten akaratával. Napközben gyakran ismételd Krisztus követésének röpimáját: „Uram, tégy velem tetszésed szerint, mert kész a te szolgád!” E röpima nagyon hatékony eszköz a tökéletesség legmagasabb fokának eléréséhez.

Röpima

Ó Mária, türelem tükre, egyedül te légy erősségem kísértéseimben.

Imádság szentáldozás előtt

Szerelmes Üdvözítőm, te nem vonakodtál megnyitni ártatlan, igazsággal és étellel teli ajkaidat az áruló Júdás hamis és hazug arca előtt; *barátnak* szólítottad őt, mondván: „Barátom, miért jöttél?” (Mt 26,50). Még csókkal is meg akartad menteni e szerencsétlen szívét. Júdásnál nagyobb áruló az én lelkem! Hányszor vettelek magamhoz, Uram, azután kegyetlenül megsebeztem alázatos és szelíd

Szívedet?! De a te újból megmutatkozó türelmed bizalmat ébreszt bennem. Csak a megbánás szavát vártad Júdástól, és megmentetted volna. E szót én most százszor is elmondom, kegyes Jézusom. A lelkem tele van keserúséggel amiatt, hogy megbántottalak: Bocsáss meg Istenem, bocsáss meg nekem! A lelkem hallja Júdásnak mondott szavaidat: „Barátom, miért jöttél?” (Mt 26,50). Uram, én most azért jöttem, hogy a te meggyötört Szívednek megadjam azt a vigasztalást, amitől eddig a bűneimmel megfosztottam. Hogyan ne szégyellném magam? Bárcsak elnyelne a föld, amikor látom, hogy véres könnyeket sírsz az én bűneim miatt, és keserves fájdalommal engeszteléd a bűnös örömeiket, melyeknek átadtam magam? Miért jöttem a világra, ha ennyi szenvedést okoztam neked? Légy irgalmas irántam, ó végtelen Irgalmasság! A szomorúságért, amit szenvedtél, az értem ontott vérért, irántam való szerelmedért könyörgök hozzád. Add, hogy miután annyit vétettem ellened, szenvedhesek érted! Jézus vigasztaló angyala, erősíts meg most, hogy szeretni tudjam az én szentségi Uramat. És ti mind, Órangyalom és az Isten trónja körül álló szent szellemek, Mihály, Gábor, Ráfáel, álljatok mellettem ennek az áldozatnak és szeretetnek az aktusánál. Te pedig, a bűneim miatt fájdalmas Anya, részesíts engem szerelmedben és fájdalmaidban. Ó Jézus meggyötört Szíve, följánlom neked Anyád fájdalmas és szerelmes szívét, hogy méltón

fogadjalak ma és engeszteljek minden ember sértéseiért, és különösen az enyémekért. Ó Jézus szerelmes Szíve, adj nekem egy szikrát a benned irántam égő szeretetből, hogy megismerjem magamat és kevésbé méltatlan legyek a fogadásodra. *Keljetek föl, menjünk* – mondtad tanítványaidnak a kertben, és ellenségeid elé mentél. Kelj föl hát és indulj, lelkem, íme a te Jézusod közeledik feléd, vedd magad karjaiba, és megtalálod a békességet.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádságok a szentáldozás után

Mily nagy a te szerelmed, Jézusom, testvérem, barátom és lelkem jegyese! Nekem, aki Júdásnál inkább oly sokszor elárultalak, nemcsak a béke és a szeretet csókját akartad adni, hanem eledelül adtad önmagad, és egyesültél velem, sőt engem, a semmi és méltatlan teremtményt önmagaddá formálsz, mérhetetlen és végtelen Isten, én Teremtőm! Ki vagyok én, isteni szeretet, hogy ilyen jókat érdemlek?! Te akartad, hogy az én megváltásom a te áldott lelked halálküzdelmével kezdődjék. Én

pedig az általam és az emberek által elkövetett sok sértés helyrehozásaként ma elkezdem neked szentelni a lelkemet. Formálj belőlem, ó Uram, amit akarsz: minden fönntartás nélkül rád bízom magam. Neked szentelem akaratomat: tedd mindig azonossá a tiédde. Neked szentelem a képzeletemet: oltalmazd és tisztíts meg a tisztátalan ködöktől, mellyel a sátán veszi körül. Neked szentelem emlékezetemet, hogy mindig emlékezzék rád, értelmemet, hogy mindig veled foglalkozzon. Te azonban tudod, milyen gyöngé és szegény teremtmény vagyok: rád tartozik tehát, hogy egy ilyen nagy változást megvalósíts. Én nem tudlak úgy szeretni, ahogy kell, ó Jézusom édes Szíve, csak általad; nem tudok hozzád jönni, ha nem vonzol engem; nem tudok rád hagyatkozni, ha te nem támogatsz. Hogy mindenem a tiéd lehessen, végy birtokodba, Uram, hogy ne legyek többé a magamé. Szerelmedre bízom magam: vezess, alakíts, kötözz meg, tisztíts meg, formálj, ahogy neked tetszik és ne engedd, hogy elszakadjam tőled. A veszteségek, a kísértések, a nehézségek, amik érnek, váljanak a kegyelmek forrásaivá a te kezedben, mert gyakran elveszni látom magamat az úton, amelyen te vezetsz a boldogságom felé. Jézusom isteni és gondviselő Szíve, lelkem igazi Atyja, ne nézd ezt a lázadó, gyöngé, állhatatlan, önmaga ellensége, akaratot. Ó Anyám, egyesítsd szívemet Jézus Szívével: cseréld ki a te alázatos,

türelmes, szelíd, tiszta és Isten akaratával teljesen egyező szívedre. Paradicsomi angyalok és ti, az isteni Üdvözítő vérére és szenvedésére alapuló mennyei udvar népe, nyerjétek el számomra azt a szerelmet és azokat a kegyelmeket, amelyek Isten Bárányának véréből fakadnak, hogy veletek együtt örvendhessek ennek az édességes Szerelem gyönyörűségeinek. Amen.

Imádságok és befejezés
(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR HETEDIK SZOMBATJA

Második fájdalmas titok: „...akit értünk megostoroztak” (Mt 22; Mk 15; Lk 22.)

Elmélkedések

I. Jézus a bíróságok előtt. Járjad végig, lelkem, azokat a fájdalmas utakat, melyeket a te Atyád, a te szerelmes Jézusod szenvedésének e szörnyű óráiban végigjárt. Miután Annás házában arcul verték, Kaifás házába ment, ahol megszegyenítették, káromlónak, halálra méltónak nyilvánították. Itt börtönbe zárták és hajnalig kiszolgáltatták az arcátlan őrség bántalmazásának, szidalmainak, köpéseinek. Amikor reggel lett, a két zsidó bíróságról Pilátushoz és Heródeshez vonszolták, végig az utcákon. Heródes bolondként kezelte, fehérbe öltöztette és megcsúfolta a nép előtt. Nézzed csak, lelkem, a te mindig alázatos, mindig türelmes Jézusodat: engedi, hogy szelíd bárányként vezessék oda, ahova az emberi hitetlenség és a sátán dühe akarta. Nézd csak, ő hallgat az ordítózás, a gyalázkodás, a becsmérlés közepette. Jézus hallgatott, hogy megtanítson minket arra, hogy amikor vádolnak vagy rágalmaznak, Istenre kell hagyatkoznod, és az Ő szerelméért nem kell más igazolást keresned, mint a hallgatás. „Ő pedig, mint a juh, melyet leölni visznek, vagy mint a bárány, néma a nyírói előtt” (Iz 53, 7).

Így nyered el a szív békéjét. Hány szent, hány magányos, békés lélek született Jézusnak e hallgatásából! Irgalmazz, Uram, irgalmazz! Engem bűnök terhelnek, te pedig maga az ártatlanság vagy, és mégis, te szereted azokat, akik ily méltatlanul bánnak veled; annyira szereted őket, hogy meghalsz értük. Én meg őrizgetem a keserúséget és a megbántódást a legkisebb sértésekért? Te engeded, hogy mindenki elítéljen; engem pedig senki se ítéljen el, azt akarom. Mikor változik meg végre a szívem, ó végtelen jóság? Megvallom előtted, Istenem, Üdvözítőm, Mesterem hálátlanságomat, kevélységemet és vakmerőségemet: arra vágyom, hogy kegyelmeddel utánozzalak téged, s a bántások és jogtalanságok közepette mindent hallgatva viseljek el. Szívből megbocsátok mindazoknak, akik megbántottak, s azoknak is, akik ezután fognak megbántani: az irántad való szerelemből fölmentem őket az alól, hogy helyreállítsák a becsületet, amit elvettek tőlem, és nem akarok mást, mint neked szolgálni és téged szeretni. Oltsd ki bennem a keserűség és a bosszúvágy minden érzését, tágtítsd ki a szívemet szerelmeddel, hogy föntartások nélkül szeresselek Téged és benned mindazokat, akik üldöznek engem, *boldogan amiatt, hogy Jézus nevéért gyalázatot szenvedtem* (vö. ApCsel 5,41).

II. Jézust kihozták a börtönből és megszegyenített-ként vonszolják végig Jeruzsálem utcáin – hogy megvetetté és gyűlöletessé tegyék a nép szemében, mely a látszat szerint ítél a dolgokról; mint egy átkozottat, hamis prófétát, bolondot adták a hóhérok kezére, és megcsúfolva, bántalmazások közepette vezették Pilátus házához. Útközben ezerszer gyalázták, bántalmazták. Nem hallott mást, csak káromlásokat; kötélén vonszolták, lándzsával ösztökélték, megállás nélkül hajszozták, s amikor kimerülten az álmatlan éjszaka után elesett, ütlegelni kezdték, mint a legutolsót az emberek között. Ezt látta előre a királyi próféta: *„Én pedig féreg vagyok már és nem ember, az emberek gyalázata és népem megvetettje”* (Zsolt 21,7). Így a Getszemáni kerttől a Kálváriáig alig tizenkét óra alatt hatszor indították útnak, és az édes Mester minden alkalommal ránk hagyta páratlan türelmének, mélységes aláztának, végtelen szerelmének példáját. Ébredj, lelkem, bontakozz ki érzéketlen tehetetlenségedből. Szemléld azokat az asszonyokat, akik Máriával együtt járnak és könnyeikkel öntözik Jeruzsálem utcáit, sóhajtozásuk betölti a tereket. Lásd a teremtmények között a legszebbet, az asszonyok között a legszentebbet, az anyák között a legfájdalmasabbat, ismerd föl Máriát, Jézus anyját, a te drága anyádat, aki keresi azt, akit szeret a lelke, és a tereken kérdez utána, látta-e valaki őt? Ó Mária, az egész éjszakát fájdalmas imádságban töltötted,

pedig még nem tudtad, hogy Fiad már a bűnösök kezeiben van. De ki tudja elmondani szíved fájdalmát, amikor Jánostól meghallottad kínzásának és a főtanács halálos ítéletének a hírét, hogy el-fogták és börtönbe zárták, s katonák bántásainak és gyalázásainak célpontja lett? Te, aki mindig összhangban voltál Istennel, nem engedted, hogy a szenvedő asszonyoktól megszokott kitorések bármelyike magával ragadjon; s jóllehet belül ki-mondhatatlanul gyötrődöttél, kifelé csak önmagad teljes megadását mutattad. *Íme, az Úr szolgálóleánya* – ismételtetted –, *legyen nekem a te akaratom szerint.* A nap még föl sem kelt, s te elindultál, hogy megtaláld Jézust és elkíséred a keresztségig. Íme, a Pilátus palotájához vezető út fordulójában a fölizgatott és ordító tömeg közepén egy megbilincselte ember: a keze hátrakötve, a szeme bedagadt, haja zilált, arcát a vér és a köpések a fölismerhetetlenségig beborítják. De a szíved – mely hevesen dobogott –, ó Mária, e vadállatok között fölismerte ártatlan Fiadat. A csőcselék átkaitól és ellenségei diadalmaskodásától megszégyenített Isten Fia szelíd, nyugodt, nem zúgolódik, nem panaszkodik. Ez az isteni bárány a farkasok között látni szerette volna szent Anyját; mert azok, akik szeretnek, ha szorongatott helyzetbe kerülnek, nagyon kívánják barátaik jelenlétét, jóllehet ez csak fokozza fájdalmukat. De te, áldott Szűz, nem láthattad Fiadat, és ő sem kaphatta meg ezt az

erősítést. Engedd, hogy én kísérjelek mindaddig, amíg újra nem láthatod Őt, vigasztalásodra.

III. A megostorozás. Szemléljed, lelkem, hogy Pilátus, miután ártatlannak nyilvánította Jézust, eleget akarván tenni a nép kívánságának, az ártatlant arra ítélte, hogy nyilvánosan megostorozzák, ezzel esetleg megkímélje őt a haláltól. Micsoda igazságosság! Elítélni egy ártatlant, csak azért, hogy kielégítsék vádlói gyűlöletét! Jézus Krisztust bevitték a Praetoriumba, s ott megfosztották ruháitól. Ő pedig nem szólt egy szót sem és nem ellenkezett. Szerelmes szíve följajánlotta az örök Atyának ezt az ártatlan testet a kínokra, melyeket el kellett viselnie, és azt a drága vért, melyet oly régóta vágyott kiontani értünk. Oszlophoz kötözték, és figyelmen kívül hagyva a zsidók törvényét, mely szerint negyvennél több ütéset nem szabad egy emberre mérni, a római törvény szerint jártak el, amely nem korlátozta az ütések számát, és csak esztelen dühüket akarták kielégíteni. A katonák egész csapata vette körül a helyet, s először két ostorral, azután a még erősebb és kegyetlenebb korbáccsal verni kezdték. Szemléld, lelkem, a te szelíd Jézusodat, hogyan viseli – oszlophoz kötözötten – a neki tulajdonított gatzetteket. Ki képes elmondani, mennyit szenvedett a szégyentől és a fájdalomtól? Már az első csapások tépik, zúzzák, szagatják ezt a szűzi testet, minden részét előnti a

vér. Az ostorok föltépik a testét, az újabb csapások már a nyílt sebeket érik; mind mélyebb és mélyebb sebeket ütnek. Mily kegyetlen, mily véres látvány! Számlálás nélkül verik, s Ő nem panaszkozik: úgy összeverték, hogy egész teste egyetlen seb. Ő isteni Jézus, ez hát az a kegyetlen és szégyenteljes gyöt-relem, amelyet szenvedni akartál értünk, s melynek alávetted magadat, hogy a mi gonoszságainkért engesztelj. Hogyan is tudnálak újra megbántani téged? Ó Istenem, milyen jupon érdemeltem meg azt, hogy ennyit szenvedj értem? A próféták megmondtak mindent előre. „Szántók szántottak a hátamon, hosszú barázdákat vágta” (*Zsolt 128,3*). „Isten kiszolgált a gonosztevőknek (...), réseket üt rajtam egyre másra” (*Jób 16,11.14*). „Tetőtől talpig csupa sebhely, zúzódás és nyílt seb ... nem kötözték be és olajjal sem gyógyították” (*Iz 1,6*). „A mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze” (*53,5*). Ó Istenem, és mindez a mi bűneink miatt! Egy olyan elvetemült emberért, mint én, te vállalsz egy ilyen kivégzést? Értem, aki annyi dologban vagyok bűnös, te szenvedsz ilyen kínokat? Mit tegyek tehát én, ó Üdvözítőm, érted és vétkeim kiengesztelésére? Íme, előtted áll a lelkem, vezeklés mintája, akitől az összes szentek megtanulták, hogyan kell bánni a testükkel, hogyan kell alávetni a léleknek. Amíg ugyanis ebben az életben vagyunk, lelkünknek nincs nagyobb ellensége, mint a testünk. Mindig lázad, nem akar

viselni sem féket, sem igát; gátlástalanul követi földies hajlamait, melyeket az érzékek táplálnak; vágyott dolgai után olyan erővel tör, hogy gyakran elnyomja a lelket, és önmagában nagyobb kínokat okoz neki, mint más ellenségei együttvéve. Ezért voltak olyan szigorúak a keresztények a testükkel Jézus Krisztus eljövetele után, ami a korábbi századokban ismeretlen volt: ciliciumok, vasláncok, vezeklések, az érzékek folyamatos megtagadása, mindez azért, mert féltek attól, hogy látnak, hallanak, mondanak vagy megtapasztalnak valamit, ami beszenyezhetné szívük tisztaságát. A test megtagadásával kell megelőzni a kísértést és a bukást. Maga Szent Pál is mondta: „*Megzabolázom és rabságba vetem a testemet*” (1Kor 9,27). Ha Dávid minden életszentsége és Salamon összes bölcsessége sem tudta megakadályozni bukásukat, mert hagyták, hogy érzékeik megtévesszék őket. mi lesz a sorsa azoknak, akiknek életét csak testük kívánságainak keresése tölti ki? Éppen ezért akarta az Üdvözítő, hogy ártatlan testét ily kegyetlenül kínozzák, hogy engeszteljen, és gátat vessen az emberek között annyira általános rendetlenségnek.

Imádság a megostorozott Jézushoz

Ó Istenem, szerelmem, lelkem élete, a fájdalomtól és csodálattól nem tudok szólni, de szent lábaidhoz borulok, megcsókolom a Véreddel áztatott földet, siratom bűneimet, e keserves kínok okát; itt

vallom meg nyomorúságomat és itt várom irgalmasságodat. El nem megyek innen, ide szegezett akarok maradni, hogy szemléljem e látványt. Ó megostorozott Uram drága és szentséges Vére, imádlak téged. Többé el nem távolodom tőled, Uram. Itt maradok átkarolván lábaidat, míg csak meg nem fürdet és meg nem tisztít ez a drága balsam, melytől egyedül várom sebeim gyógyulását. Amen.

Erény: vezeklés.

Gyakorlása. Tagadd meg tested – a bűn eszközének és Jézus fájdalmi okának – érzékeit azzal, hogy megtagadsz magadtól valami kedves ételt, vagy a szokásosnál korábban fölkelsz ágyadból, vagy egy órán át hallgatsz. Hagyj el valami megengedett szórakozást, de mindenekelőtt a szerénységet gyakorold, kiváltképp a szemeidet fékezd meg. Ne engedj a mások tetteit kutató kíváncsiságnak. Ma térdenállva imádkozd a rózsafüzért.

Röpipa

Ó Mária, bűnösök menedéke, benned van minden reményem.

Imádság a szentáldozás előtt

Íme, az óra, ó Jézusom, melyben a te tisztaságos és ártatlan testedet széttépték értem; föltépték és megnyitották ereidet, és Véred az én üdvösségemért patkzott. Ebben az órában szentséges testeden kegyetlen ütések vontak barázdákat, nézhetlek-e megrendülés nélkül, ily tépetten és megkínzottan? Jézusom, azt akartad, hogy a megostorozás megnyissa a testedet, hogy a sebekben ajtót találjanak fiaid; benned időzzenek és édességes táplálékot találjanak. Légy örökké áldott, Üdvözítőm; az angyalok, az ég, a föld és az összes teremtmény örökre áldjon téged. Jézusom, én nem merem követni a te szolgálid vezekléseit, de erről az oltárról te a legédesebb megoldást mutatod nekem: Tested és Véred szentsége lesz az erőm a kísértések legyőzésére, a test bűneinek jóvátételére, s a bukások elkerülésére. A szentáldozással és a titkaidról való elmélkedéssel serkents arra, hogy visszarettenjek a bűntől és bízzam benned, aki az irántam való szerelmedben akartad, hogy ilyen kegyetlenül megverjenek: adj nekem világos fogalmat Isten szentségéről és az Ő ítéleteinek komolyságáról, aki igazságosságának szigorával sújtott le rád, ártatlanra, csak azért, mert a bűnös alakját hordoztad; ébreszd föl bennem a reményt, hogy benned elnyerem a kincset, mellyel bőségesen megfizetek minden bűnért, és nem kell kétségbe esnem. – Ó Mária, fájdalmas Anya, te hallottad a kegyetlen

ostorcsapásokat, ott voltál a Praetoriumban, amikor az emberek bűneinek vihara lecsapott Jézus ártatlan vállaira. Te láttad omlani azt a Vért, amelyet te ajándékoztál neki: könyörülj meg rajtam, aki testem bűnös örömeivel oka lettem Jézus megostorozásának. Nyerd el nekem a kegyel-met, hogy élénken érezzem Fiad fájdalmait, gyűlöljem a bűneimet, és most, e percben mosson meg *Isten Bárányának* tisztaságos Vére, mely *elveszi a világ bűneit (Jn 1,29)*. Meggyötörtem a szívedet, de most engesztelni szeretném azzal, hogy az elszakíthatatlan szerelem egységében egyesülök a te Fiaddal. – Ó mennyei Jeruzsálem, akit állandóan öntöznek az Üdvözítő forrásai, s aki minden szépségedet az Ó sebeiből nyered, hullass néhány csöppöt e drágalátos vízből, melynek forrásai nálad vannak, e termékelten földre. Szeresd, áldjad és dicsőítsd helyettem az irgalmas Istent. Ó boldog lelkek, szerelmetekkel és a mindnyájatokat betöltő világossággal járjatok közben; úzzétek el az értelmemet övező sötétséget. Szent lángotokból adjatok egy szikrát fagyos szívemnek, hogy egy napon én magam is veletek együtt lángolhassak a titeket emésztő/éltető/tápláló tűzben. Amen.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádságok a szentáldozás után

Dávid mondja: „a veréb házat talál magának, és a fecske fészket, ahova fiait helyezze” (*Zsolt 84,4*). És te magad mondtad, Uram, hogy „a rókáknak odúja van, az ég madarainak meg fészke” (*Lk 9,58*). Íme, a ház, melyet te készítettél a lelkemnek, ó édességes Üdvözítőm: a te sebeid. Bennük találja meg a lelkem a táplálékát, a menedéket az isteni igazságosság haragja elől, a fedezéket a kísértések viharai és az élet szomorúságai közepette. Ó szívemnek Szíve, ó lelkemnek élete! Pilátus ártatlannak talált téged, de mivel kegyetlen volt és igazságtalan, megostoroztatott, hogy kielégítse ellenségeidet! De még ezzel is a te kívánságodat teljesítette, aki egész életedben arra vágytál, hogy elborítson a Vér és betelj gyalázatokkal. Kielégíthetetlen ez a szent tűz, amely a Szívedben ég: mindent egészen el akart emészteni, és egészen föláldozott az én szerelmemért téged. Az áldozat ma beteljesedett. Harminchárom éven át emésztetted magad nélkülözésekben, értem mondott imádságokban,

böjtölésben, kísértésekben; most följáldoztad a becsületedet, megbecsülésedet, tanításodat, szentségedet, szegyenérzetedet, barátaidat, és nem elégtél meg azzal, hogy egészen nekem adod a véredet, egészen ki akartad fosztani a testedet, amelyet darabokra tépve látok a Praetorium földjén. És mit teszek én? Igazságos, hogy áldozatot hozzak érted, ó kincsem, ó szerelmem, ó lelkem élete. Íme, egész önmagammat följánlom neked, ó Jézusom; engedd meg, hogy a helyedre álljak ennél az oszlopnál, és legalább osztozzam a csapásokban, melyek téged értek. Az oltárnak ezen áldozatával, ezzel a szentáldozással följánlom neked a lelkeimet és képességeit, a testemet és érzéseit. Többet nem panaszkodom a bajok miatt, hanem elfogadom őket a kezedből. Tégy velem, ami neked tetszik; fenyítsd, jobbítsd, tisztítsd az én nyomorult bűnös lelkemet, de ölelj mindig szorosán atyai Szívedre és szerelmes sebeidhez. Add, hogy ne szeressek és ne ízeljek mást, csak a keresztet. És ha a testem lázad, kettőzd meg csapásaidat, amíg teljesen alá nem veti magát a te lelkednek. A Zsidókhöz írt levélben mondtad nekem, hogy a te vérednek van ereje „megtisztítani lelkiismeretünket a holt cselekedetektől (...), hogy az élő Istennek szolgáljunk” (9,14). Ó isteni Bárány, aki elveszed a világ bűneit, fordítsd szemeidet erre a leprásra, akit tetőtől talpig sebek borítanak, és tele van bűnökkel és tökéletlenségekkel. Moss meg az egész testedből kiomló

Vérben. Te mondtad Szent Péternek: „Ha meg nem moslak, nem lesz részed velem” (*Jn 13,8*). Uram, íme a fejem, a kezeim, a vágyaim, az akaratom, az értelmem, a tetteim, gondolataim, érzelmeim, külső és belső érzékeim: mosdd meg mindet, mert mind szennyezett; tisztítsd meg mindet, mert mind romlott; gyógyítsd meg mindet, mert mind beteg. Drága véred erejével változtass meg engem, hogy egyesíthess magaddal, ó végtelen tisztaság, és add, hogy mindenben neked szolgálhassak, ó ártatlan Bárány, hiszen egyúttal pásztorom, vezérem, táplálóm is te vagy. Gyűjtsd meg a szívemben azt az isteni szerelmet, mely megostorozásod végső célja, a Törvény foglalata és tökéletessége, az egész Paradicsom középpontja, vágyaim, könnyeim, életem minden fáradozásának és halálküzdelmének beteljesedése. Amen.

Imádságok és befejezés

(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR NYOLCADIK SZOMBATJA

*Harmadik fájdalmas titok: „... akit értünk tövissel
koronáztak (Mt 27; Mk 15; Jn 19).*

Elmélkedések

I. Szemléld, lelkem, hogy a hóhérok, belefáradva az Üdvözítő verésébe, hogyan oldozzák el az oszloptól, amit egészen elborított az Ő vére. Nézd, a te kegyetlenül megtépett Jézusodat, amint egész testében sebzetten keresi a ruháit, melyeket a katonák szánt szándékkal szétszórtak. Az egész Praetóriumot be kellett járnia, közben lépésről lépésre viselve a katonák durva csúfolódásait. Miként a bűneiket, e gorombaságaikat is szelíden, legyőzhetetlen türelemmel viselte. Amikor végre megtalálta a ruháit, magára öltötte, s bár olyan állapotban volt, hogy a legkeményebb szívnek is meg kellett volna indulnia, ezek a kegyetlen farkasok meg se rezdültek. Sőt, hogy tovább gyötörjék, kitalálták a kínzásnak egy addig nem használt módját, amelyet ezután a legkegyetlenebb kínzások közepette sem ismételték meg soha többé. – Íme, ezt teszi a bűn a lélekben, melyet arcátlanul és könnyedén követnek el. Az elkövetett bűn vágyat kelt a továbbiak elkövetésére. Még ha belefárad is a lélek egy bűnbe, nem telik el vele, s

még ha el is vesztette már a bűn elkövetéséhez szükséges erőt, az akarását őrzi. A bűnösök egyik legnagyobb tévedése, hogy azt hiszik, azzal szabadulnak meg a kísértéstől, hogy engednek neki. A bűn elkövetése csak növeli bennünk a hajlandóságot. Ezért Nagy Szent Gergely megfigyelése szerint (*Moralia*, XXV, 12) a bűn, amit a bűnbánat nem rombol szét, az a súlyával egy másik bűnbe húz le minket. A lélek, mely vétkeivel elveszíti Isten kegyelmét, az erőt is elveszíti, hogy ellen tudjon állni a bűnre vezető alkalomnak, és a test, ha egyszer megízlelte szenvedélyeinek örömét, kevésbé képes azokat megfékezni. – Ezek a gonosztevők tehát most megmutatták, hogy az emberiség minden érzékét elveszítették. A zsidók azzal vádolták Jézus Krisztust, hogy a zsidók királyának mondta magát, és az is akart lenni. Most tehát, miután összeverték és megfosztották becsületétől, mint királyt csúfolják meg és teszik gúny tárgyává a nép előtt. – Menj csak be, te is, én lelkem, a Praetorium udvarába, állj oda Mária mellé, aki hűséges társként a fájdalmakban és megcsúfoltatásban, ott volt az őrjöngő tömegben, és hallja ordításukat és káromlásukat. Kérjed tőle a kegyelmet, hogy megértsd e mélységes misztériumot, okulj belőle és legalább egy kicsit enyhítsd fájdalmát. – Tehát újra lehúzták Jézusról a ruhát, ami már beleragadt az ostromzás ütötte sebekbe, és a vér újra fölfakad egész testéből. Most

egy bíborszínű köpenyt dobnak rá, és hosszú, éles tövisű gallyakból koronát fonnak; a fejére teszik, s hogy le ne essék, botokkal beleverik a fejébe. A tövisek mindenfelől behatolnak homlokába, halántékába és a vér előnti arcát, nyakát; e tövisek olyan éles fájdalmat okoznak, hogy belehalna, ha az isteni erő nem támogatná egészen a kereszting. És ezek a fájdalmak mindaddig tartanak, amíg meg nem hal. Ó micsoda szenvedés! Ha egyetlen tüske megszúrná valaki fejét, mit érezne? Jézus tiszteletre méltó fejét, a legszebb és legérzékenyebb fejet pedig – amint Szent Anzelm mondja – ezer szúrás érte. Igen, Ő valóban szeretett minket, „a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink nehezédtek rá” (Iz 53,4).

II. Ha volt már valaha éles fejfájásod, állj meg egy percre és gondold meg, milyen volt a te Üdvözítődnél ez a kínja a többi között? Maga a gondolat visszarettent! S az, aminek részvétet kellett volna ébresztenie, amit ha a legkisebb állaton lát az ember, megretten, az ezekből a barbár szívekből csak harsány röhögést és embertelen sértegetéseket váltott ki. Jézus engedi, hogy vonszolják, letépjék ruháit, megkoronázzák, akaratuk szerint. Szó nélkül, a legkisebb ellenállás nélkül, emberfölötti türelemmel, szeméit lehunyván a kegyetlen fájdalomtól, mindent följánl az örök Atyának. „*Hátamat odaadtam azoknak, akik vertek, a*

szakállamat azoknak, akik tépáztak; és nem rejtettem el arcomat azok elől, akik gyaláztak és leköpdöstek” (Iz 50,6). – Most nem kötötték be Jézus szemét, mint Kaifás házában: szemtől szembe látta kínzóit és a kínzásokat, melyeket neki készítettek. Mindent mélységes hallgatásban, teljes türelemmel viselt. „Megfosztották ruhájától, bíborszínű köntöst adtak rá. Tövisből koszorút fontak, fejére tették, jobb kezébe pedig nádszálat adtak. Azután térdet hajtottak előtte, és így gúnyolták: Üdvözlégy, zsidók királya! Közben leköpdösték, fogták a nádat s verték a fejét.” (Mt 27,28–30) S mivel Krisztus mindezt a legnagyobb türelemmel viselte, esztelen kegyetlenségük csak fokozódott. – Ó te gőgös és hiú, bűnös lélek, nézd csak, mily súlyosak a bűneid, hogy az örök Atyánál ilyen szigorú büntetés és fenyítés engesztel érte! Jézus az érted ontott könnyeit a vérével egyesítette. Így engesztelt tested kényeztetéséért, a bűnös testi örömeikért, ruházkodásod fényűzéséért, hiúságodért és kevélységedért. Így engesztelt azért az uralkodási vágyért, mely minden szívben jelen van. Így engesztelt minden bűnért, melyek megfogannak és ott élnek vakmerő fejünkben, az emlékezetben, a képzeletben, a lélekben. A te szerelmes Üdvözítőd így engesztelt azért a bálványozó arc- és hajápolásért, amellyel oly sok világi ember közszemlére teszi gőgös és bűnös fejét, hogy imádókat szerezzen, jóllehet ő maga nem egyéb,

mint por és hamu. – Jézus kiérdemelte számunkra a türelem, az önmegtágadás kegyelmét; minden világi hiúság és dicsőség megvetésének kegyelmét. Kiérdemelte számunkra az alázatosság, a szelídség és a türelem kegyelmét. Lelkem, a kísértésekben, a jószerencse, a lázas törekvés és a bosszúállás óráiban, a tisztátalan gondolatok és képzelgések idején gondolj a tövissel koronázott Jézusra. És amikor fáj a fejed, gondolj elkövetett bűneidre, s engesztelésükre egyesítsd a csekélységet, amit te szenvedsz, azzal a nagy szenvedéssel, amit Jézus Krisztus viselt érted. – Ó Üdvözítőm, mekkora részem van mindabban, amit a Praetoriumban elszenvedtél! Én tettem fejedre a töviskoronát. Gúnyolódva hódoltam előtted, arcodba köptem, vertem a fejedet, véredet fakasztottam, és oka voltam kegyetlen kínjaidnak. S vajon mivel hálálom ezt meg neked?

III. „Jézus töviskoronával, bíborpalástban jött ki. Pilátus rámutatott: Íme, az ember! Mihelyt meglátták, a zsidók és a szolgák elkezdtek kiabálni: Keresztre vele, keresztre vele!” (Jn 19,5–6). Ó, isteni Jézusom, én nem akarlak többé keresztrefeszíteni! Imádlak téged mint igazi királyomat. Elismerlek föltétlen uramnak, mindezen szenvedések és gyalázatok közepette, melyeket magadra vettél, hogy engem dicsőségbe öltöztess. A vér, amely egész testedből ömlött, nem volt elég,

ó Üdvözítóm, még a fejednek is véreznie kellett? A fej a testnek az a része, amely megkülönbözteti az embereket, ahol a személyre jellemző vonások láthatók, ahol az érzékek és életfontosságú szervek vannak együtt, ahol megmutatkozik a szépség, az öröm és a szomorúság, az egészség és a betegség, és láthatóvá válnak a lélek érzelmei. És éppen ezt a testrészt engedted ó, Uram, tövisekkel megsebezni és vérben fürdetni. És az ez az állapot, ó lelkem szerelmes jegyese, melyben mint „a legszebbet az emberek fiai között” (*Zsolt 44,3.*) ismerlek föl téged? Ez az az arc, mely után sóvárognak az angyalok és gyönyörúsége volt Józsefnek és anyádnak, Máriának, aki most a legfájdalmasabb az asszonyok között? Imádlak, ó szívem Istene, imádom a kimondhatatlan szerelmet, ami ebbe az állapotba vitt téged, és végtelen hálát mondok e nagy irgalmasságért. Mily nyomorult vagyok! Mindez nem elég ahhoz, hogy szeressem a keresztet, a bántásokat, a gyalázásokat, és mindent, ami hasonlóvá tehet hozzád, ó lelkem Istene? Ha fájdalmak közelednek, megrettenek; ha huzamosnak bizonyulnak, levert leszek; ha látom, hogy megszabadulok tőlük, örülök. Mikor rombold le végre, ó Istenem, testem gyöngeségét, szerelmed erejével? Gondolataim végén mindig a testem kényelme, e földi élet édessége, az önmagamról formált hiú vélekedés és a másoktól kapott dicséret keresése áll. Mindig elfelejtem,

milyen nyomorult és semmirekellő vagyok a te szemedben. Mikor fogom végre úgy gyűlölni magamat, ahogyan megérdemlem? Téged tövissel koronáztak, én meg menekülök mindentől, ami a legkisebb fájdalmat is okozhatja. – Ó Isten szentséges Anyja, aki tökéletes követője voltál az Üdvözítőnek, mily nagy volt benned az együttérzés! Ha a te ártatlan Fiadat tövissel koronázták, mi lesz velem, aki csupa gőg és érzékenykedés vagyok? Állj mellettem, ó bűnösök menedéke, hogy kövessem az Ő példáját; nyerd el nekem az akaratot és az erőt, hogy elviseljek minden büntetést, amivel Ő jónak lát megfenyíteni engem, mert tudom, hogy nem lehetek a tiéd kereszt és tövisek nélkül. Órangyalom és ti, a béke angyalai, akik láttátok az én Üdvözítőt ilyen megcsúfoltan és véresen, s világosan látjátok az én Uram töviseinek értékét, könyörüljetek ezen a bűnös és nyomorult lelken, aki a számkivetés helyén keresi azt, ami csak a Hazában lelhető föl, miközben ahhoz, hogy veletek együtt az égben a dicsőség koronáját nyerhesse, a földön tövissel kell megkoronáztatnia! Amen.

Erény: a türelem.

Gyakorlása. Tiltakozások nélkül viseld nehéz természetű családtagjaidat, akik mindig vannak, mert az ilyen természetekre szükség van az erény gyakorlása miatt. Viseld el ma a lelki szárazságot és unalmat, a kedvetlenséget, a kísértéseket, s még a betegséget is siránkozások nélkül, és anélkül, hogy elmennél bárkihez elmondani vagy együttérzést keresni. Tűrd el ma a rágalmazásokat és az egyéb rossz vélekedéseket harag nélkül; és meg fogod találni a békédet.

Röpima

Ó Mária, életem és reményem, mi lenne belőlem, ha magamra hagynál?

Imádság a szentáldozás előtt

Lelkem, most, amikor látni fogod, hogy a pap a szent ostyával a kezében mondja neked: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”, éleszd föl a hitet és gondold meg, hogy a szentségi színek alatt a sebekkel borított, tövissel koronázott, bíborköpenyes Jézusodat látod, amint Pilátus megmutatja a népnek és mondja: Ecce homo – Íme az ember. Halljad ugyanezeket a szavakat, melyeket e percben az örök Atya ismétel neked: „Leányom, íme az Ember, aki az én Fiam, aki egyenlő velem, s most a testvéred lett, hasonló hozzád, és végtelen

szerelennel szeret téged. Ő az én szeretett Fiam, s én neked adom abban az állapotban, melyben látod. Mi többet tehetnék érted? Fogadd Őt, hallgasd, szeresd és törekedj követni Őt. Benne neked adom mindazt, ami az enyém, bajaidra a gyógyírt, szenvedéseidre az enyhülést, szomorúságodra a vigasztalást; és összes kérésed közvetítőjét.” – Mit adhatok neked viszonzásul, örök Atya, e végtelen szerelemért? Tudom, hogy mindezekért a javakért csak önmagamat kéred. De ki vagyok én, Uram, hogy annyi hálátlanság után tekintetre méltatsz és kegyelmeidet adod? A te tulajdon Fiadat ajánlom föl neked, a fájdalomok férfiát: íme az Ember. Vérével, minden kínjával, minden érdemével együtt ajánlom föl neked Őt, és Vele örökre neked szentelem magamat. És te, ó Jézusom, ilyen megkínzottan mit mondasz e nyomorult léleknek, amely most gyötrődik, mert megbántott téged? Hallom, hogy a szent ostyából válaszolsz: Bűnös lélek, íme az Ember. Íme, én vagyok az az Ember, akit keresel, a közvetítő Isten és Köztem, a te üdvözítő, lelked végtelen szerelmese: hová mégy, amikor menekülsz előlem? kit keresel, ha nem engem keresel? kit szeretsz, amikor nem engem szeretsz? találsz-e olyan atyát vagy testvért, mint én? Íme az Ember: láss és kérj tőlem, amit akarsz. Tágítsd ki vágyaidat, amennyire csak tudod, mert érted borítottak el engem a sebek és fürdettek a könnyek. Mindezek a kínok érted vannak: a vérem,

a személyem, az életem, az érdemeim mind a tiéd: „*jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradotok és terheket viseltek és én felüdítlek titeket*” (Mt 11,28). E sebeken keresztül lépjétek be a szívembe és merítsétek belőle mindazokat a javakat, melyeket ott találtok; jöjjetek hozzám, és én megerősítelek, szeretni foglak titeket, s elhalmozlak szerelmem minden édességével. – És én mit tudok, Uram, válaszolni neked? Lábaidhoz borulok, imádlak, hálát adok neked, dicsőítelek, megvallom minden nyomorúságomat és százszor is elismétlem: Íme, az Ember. Íme, ez a szerencsétlen lélek, aki előtted áll, aki annyiszor megütött és szembeköpött téged. A tulajdon kezeim, ó Uram – valahányszor rosszat tettem –, ütötték beléd e töviseket. De összes nyomorúságom sem tudja kioltani bennem irgalmasságodba vetett bizalmamat. Hogyan lehetnék bizalmatlan ekkora szeretet láttán? Hiányozhat-e belőlem a remény, ó Istenem, látván, mit szenvedtél értem? Íme, az Ember, akiért te ember lettél. E szerelemre kérve kérek, ó szívem Istene, bocsásd meg a régi bűnöket, téríts meg és formálj egészen magadévá engem. Ha megalázkodást keresel bennem, most bőségesen megtalálod; ha üdvözíteni akarsz a bűnösöket, jöjj e lélekbe és üdvözítsd. – Hozzád jövök, irgalmasság Anyja, te mutass be Fiadnak, akit ma a kezedből szeretnék fogadni, hogy az Ő megkeseredett szíve a te szerelmedben és az én

fájdalmamban találjon bátorítást. Atyám, Szent József, állj mellettem. Angyalai az Úrnak, könnyörögjetek értem!

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádságok a szentáldozás után

Imádlak a szívemben, ó mennyei szépség, ó égnek és földnek igazi királya. Szeretlek és átölellek, és nem mondom Jákobbal: „el nem hagylak, míg meg nem áldasz engem”; hanem azt ismételve: „a jegyesemet ölelem, és többé soha el nem hagyom őt”. Mikor fogom látni szép arcodat, ó szemem fénye, ó szerelmem, örömöm? Mennyi nyomorúságot kell megszüntetned bennem, ó végtelen irgalmasság! Ó Istenem és királyom, aki megkötözött kezekkel, töviskoronával, sebekkel és gyalázzal borítva, látványosság lettél barátaid és ellenségeid előtt, csak azért, hogy a lelkeket szerelmedre gyullaszd. Valósítsd meg bennem terveidet, ó reménységem és életem, ragadd el az én

lelkemet! Minél nyomorultabb és földhöz tapadtabb [a lelkem], annál erősebbé tedd benne szerelmedet. Ó Uram, a te töviskoronád, amikor majd eljössz ítélni a világot, a dicsőség és a fenség koronája lesz. Hogyan fognak reszketni a te ellenségeid? Mit tudnak majd akkor mondani? Mit mondanak majd azok, akik nap mint nap sértegetnek téged? Milyen rémület fogja majd el őket? Lehetséges, hogy én is köztük, az elvetettek között leszek? hogy reszketni fogok a jelenlétedben? azután pedig káromolni foglak mindörökké? ... Ó nem, nem! Én Üdvözítóm, én Istenem: ma ítéld meg engem, ne akkor! Most ebben a percben, amikor szorosán öllelek a szívemben, egyetlen javam, szerelmem, életem, most ítéld meg engem, aki töviskoronával látlak téged. Itt égess, mondom Ágostonnal; itt fenyíts, itt légy szigorú, hogy az örökkévalóságban megbocsáss. Ó meggyötört, megvetett, megtépett Jézusom, lábaidhoz borulok, s egészen a tiéd akarok lenni. Tekints rám irgalmasságod szemével. Most vidd végbe a művedet, ó töviskoronás Jézus Szíve; szívem minden részét járják át a te szerelemtől tüzes, véres töviseid, szúrd át velük a szívemet, hogy lángra lobbanjon; szúrd át benső gőgjét és olts ki benne minden érzékiséget. Föjlajánlom neked a lelkemet, a testemet, erőimet, becsületedet, életemet és mindent, amit tőled kaptam! De neked ajánlom a bűneimet, a nyomorúságaimat és ínségeimet. Tedd meg velem

azt, amire a sebeid kérnek, hiszen én oly nyomorult és vak vagyok, hogy még azt sem tudom, mire van szükségem, s mit kellene tőled kérnem. Te magad mondd el a lelkemnek, ó édes Jézusom, mennyire szeretsz, mit tettél értem és mit érdemeltél ki számomra. Egy dologra vagyok képes: neked ajánlom magamat, rád hagyatkozom, Istenem, üdvözítőm, életem! – Ó Mária, egy napon áldott lettél az asszonyok között, most pedig a legelhagyatottabb vagy az anyák között, te, aki tulajdon szemeddel láttad egyszülött Fiadat megsebzetten, töviskoronával, vérrel borított arccal! Ki mérheti meg egy ilyen fájdalom keserűségét? Hol ismerhetnéd föl annak az Arcnak a szépségét, mely az élet fáradalmai között felüdítette a lelkedet? Ez a Jézus a te tisztaságos méhed gyümölcse, akit kisdédként tápláltál, akinek csókjaiban a Paradicsom édességét ízlelted, akit aggódva menekítettél a kegyetlen Heródes elől, aki felnőttként megosztotta veled a fáradalmakat és a lélek terheit; s akinek most nincs már emberi arca, hanem tetőtől talpig egyetlen seb; olyan, *mint egy leprás, és a nép megvetettje* lett. Ó bűneim miatt kesergő Anyám, részesedni akarok nagy fájdalmadban azáltal, hogy társaddá szegődöm szenvedésedben, és kérek, véd a szívembe szenvedésedet, egyesíts a legerősebb szerelemmel, a te szerelmes Fiaddal, akit e szentáldozásban magamhoz vettem. Ajánld föl neki szíveddel együtt

az én kesergő szívemet és mondd el neki a szerelemnek azokat a kimondhatatlan szavait, melyeket én nem tudok elmondani. Tedd, hogy *új emberré* váljak, és a te igazi és áhítatos gyermekeid közé számláltassam. Órangyalom, dicsőséges Szent József, védőszentem, a paradicsom hatalmas fejedelme, Szent Mihály, mennyei választott szellemek, akik szüntelenül imádjátok Jézust e szentségben, és ti mind, boldog égi lelkek, akik a dicsőséget Jézus vérének és töviseinek köszönhetitek, könyörüljeteK rajtam! KönyörögjeteK az én nyomorult lelkemért, mely számúzóttén és nélkülözésben él: nyerjeteK el neki Isten igaz szerelmét, a türelmet minden szenvedésben, és a végső állhatatosságot. Amen.

Imádságok és befejezés

(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR KILENCEDIK SZOMBATJA

Negyedik fájdalmas titok: „... aki értünk a keresztet hordozta”. Jézust halálra ítélik és a keresztet hordozza (Mt 27; Mk 15; Lk 23; Jn 19).

Elmélkedések

I. Jézust halálra ítélték. Szemléld, lelkem, hogy a megfélemlített Pilátus hogyan próbálta háromszor kiszabadítani Jézust, de a nép mindhárom alkalommal hangosan halált kiáltott: „*El vele, el vele, feszítsd meg őt!*” (Jn 19,15) Pilátus igazságot szolgáltatathatott volna; ehelyett, miközben ártatlannak nyilvánította Jézust, szabadon bocsátotta Barrabást, és hitvány emberi szempontok alapján Jézust ellenségei kezére adta, hogy megfeszítsék. A császár nevében a római törvények szerint egy nyilvános gonosztevőt, a Názáreti Jézust, mert a zsidók királya akart lenni, halálra ítélték, mégpedig úgy, hogy két gonosztevő között feszítsék keresztre. Lelkem, íme a perc, amikor a te Jézusodat, Istenedet, Teremtődöt, az ember Megváltóját emberek ítélik arra, hogy szégyenfán, az ő kezük által haljon meg. Ki tudná megrendülés nélkül hallgatni ezt a kegyetlen halálos ítéletet? És te mit teszel? Kérjed Máriát, engedje meg, hogy vele légy

azon a fájdalmas úton, melyen ő ma Fiával együtt a Kálváriára megy. Ó Mária, fájdalmak anyja, nem hallod az ordítást, mely halált kiált a Fiadra? Ki támogat téged ebben az embertelen tömegben? Hogyan tudsz ellenállni ekkora vadságnak? Tehát Jézusodat, a te életedet, az ég és föld királyát, az emberek Teremtőjét, a bűnösök egyetlen reménységét halálra ítélték! Ellenségei örömmel hallják az ígéretet, barátai és tanítványai megdöbbenek; de az ártatlan bárány természetének tiltakozása és e nagy igazságtalanság miatti fájdalma ellenére a halált is szeretettel fogadja. Ó engedelmesség! Ó Jézusom szívét tépő fájdalom! Te érzed e nép hálátlanságát, mely kiáltja: „*Nekiink nincs királyunk, csak császáruk*” (Jn 19,15). „*Az ő vére mirajtunk és a mi fiainkon*” (Mt 27,25). Hálátlan nép! Mily félelmetes tanítás ez a számodra, lelkem! Hányszor háritottad az ördögre és a testi gyöngöseségre a bűnt, amit szabad akarattal követtél el! Így a zsidók, elvakulva a gyűlölettől, jelentéktelennek tartják, hogy magukra és a fiaikra hívják Isten Fiának a vérét. Annak a népnek zavaros kiáltásai egyesülnek bűneid hangjával, melyek kezdettől fogva ott voltak az örök Atya előtt, hogy az Üdvözítő halálát kérjék, aki magára vette a világ bűneit. Emiatt mondja Szent Pál, hogy akik bűnt követnek el, újra megfeszítik Őt, mert megújítják halála okát. Bocsáss meg nekem, Istenem, mert én gonoszabb vagyok annál a népnél.

Ők nem akarnak látni téged, mert nem ismernek. Én pedig, aki hiszek benned, imádlak téged, és vallom, hogy vagy, hányszor hunytam be a szememet előtted, amikor megjelentél, hogy magadhoz vonj engem? Orvosold e bajt, Uram, add, hogy soha többé ne veszítsek szem elől, mindig te légy tekintetem, vágyaim, szerelmem tárgya. – Halljad csak, bűnös lélek, az elítélt hangját; figyeld a katonák készülődését a kivégzésre. E zűrzavar közepette figyeld Jézus hallgatását, békéjét és szeretetét: mindent hall, mindent lát, mindent elszenved panaszkodás és a türelmetlenség legkisebb jele nélkül. Ó, lelkem Istene, hogyan vagyok képes végignézni, amit látok, és hallgatni, amit hallok? Te, hamis király? Te, lelkünk hűséges barátja – lázadó? Halálra méltó vagy te, az élet szerzője? Én vagyok vétkes e bűnökben: és a vétkes él, míg az ártatlan meghal? Az Úr életét adja azért, hogy megmentse a rabszolgáét? Ó isteni szerelem, ó tiszta szerelem, miért nem emésztesz meg lángjaiddal? Miért nem vagyok egészen a tiéd, ó mindenható Szív, mely értem áldozod magad?

II. Jézus vállára teszik a keresztet. Hogy mindenki ráismerhessen Jézus Krisztusra, letépték róla az öreg köpenyt, újra fölszakítva a sebeket és ráadták a saját ruháját. Köntösét, mivel varratlan és elől is zárt volt, a fején keresztül kellett ráhúzni. A

töviskorona útban volt, bele is akadt a ruhába, s ezzel a tövisszúrások megújultak és újra vérezni kezdett a fej. Ezek után az Üdvözítő kijött Pilátus házából és a tömeget viaszorító katonák sorfala között a kijáratnál meglátta a számára odakészített keresztet. – A keresztrefeszítés volt a legszégyenletesebb minden kivégzés között; a rabszolgáknak és a lázadóknak volt fönntartva elrettentésül. E hosszú és súlyos keresztet tették tehát Jézus roncsolt és tépett vállaira. És Jézus nem rémült meg! Ő a keresztet mindig úgy tekintette, mint drága menyasszonyát, mint barátai menedékét, mint csillagot, melynek választottait vezérelnie kell e világ zátonyai között, mint dicsőségének győzelmi jelét és végtelen szerelmének örök emlékművét. Amint az Üdvözítőt a kereszt elé vitték, rátekintett és nem ajkával, hanem szívével és lelkével mondta: Ó drága szeretett kereszt, melyre egész életemben vágytam! Te vagy az én menyasszonyom, érted szolgáltam harminchárom évig. Te vagy az én kincseim osztogatója, győzelmeim diadalmi jelvénye, szerelmem dicsősége és koronája. Íme a nap, amikor szorosán egyesülni fogunk. Te leszel választottaim lobogója, akik csak a kereszt által jutnak el a dicsőségre. Te vagy az én szolgálaim dicsősége: aki benned dicsekszik, azt meg fogják tisztelni, aki téged szégyell, az gyalázatra jut. Ma végy te a karjaidra és én megfürdetlek a véremmel. És minden

nemzetek anyja leszel. Jöjj hát, hűséges társnóm, együtt menjünk a Kálváriára, ahol el kell szenvednem a halált, mely a testemet ki fogja szakítani karjaidból, de nem fogja elszakítani tőled a Szívemet. Te leszel az alvilág rettenete és a Paradicsom dicsósége. Azoknak, akik keresni és követni akarnak engem, te leszel vezérük, s általad fogják elnyerni mindazt, amit tőlem várnak. – A keresztről iránti ilyen megbecsüléssel és szeretettel hagyta, hogy a vállaira tegyék; gyöngéden átölelte, s így indult el előttünk mint az üdvösségre rendelték feje és mintája. S mivel nem volt ott az Ő szűz anyjánál nagyobb, neki adta az első helyet e lobogó alatt. Mária a földön látott vér nyomán követte Jézust Jeruzsálem utcáin, amint ezt ő maga Szent Brigittának elmondta. S miközben Jézus a vállán vitte a súlyos keresztet, Mária a szívében vitte nem kevésbé fájdalmas keresztjét. Így akarta tanítani nekünk a következő három igazságot: Az első, hogy igen nagy kiváltság a keresztet hordozni Jézus Krisztus után. A második, hogy mily távolinak kell ítélnie önmagát e két tökéletes mintaképtől, mint Jézus és Mária annak, akinek nincs keresztje. A harmadik, hogy mily nagy a vaksága annak, aki nem vágyódik e kiváltságra és nem érti meg azt. Jézus azt akarta, hogy fényes nappal, a keresztjét hordozva, saját ruháiban lássa az egész nép Jeruzsálem legforgalmasabb utcáin, Pilátus házától a Kálváriáig, hogy példájával

megerősítse azt, amit szavaival tanított: aki nem hordozza a keresztyét Őutána, nem méltó arra, hogy tanítványa legyen.

III. Jézus viszi a keresztet. Szemléld, lelkem, Üdvözítődöt, aki kijön a Praetoriumból, súlyos teher alatt meggörnyedve, a vérveszteségtől elgyöngülten; alig áll a lábán. Ilyen állapotban indul a Kálvária felé, előtte egy kikiáltó és két gonosztevő, akit vele együtt feszítenek keresztre, körülötte a katonák, akik szüntelenül bántalmazzák; mögötte a papok, a törvénytudók, a farizeusok és a zsidók fejedelmei, akik el nem hagyják őt, amíg nem látják, hogy meghalt. Közben a szelíd Megváltó kifulladásra verítékezik, lélegzetét veszti; erőfeszítéseitől sebei újra fölszakadnak. Végül kiérve a városból, ereje fogytán összeroskad a kereszt alatt és a földre zuhan. A katonák ütlegekkel és szidalmakkal próbálták talpra állítani; a zsidók azonban féltek attól, hogy meghal, mielőtt megfeszíthették volna, ezért meglátván Cirenei Simont, aki a mezőről jött, kényszerítették, hogy vegye át a keresztyét és vigye a Kálváriáig. *„Nagy tömeg követte, asszonyok is, akik jajgattak és sírtak miatta. Jézus pedig – inkább törődve a mi bajainkkal, mint a saját kínjaival – hozzájuk fordult: Jeruzsálem leányai, monda nekik, ne sirassatok engem, hanem sirassátok magatokat és gyermekeiteket, (...) mert ha a zöldellő fával így*

tesznek, mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?” (Lk 23,27–28.31.) Ekkor Mária – Szent Bomaventúra elmélkedése szerint – egy mellékutcán elébe kerül, és keresi a helyet, ahol találkozhat Fiával, mert arra kell elhaladnia. El is éri, de jaj, a sebek, a kékségek, a rászáradt vér olyanná tették, mint egy leprás. Mária szeretettel és félelemmel nézi, Jézus pedig, letörölve szeméről az alvadt vért – ahogy Szent Brigittának elmondta –, anyjára tekintett. A fájdalom tekintete megsebezte a két legnemesebb, legszeretőbb, legszentebb Szívet. Fiam! ... mondta a kesergő anya, s többet nem szólt, mert a fájdalom teljessége oly heves volt, hogy – amint Szent Bernát mondja –, ha az összes teremtményekre szétoszlott volna, mindnyájan meghaltak volna a keserűségtől. A Próféta mondta: „Ó ti mind, akik általmentek az úton, nézzétek és lássátok, van-e fájdalom az én fájdalomhoz hasonló?” (*Siral I,12*). Az anya szerette volna átölelni, de erőszakkal ellökték, s a szenvedő Urat továbbtaszították. Mária követi őt. A legfájóbb seb, ami ezen az úton az isteni Megváltót gyötörte – tiszteletre méltó Tauler és Szent Bernát elmélkedése szerint – a vállsebe volt, mivel a rákötözött súlyos kereszt az addig ütött sebeket egymásba nyitotta. E seb fájdalma a szívig hatott. – Ó szent kereszt, melyet Üdvözítőm verítéke és vére szentelt föl, én is átölellek. Te leszel menedékem, világosságom, tudományom és minden bölcsességem. Ne hagyj el

engem, ne távozzál tőlem akkor sem, ha a testem fél és menekül Tőled. Benned van az üdvösség, az élet, a gonosz szellem fölötti győzelem, a szív öröme, az erények tökéletessége. Te erősítetted meg az apostolokat, bátorítottad a vértanúkat, támogattad a szüzeket, megszentelted mind az igazakat. Te vidámítod az angyalokat, oltalmazod az Egyházat, betöltöd az eget, és az utolsó ítélet rettenetes napján te jelensz majd meg Jézussal választottainak dicsőségére és ellenségeinek örök megszégyenülésére. Én nyomorult és bűnös lelkem, mit találtál, amikor a kereszttől elmenekültél? Bármit tettél, hogy elkerüld, mégis mindig találkoztál vele, mert a számkivetés helyén, a könnyek völgyében élsz. Ha egyik oldalon menekülsz, a másik oldalon megszámlálhatatlan gyötrelem vár, melyek elszomorítanak, nyugtalanítanak, megzavarnak, támadnak és megfosztanak minden reménytől. Ha a világ örömeit keresed, elveszíted a szív békéjét, a belső vigasztalást, a mennyei bölcsességet: a világ megoszt, szorongat és magával ragad. Ha menekülsz a kereszttől, hogy tested hajlamait kövesd, állhatatlan leszel és folyamatos háborgásban lesz részed. Ha hagyod, hogy hiúságok után fuss, üres és éhes maradsz, mindig vágyakozni fogsz és soha nem leszel megelégedett. Azok a dolgok, melyeket oly nagyra tartottál, megcsalnak: elvész az egészség, a megbecsülés, a

gazdagság, s végül a barátok. Amire vágytál, soha nem éred el; s ha olykor eléred, nem lesz maradandó. Semmi biztos reményed nem lehet az életben: a halált csalódások és gyötrelmek kísérik, s bármily sokan vegyenek körül, vádol a lelkiismereted. Minden lépésnél ezer kellemetlenséget találsz, és a sok haszontalan törődésből gyakran nem marad más, mint keserű könnyek, vigasz nélküli fájdalom, kártérítés nélküli veszteség. – Íme, szent kereszt, ezek azok a veszedelmek, melyek között forgolódtam, hogy fussak előled, amikor megjelentél előttem, és nem akartalak átölelni egész szívemmel. Ó szent kereszt, Paradicsom világossága, szorongatottak biztos menedéke, fogadj karjaid közé és tedd meg, hogy általad eggyé váljak azzal, aki rajtad, szent kereszt, üdvözített engem.

Imádság a keresztet hordozó Jézushoz

Ó, Úr Jézus, ó Üdvözítőm, ezen a kereszten te a világ minden bűnét hordozod, ez az, amitől oly nehéz a terhed. Miközben még a Kálváriára, sóhajaid az egekbe hatnak. Szentséges szíved érzése megindítják az örök Atya szívét a szegény bűnösök iránt, és megnyitják számukra az utat a dicsőségre. Te mélységes hallgatásban vagy, de ez a hallgatás messziről hallható és minden embert követésedre hív. Ó vezérem, reménységem, életem,

legfőbb kincsem, add meg, hogy ott legyek, ahol te vagy szent anyáddal, s ahol a te hűséges barátaid vannak valamennyien. Vigyél magaddal, Uram, vagy vonj magad után, nehogy szem elől ne tévesszelek téged vagy keresztedet. Követni és utánozni akarlak téged; s inkább akarom, hogy veled együtt megfeszítsenek, mint az élet minden örömének élvezését. Én azonban fáradt vagyok és gyöngye; megvallom nyomorúságomat. Te vagy az én erősségem. Hová mégy egyedül, ó lelkem élete? Nem hallod a mögötted kiáltó szavát, aki csak messziről tud követni téged. Nélkülem mégy föl a Kálváriára! Add nekem a keresztet. De aki korábban a gonosztevők vezére akart lenni, íme, most egy a követőid között. Ne csak egy latrot, hanem velem együtt kettőt üdvözíts, ó Megváltóm, ó Istenem. Amen.

Erény: a saját kereszted szeretete.

Gyakorlása. Jó szívvel öleld át keresztedet, mely az állapotodból adódó apróbb kereszték összesége. És ha valami krónikus betegséged van, rejtse el mások szeme elől, mint kincset, mely naponta gazdagít az örökkévalóságra. Ma gyakran mondogasd Jézus Krisztus szavát: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl a keresztjét, és kövessen engem.” (Mt 26,24)

Röpirima

Ó Mária, bármilyen nagy bűnös vagyok, légy mindig anyám!

Imádság a szentáldozás előtt

A zsidók, ó Jézusom, egyhangúlag halált kiáltottak rád: „*El vele, el vele, feszítsd meg őt!*” Én azonban, Uram, mindig látni akarlak és át akarlak ölelni a kereszttel együtt, ami a te kiváltságos lelkeidnek a nászágya. Hozd ki hát, ó Mária, e megvadult emberek közül, akik nem tudják elviselni az Ő jelenlétét és add nekem Őt: karomba veszem, bekötözöm a sebeit, imádom Őt, és neki fogok szolgálni. Jöjj hozzám, ó Üdvözítőm, szerelmem: jöjj hozzám, aki utánad vágyódom, téged kereslek, téged szeretlek olyan megcsúfoltan, ahogy vagy. Jöjj a lelkembe, élj benne és add, hogy meghaljak érted. De bocsáss meg, Istenem, mert én rosszabb vagyok, mint az a nép. Ó örök javak kincstára, aki szabadon adod nekem magadat és oly hevesen vágyakozol arra, hogy az enyém légy, jöjj hozzám: ma, amikor magamhoz veszek, a kereszttel együtt öllelek át, és azt akarom, hogy Cirenei Siomonnal együtt egy kicsit könnyítsek rajtad, keresztedet hordozva a saját keresztemben. Szeretnék rád hagyatkozni, a kezedbe adva mindenemet, amim csak van. Az igazságosság rendjében már a tiéd vagyok, mert véreddel és kereszthaláloddal

megvettél engem; tekints rabszolgádnak és tégy egészen a tieddé. Ha magaménak mondhatlak, teljesen gazdag vagyok. Jaj nekem, ha csak egy percre is eltávolodom keresztedtől, és az engedelmességtől, amivel neked tartozom. Én annyira szegény vagyok, hogy nem tudok neked mást adni, csak magamat, a nyomorúságaimat, a hűtlenségeimet, a bűneimet. Isten Báránya, aki elveszed a világ bűneit, moss meg a véreddel, mielőtt egyesülsz velem: tisztíts meg a te szeplőtelen testeddel és erősíts meg a kereszteddel! Jöjj, ó Uram, hogy örökre a tiéd legyek. Ó Mária, tőled szeretném átvenni a bűneim miatt annyira megsebzett Fiadat. Te találkoztál vele a keserves keresztúton, amikor elesett a kereszt súlya alatt. Láttad a szenvedés eszközeit, a szögeket, a kalapácsot, a köteleket, s Fiad halálának minden eszközét; te vigyél oda Jézushoz engem, aki a kereszt hordozása közben többször elestem. A bántásokat, melyeket a katonáktól szenvedtél el, az én bűneim okozták: esdd ki számomra Tőle, hogy többé vissza ne essek, és Szent Veronika példájára töröljem le vérét a szívemben. Vésd bele e hálátlan szívbe az én Istenem annyira roncsolt arcát, hogy átöleljem a keresztjét és az Ő arcképével a szívemben soha többé el ne hagyjalak. Ó Szent Veronika, te szerencsés Cirenei Simon, hűséges Magdolna és mind ti jámbor asszonyok, akik együtt szenvedtetek a kereszt súlya alatt eleső Jézussal, és

támogattatok Máriát a részvételtekkel, imádkoztatok értem, adjátok nekem érzelmeiteket, támogassátok hitemet, erősítsétek reményemet, növeljétek szeretetemet a megfeszített Jézus iránt, aki útitársam, váltságdíjam és eledelem lett. Amen.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsősége Királynője...

Imádságok a szentáldozás után

Imádlak, ó végtelen szeretet; imádlak Jézusom Szíve, életem forrása, a lélek világossága, üdvösségem forrása, kincsesháza minden jónak, amit magaménak mondhatok és remélek. Most, amikor a szíved az enyém, egyek vagyunk; most elmondhatom apostoloddal: „már nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (*Gal 2,20*). És most Sziénai Szent Katalinnal mondom: Uram, neked ajánlom a te Szívedet és nem az enyémet. Mivel azt akarom, hogy a szívem egészen a tiéd legyen, tedd meg bennem is azt a cserét, melyet e szolgálóleányodban megtettél; cseréld ki a szívemet, és tedd az

enyém helyére a tiédet. De ha túl sokat kérek, akkor legalább teremtsd újjá a szívemet, hogy csak te érted dobogjon, érezzen és éljen. Ó Jézus lángoló Szíve, égesd szívembe keresztet pecsétjét, hogy támaszom legyen a kísértésekben, fond körül töviseiddel, hogy megalázd: égesd lángjaiddal, hogy téged szeressen. Ó, te Jézus Szívében mindig égő tűz, mely soha ki nem alszol, mily csodálatos a te szereteted találékonysága! Te, isteni szeretet, elszenvetted a halált a kereszten, mert mi ezt kértük tőled, s ha mást kértünk volna, a kivégzés más módjának is alávetted volna magad. Ha teljesítettél ilyen barbár vágyakat, miért ne hallgatnál meg, amikor azt a kegyelmet kérem tőled, hogy szerethesselek és neked szolgálhassak. De mennyire szégyenkezniem kell előtted, ó Uram, amikor látom, hogy te átadtad magad ellenségeid igazságtalan és kegyetlen akaratának, én pedig vonakodom teljesíteni a te akaratodat? A te akaratod a regulája minden egyenességnek, én pedig, ha valami nehézség támad, nem vetem alá magam! Rendelkezhetsz-e felőlem úgy, hogy az ne a te dicsőségedre és az én javamra szolgálna? Bajaim jóra változnak, a kísértések és kudarcok egyesítenek veled, maga a halál pedig átlépés a boldog életbe, én meg panaszkodom, futok előled és elégedetlenkedem a csodálatos rend miatt, amit oly bölcsen és jóságosan meghatározta! Ó lelki vakság, ó keményszívűség! Istenem, mától fogva

változtasd meg szívem készségeit: fenntartások nélkül ráhagyatkozom akaratodra. Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád. Most veled együtt ölelem át keresztemet; feszítsd meg a testemet és lelkemet, a szívemet és értelmemet, hogy a te akaratod legyen meg, s ne az enyém, most és mindig, életben és halálban, az időben és az örökkévalóságban. – Most hozzád fordulok, ó Mária fájdalmas szíve, aggódásoktól megtört, Jézus keresztjétől szagatott és gonoszságaimtól átszúrt szív! Lábadhoz borulok, fájdalmas Anya, és bocsánatot kérek tőled, mert bűneimbe számtalanszor visszaesve oka voltam Jézusod keresztje alatti, növekvő keserűségnek. Miként volna lehetséges, ó anyám, hogy békében éljek a bűnnel, hiszen az veszi el az életet tőled és Fiadtól. Imént a te kezedből kaptam Jézusodat és a te kezedből akarom fogadni az élet minden keresztjét és keserűségét. S ha keresztre kell feszíttetnem a világnak, s a nép gyalázatává és megvetésévé kell válnom, akkor, ó Mária, te légy igazán jóságos anyám és egyetlen vigasztalásom. Ó legszentebb Szentháromság, hálát adok neked azért, hogy nekem adtad Jézus Krisztust a keresztjével, és ezzel a szent áldozattal köszönöm meg neked, melyet egyesítek mindazzal a szentmisével, amit a világon ma mutatnak be és amit a világ végéig fognak bemutatni. Isten angyalai, a bárány trónját körülvelő szent szellemek, imádjátok értem Jézust a szívemben! Ó mennyei Jeruzsálem, a dicséret és

hála himnuszát énekeld értem mindazért a jóért, amiben Jézus keresztyéről részesültem. Boldog lelkek, akik a földön szorongatást szenvedtetek és keresztt alatt roskadoztatok, és ti bűnös lelkek, akik az Üdvözítő keresztyének erejéből oly bőségesen részesültetek az isteni irgalmasságban és most dicsőségének örvendhettek, imádkozzatok Jézushoz, imádkozzatok Máriához: méltassanak arra, hogy egy napon helyet foglalhassak köztetek az égben. Amen.

Imádságok és befejezés

(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR TIZEDIK SZOMBATJA

Ötödik fájdalmas titok: „... akit értünk keresztre feszítettek” és meghalt a kereszten (Mt 27; Mk 15; Lk 23; Jn 19).

Elmélkedések

I. Jézust epével keserítették és megfosztották ruháitól. Megérkezett a Kálváriára, a Golgotára, ami Koponyahelyet jelent, és nem hagytak neki egy lélegzetvételnyi időt sem! Nagy sietséggel készítettek elő mindent, ami a keresztfeszítéséhez kellett, mert ellenségei minél előbb el akarták távolítani a világból ezt a gyűlölt életet. Lelkem, halljad a kiáltozást, nézd csak, milyen gorombán oldják meg kötelékeit, s tépik le hátáról a sebekbe beleragadt ruhát; hogyan újul meg újra egész testében a fájdalom. Nézd ezt az ismét vérbe boruló, teljesen megszaggatott testet. Nézz egészen a Szíve mélyére, s ott megláthatod, hogy egyszerre merül el egészen a te nyomorúságaidban, s tekint az Égre, hogy engeszteljen érted. – A kínoktól és a kereszt súlyától Jézus teljesen kimerült. Epével és mirhával kevert bort adnak neki, amelyről már a próféta jövendölt. Jézus tehát, megízlelve a bort, megkezdi az engesztelést ősatyáink bűnéért, ami a tiltott gyümölcs engedtlensége volt. Testének ez a része ugyanis, a torka, eddig érintetlen volt a

szenvedéstől, és azt akarta, hogy ez is szenvedjen értünk. Mily sokan vannak ma, akiknek istenük a hasuk, és a Szentlélek templomából az ördögnek készítenek szállást; pusztítják a lelket és a testet, hogy kielégítsék testük vágyait! Nekünk engedelmességet kell tanúsítanunk a torkunkkal is – főként amikor az Egyház parancsa böjtünket az összes hívőkével egyesíti –, érzékiségünk megfékezésével és azzal, hogy zokszó nélkül elfogadjuk, ha nem jó ízű a számunkra készített étel. Lelkem, nézd a te Üdvözítődöt, akit elborított a vér, csupa seb, és annyira elcsúfították! Kimerült szívvel emeli tekintetét az égre, hullanak könnyei, és újból áldozatul ajánlja magát értünk az örök Atyának: „és engedelmségéért meghallgatásra talált” (Zsid 5,7). Újabb, hihetetlen kínnal ismét fejébe nyomták a töviskoronát, amit az előbb levettek róla. Újra gyötrik az áldott fejet, vére újra áztatja a földet. Sziklánál keményebb lelkem, miért nem borulsz az Ő lábaihoz, hogy könnyeiddel áztasd, s hogy drága harmatként hulljon rád a Vér az egész testből? Mennyi kegyelmet találsz itt, mennyi világosságot, mennyi vigasztalást! Jézusom, Üdvözítőm, szerelmem, engedd, hogy átkaroljam szentséges lábaidat. Szeretném megcsókolni, mielőtt a kereszthez szögezik, és szeretném, ha szerelmed elemésztene engem, mielőtt a halál elragad szemem elől. Isteni kezeiddel, mielőtt átszegeznék őket, öleld át ezt a

bűnös lelket, akiért oly iszonyatosan szenvedsz; rombold le minden rosszaságát, öleld szívedhez szegénységében, hogy többé el ne szakadhasson tőled. Látom, ó Uram, hogy megfosztottak mindentől, ruháidtól, tanítványaidtól és barátaidtól, Anyád édességétől, a tisztelettől, becsületedtől. Ó Isten Báránya, mikor adod nekem a kegyelmet, hogy elszakadjak mindentől, ami elválaszt tőled? A te Bertalan apostolod egészen addig követett, hogy megvált a tulajdon bőrétől, Péter csak fejjel lefelé akart keresztre feszíttetni. Ágoston, hogy tökéletesen elszakadjon mindattól, ami számára bűnre vezető alkalom volt, egyetlen nőt sem engedett be a házába, és többé nem nyúlt pénzhez, mert attól félt, hogy lelke megtéved. Mások a pusztába és kolostorba vonultak; ismét mások kemény vezekléssel gyötörték a testüket, akinek pedig a világban kellett élnie, *úgy használta a világot, mintha nem használná*. Ó, önmagát mindentől megfosztó Szerelem, mindeneket átformáló Szerelem, formáld át a szívemet, tedd hasonlóvá a tiédhez, szegénnyé, kifosztottá, a teremtményektől elszakadottá és veled egyesültté. A tiédde együtt feszítsd keresztre az én szívemet, és eméssz meg engem szerelmeddel, ó reménységem, ó megnyugvásom, ó dicsőségem. – Jézus mindig szelíden és készségesen engedelmeskedik, mint aki hóhéraiban örök Atyja rendeléseinek végrehajtóit látja, hogy megtanítsa

nekünk az alávetettség elviselését és a belső béke megőrzését az élet legkellemetlenebb és legnehezebb helyzeteiben is. Ha ugyanis sértések, igazságtalanságok, áruságok és egyéb szenvedések érnek minket, és úgy tekintjük azokat, mint isteni rendeléseket, melyeket Isten imádandó akaratának szolgálói hajtanak végre, akkor bensőnkben őszintén alávetjük magunkat. Természetünk azonban mindig tiltakozással tekint arra, aki kínozza. Ezért a Jézussal együtt megfeszített ember arra hivatott, hogy mindannyiszor harcoljon a szíve ellen, ha az tiltakozással tekint arra, aki bántja és gyötri, s ha a szomorúság akarna erőt venni rajta. Isten közelében kell tehát maradnia, engedelmesen és ráhagyatkozással kell fogadnia, ami történik. Azzal a hittel és biztos reménnyel kell kitárnia a szívét, hogy Jézus küldi a szenvedést, hogy nem tesz próbára erőt felül, s hogy e szorongatás egy nap végetér és örökké tartó örömmé változik (vö. *IKor 10,13; Jn 16,20*). – Szemléld most, lelkem, benső fájdalommal a te édes Üdvözítődöt: mezítelen testtel akart születni, szegényen élt és ruhátlanul szenved, és nincs hova lehajtsa szent fejét. Ó Mária, arra a varratlan köntösre, amit a te kezeid szőttek, sorsot vetettek! Ki értheti meg azt a fájdalmat, mely akkor szorította össze a szívedet?

II. Jézust megfeszítik. Lelkem, a kereszt kész: íme az oltár, melyre ez az isteni bárány azért lép, hogy érted áldozza föl magát. Íme a nászágy, ahova Jézus várja választott lelkeit. Ó édes Jézusom, miért nem engeded, hogy engem szegezzenek a keresztre helyetted? Engem illet, nem téged ez a fa! Szemléld, lelkem, mily szelíden és odaadón nyújtózik végig a fájdalom ágyán; fejpárnája a töviskorona. Szemét az égre emeli, hogy megnyissa kapuit, melyek mindeddig zárva voltak; s mivel egyszerre Ő a pap, aki engesztel értünk, és Ő az engesztelő áldozat is, szó nélkül ajánlja föl magát az örök Atyának, és forró vággyal kitarja karjait, hogy az összes bűnösöket üdvözítse. Maga mondja: „Atyám, eljött az óra, dicsőítsd meg a Fiadat” (*Jn 17,1*). Kitarja karjait, hogy hívja a bűnösöket, átölelje és bemutassa őket örök Atyjának. Visszavezeti Istenhez a bűnösöket, újra egyesíti az éggel a földet, és az emberiségből egy családot alkot, melynek Isten az atyja. Soha nem volt és soha nem is lesz Isten előtt kedvesebb pap, szentebb oltár, tökéletesebb följánlás, szentebb áldozat, mint Isten e báránya, aki elveszi a világ bűneit. Nézd csak, hogyan ragadják meg kezeit, s ütik át a nagy szögeket az idegeken, hogy jobban tartsák a test súlyát. Az idegek görcsbe rándultak az erős fájdalomtól. Ugyanezt tették a lábakkal, s az Üdvözítő teste ily módon teljesen megfeszült. És Ő hallgat, egy jajszó el nem hagyja a száját: arcán,

amit most a legkegyetlenebb fájdalom formája, csak emberfölötti türelme, mélységes odaadása, eleven szerelme jelenik meg. Lelkem, ha képes vagy rá, érezd az Ő fájdalmait; ha nem vagy képes, legalább vágyakozz utána és kérjed Jézus Krisztustól, hogy oltsa szívedbe azt, amit Ő érzett szentséges testében. Lányítsd meg, ó Istenem, szívem keménységét, hogy érzékeny legyen fájdalmaidra, szerelmedre és a bűn gyűlöletére, ami téged ilyen állapotba juttatott. Ne tagadd meg tőlem, Uram, amit kérek, mert nem érezhetem fájdalmaidat, ha irgalmadban nem adod nekem ugyanazokat az érzéseket. A te lángoló Szíved az egész világnak kiáltja: Jöjjetek hozzám, mind, akik bűnököt hordoztok, és én megbocsátok nektek; jöjjetek hozzám, mind, akik elgyötörtek vagytok, és én megvigasztallak titeket; jöjjetek e rátok váró karok közé, mind, akik elkóboroltatok és én befogadlak titeket: „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű és nyugalmat találtok lelketeknek” (Mt 11,29). Ó isteni Jézus, e megtévedt lélek jószágos pásztora, íme hozzád jövök. Engedelmeskedem szavadnak. Íme, egy elkóborolt bárány, aki visszatér az akolba: fogadj engem karjaidba! Mutasd nekem azt a szerelmet, azt a szelidséget és alázatosságot, amellyel hívsz. Rendelj engem egészen akaratom alá. Oltsd a szívembe ezeket az isteni erényeket, hogy szorosán kövessék és soha el ne távolodjak tőled. Hosszú

ideig süket voltam a hangodra, mely belülről készítetted, hogy hozzád jöjjek. Nyisd meg a fületem, hogy rád hallgassak és kövessék, és a te mindenható kezeiddel szüntelenül tarts meg engem, akiről tudod, hogy oly könnyen elhagylak téged. Fogadj azok közé, akik hordozzák a keresztet utánad, és köss oda hozzá, hogy az üdvösség és az örök szerelem gyümölcseit szakítsam róla.

III. Jézus meghal. A keresztet, amelyre az Üdvözítőt rászegezték, fölemelték és beleállították a gödörbe: ki fogja föl a fájdalmakat, amelyeket e mozgás okozott a testnek, a kifeszített idegeknek és a kificamított tagoknak? Prófétája által Ő maga mondja, hogy meg tudta számlálni összes csontjait! *„Átszegezték kezemet és lábomat, és meg tudom számlálni minden csontomat” (Zsolt 21,17–18).* Öröm és gúnyolódás kiáltásai csaptak föl, amikor ezt látták ellenségei; megalégedettséget éreztek, miközben az ég és föld közé emelt Üdvözítő kitárta karjait, hogy összegyűjtse mind a bűnösöket, és nekik adja a Paradicsomot, hogy beteljesedjék a róla szóló prófécia: *„Majd ha magasba emelnék a földről, mindeneket magamhoz vonzok” (Jn 11,32).* A hatodik óra volt, és sötétség borította el az egész földet; a hold véressé változott; az emberek végrehajtották az istengyilkosságot! A kereszt alatt állók káromolva sértegették Isten Fiát, miközben az

egyik lator kérlelte Őt, a hitvány katonák becsmérelték, a papi fejedelmek és az írástudók provokálták. Jézus pedig, aki eddig hallgatott, megnyitja szentséges száját, hogy kimondja a megbocsátás szavait, nemcsak hóhérainak, hanem mindazoknak, akik bűneikkel halála okai voltak, föltéve, hogy a hóhérok is, a többiek is, fölhagynak gonoszságukkal és megtérnek. Szerellemmel és sóhajtással mondta: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek” (Lk 23,34). Mekkora szerelem! Micsoda irgalmasság! Miért nem válik a szemem könnyek kiapadhatatlan forrásává, s a szívem örök szerelem tűzhelyévé? Uram, add meg a lelkeknek, hogy átélje gyötrelmeidet. Imádlak, ó élő Isten – a kereszten magasba emelt és a mindenség látványává tett – Fia, leborulok előtted, dicsérlek és áldalak, szeretlek és hálát adok neked, szívem Istenének ismerlek el, lelkeknek szerelme! Itt, a keresztt alatt gyűjtöd össze a világon szétszóródott fiaidat, itt téped szét az emberi nem ellen hozott örök halálra szóló ítéletet; itt szenteled meg a szenvedéseket; itt adod magadat a lelkeknek. Ó szerelem túlkapása! Születésedkor elrejtőztél az éj sötétjében és csöndjében, csak néhány pásztor és a három napkeleti bölcs látogatott meg és imádozott; a Templomban csak két igaz lélek ismert föl; harminc éven át rejtetten éltél, és csak három évet töltöttél nyilvánosan az emberek között. Föltámadásod után

kevés választottnak, félreeső helyeken jelentél meg, rövid időre. Csak a tanítványaid voltak mennybemeneteled tanúi, s még az ő szemük elől is hamar eltakarta egy felhő a dicsőségedet. De a keresztrefeszítésed, azt akartad, nyilvánosan, délidőben történjék, húsvét napjaiban (amikor a világ minden részéről jöttek zsidók Jeruzsálembe), két lator között, kitárt karokkal, s fájdalommal és szerelemmel telt szívvel. „Kitártam karjaimat egy engedetlen és lázadó nép felé” (Róm 10,21; Iz 65,2). Ó Uram, minden teremtményed áldjon, dicsérjen és dicsőítsen téged. Íme Jézusom, életed végéhez értél: megváltásunk beteljesedett. *Minden beteljesedett.* És te még mindig nem szakadtál el a kereszttől! A szenvedés és a szerelem gondolatai tovább élnek benned [a szív megnyitásával]. Íme, azt akarod, hogy példát vegyenek tőled mind az emberek: nem a csodákból, nem a dicsőségből, hanem a szenvedésekből és a szerelemből. – Az egyetlen kincs, amit ránk hagytál, a te isteni Anyád. *Anyám, íme a gyermekeid; fiaim, íme a ti anyátok...* (vö. Jn 19,26–27). Légy áldott érte! Ez a legnagyobb kincs, amit haldokolva ránk hagytál: Mária, a te anyád. Ó Mária, te láttad mind a kegyetlenséget és a gyalázatot, amit Fiaddal műveltek; hallottad a kalapácsütéseket, melyekkel átszögezték szerelmesed kezét és lábát; láttad Őt a keresztre szegezetten: mit teszel most, fájdalmas Anya? – Ott állt és szemlélte a mérhetetlen

fájdalmakat, melyeket az anyai szeretet érzett; elgyöngülten az előző fájdalmas éjszakától, az étlenségtől, a sírástól, nő- és anya voltától; hiszen anya volt, Isten anyja, s ennek következtében mindenkinél érzékenyebb. Bár fájdalmait nem volt képes fékezni, nem esett össze eszméletlenül, mint bárki más nő, hanem dermedten állt, átszúrt lélekkel, mindenben azonosulva az Atya akaratával. Miután könnyei elapadtak, kis ideig sápadtan és remegve még ott maradt, a kereszttől kissé távolabb, majd a Fiától kapott titokzatos erővel összeszedte magát, fölkelt és a tolongó tömeg és a Jézust követő asszonyok között elvergődött a keresztiig. És itt, a kereszt alatt állva és szemeit az Üdvözítőre szegezve a szószólónk lett. Szívében följánlotta az örök Atyának azt, ami közös volt benne és a Fiában: a fájdalmakat és a vért, az égő vággyal, hogy minden embert üdvözítsen. Félt, hogy meghalni látja a Fiát, és szenvedett attól, hogy gyöttrődni látta. Szerette volna, ha az örök Atya mérsékeli a fenyítést, mégis akarta, hogy az ég rendelései teljes mértékben megvalósuljanak. Az isteni Bárány, és ez az ártatlan bárányka nézték egymást és értették egymást: mindegyiket gyötörte a másik fájdalma. Csak az anya és a Fiú két szentséges Szíve foghatta föl szenvedésük nagyságát. Mivel fájdalmuk mértéke a szerelmük mértéke volt, hogy megtudhassuk, mennyit szenvedtek, tudnunk kellene, hogy mennyire

szerettek! – De ki képes ekkora szerelem mélyére látni? Mária szent, ártatlan, minden bűntől szeplőtelen, a Fiú művének hűséges társa. Van-e keményebb kereszt egy anyának, mint ha látnia kell, hogy a Fia kínok között vergődik és nem enyhítheti kínjait, még csak egy bátorító szót sem mondhat neki? ... Ilyen súlyú kereszt egyedül Mária számára volt fenntartva, mert egyedül ő volt képes ezt hordozni. A szerelem, mellyel Jézust szerette, jobban meggyötörte, mint ha a világ összes hóhéra kínozta volna. Az Üdvözítő látta a keresztről, hogy kínjai átszúrják anyja szentséges szívét, és ennek látása az Ő gyengéd Szívének újabb gyötrelem volt. De az örök Atya rendelte így, ezért – az Istenszülő áldozatának és engedelmisségének csúcsaként – a Fiú még csak az édes „anya” névvel sem erősítette őt, hanem azt mondta neki: „Asszony” , íme a te fiad!

Imádság az elárvult Máriához

Milyen tör járta át a te anyai szívedet, ó elárvult anyánk, amikor a saját Fiadtól azt hallottad, hogy asszonynak nevez téged? többé nem vagy anya! ... Mária, nincs többé Fiad! ... nem hallod jajszavát: *Atyám, miért hagytál el engem?* (vö. Mt 27,46; Mk15,34). ... Amikor hallottad, hogy szomjazik, a véreddel is oltottad volna szomját, és nem engedték, hogy akár egy csepp vízzel enyhíts rajta?

amikor láttad, hogy epével és ecettel kínálják; amikor hallottad a nagy kiáltást, mellyel kilehelte lelkét; amikor láttad, hogy lándzsával átdöfik a Szívét; amikor levették a keresztről, s karjaidba vetted halott testét, sírba zártad, és ott hagyta vele a szívedet? ... s amikor beesteledvén a Fiad ártatlan vérével behintett utcákon hazatértél nélküle és egész éjszaka hiába sóhajtoztál utána? – Engedelmeskedtél Fiad akaratának; elfogadtad az embereket gyermekeidnek, ezért nélküled senki sem térhet meg Őhöz, mert te vagy minden kegyelem közvetítője és kincstartója. Íme, lábadozok: én öltöm meg Fiadat! Könyörülj rajtam, elárvult anyám: bűneimtől tépetten vissza akarok térni az Ő Szívéhez; mutass be neki, és kísérelj engem mindaddig, amíg karjaimban nem tartom Őt, addig, amíg érte és Őerte meg nem halok. Átszúrt szívű anyám, szúrd át a szívemet és nyomd szívembe kínjaid és a megfeszített Úr kínjainak pecsétjét. Amen.

Erény: a lelki erősség.

Gyakorlása. Minden szenvedést és nehézséget, ami ezen a napon ér, bátran viselj, és képzelj, hogy Jézussal együtt testben és lélekben meg vagy feszítve. Férfias határozottsággal verd vissza a kísértéseket, emlékezvén az apostol szavára: „akik Krisztus Jézusban vannak, keresztre feszítették

testüket szenvedélyeivel és vágyaival együtt” (*Gal 5,24*). Ha a barátaid magadra hagynak, ne panaszkodj. Bocsásd meg a bántásokat, miként Jézus megbocsátott az Őt keresztre szegezőknek. És a fájdalmas Szűz iránti szeretetből tagadj meg minden gyűlölködő és bosszúálló érzést. A szavad legyen bőségebb és kedvesebb azokkal, akik nem szimpatikusok számodra, és légy rövidebb és tartózkodóbb a számodra szimpatikusokkal.

Röpima

Ó Mária, fájdalmak keserű tengere, tedd, hogy együtt sírjak veled.

Imádság szentáldozás előtt

Ó Jézusom, a jobboldon megfeszített lator az én nyomorúságom és a te irgalmasságod bizonyága. Együtt kiáltom én is a jobb latorral: „*Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor Országodba belépsz*” (*Lk 23,42*). Hol van most a te Országod, ó ártatlan bárány, aki bűneim miatt a szerelem áldozata lettél ebben a tiszta és szent ostyában? A saját szádból hallom: „*Gyönyörűség nekem az emberek fiaival lennem*” (*Péld 8,31*). A mi szívünk a te szerelmed trónja: és a szívem vágyódik arra, hogy hozzád jöjjön és birtokba vegyen téged, szívemnek Istene. Ó üdvözítő Uram, emlékezz szomjúságodra,

mellyel a kereszten a lelkek után, az én lelkem után is szomjaztál, mely akkor bűnökkel terhelt volt jelen a gondolatodban. Szomjazom! – mondtad. Jaj, add, hogy én is szomjazzam rád, a szerelmedre, a fájdalmadra! Ez a bűnös vágyak tüzétől megégett lélek keresi az élő vizek forrását, hogy az fölfrissítse, oltsa szomját, megerősítse, meggyógyítsa. E forrás a te tisztaságos Szíved, amelyet hamarosan testeddel és véreddel, szentséges lelkeddel és istenségeddel magamhoz veszek. De én, szegény és ruhátlan, nem jövök egyedül, velem jönnek azoknak az igaz lelkeknek a vágyai, akik a halálodra vártak, Ádámtól kezdve Ábelén, Ábrahámön, Jákobon és Józsefen, valamint a te gondviselő atyádon, Szent Józsefen, Keresztelő Szent Jánoson, és az ő szülein, Erzsébeten és Zakariáson át a te nagyszüleidig, Joachimig és Annáig, s az öreg Simeonig és Anna prófétaasszonyig; azoknak a jámbor asszonyoknak a könnyeivel jövök, akik megmosták a lábodat, Magdolna szerelmével, aki nem hagyta el a sírodát, az összes angyalok, paradicsombeli szentek és a földön élő igazak tisztaságával és lángolásával jövök. Anyád szerelemtől és fájdalomtól túlcsonduló szívével jövök eléd, akiről úgy akartad, hogy Jánosban anyám legyen. – Ó Mária, ó anyám, akire a haldokló Jézus ráhagyott engem, teljesítsd most anyai feladatodat: mutasd be e nyomorult lelket a Fiadnak, öltöztess szerelmedbe és

fájdalmadba, és mondd a Fiadnak, hogy bocsánatot kérek tőle. És megbocsátásod jeleként te magad add nekem a Fiadat. A saját kezeddal fektetted Őt a sírba. Most tedd le őt a szívembe, mely sír, cella, a szerelem háza akar lenni. Igaz, hidegebb, mint az a szikla, amely magába fogadta a Fiadat, de a te dolgod, ó hatalmas Szűz, hogy fölmelegítsd a szeretet tüzével. Tégy békét köztem és Fiad között, köss össze minket a szerelem erős kötelékével, melyet a halál sem képes elszakítani.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádság szentáldozás után

Íme, örök Atya, a Fiad, akit halálra adtál értem, íme, Őt jelenítem meg összes sebeivel és egész vérével, hiszen egyesült a lelkemmel. Ne nézd most a méltatlanságomat és nyomorúságomat, hanem fordítsd szerelmes tekintetedet e Fiúra, aki a testvérem, jegyesem, eledelem, lelkem lelke, életem, kincsem. Köszönöm neked, örök Atya,

hogy halálra adtad Őt értem: dicsérjen és áldjon helyettem a te Fiad, az Ő Szíve, amely az én szívem lett, az Ő lelke, mely az én lelkem lett, embersége, melyet nekem adott, és istensége, mely a tiéd, és te kegyelemből közlöd velem. „*Mit adhatok az Úrnak mindazért, amit adott nekem?*” (Zsolt 115,12.) „*Atyám – kiáltom Jézussal együtt – a kezembe ajánlom a lelkemet*” (Lk 23,46). Magamból ajánlok föl neked áldozatot, a szabadságomat, akaratomat, életemet: „*Consummatum est*” – minden beteljesedett. – Emlékezzél rá, hogy Ő maga mondta nekünk: „te nem tagadod meg Szentlelkedet azoktól, akik kérik tőled” (Lk 11,13). Add meg nekem a kereszten meghalt, s most a lelkemben élő Fiad szerelméért a szerelem Lelkét, az önmegtagadás lelkét, az áldozat lelkét, az akaratodra ráhagyatkozás lelkét, az Ő hűségese követésének lelkét. – Ő Jézusom, te azzal akartad bevégezni megváltásomat, hogy megengedted, hogy egy lándzsa megnyissa oldaladat, és Szívedet menedékkül és a lelkek szerelmeseként mutassa meg. Itt fogok állni a te oldalad sebében mindaddig, amíg nem hallom, mint a jobb lator a hangodat: „Bizony mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban” (Lk 23,43). A te jóságos Szívedet megérintette a lator bocsánatkérő szava, hogyan zárkózhatnál el annak bocsánatkérő szava elől, aki a megbántásod miatti fájdalomtól átszúrt lélekkel kéri bocsánatodat? A szerelem két legnagyobb tette az

ajándék és a megbocsátás! Az ajándék a szív üzenete, amely a másikat jótéteményével foglyul akarja ejteni; ezt tetted velem te, amikor magadhoz hasonlóvá teremtettél, amikor a lábaim alá vetettél minden teremtményt, amikor magadra öltötted a testemet, és egészen föláldoztad magadat üdvösségemért és boldogságomért, s amikor haldokolva rám hagytad legdrágább kincsedet, Anyádat, s akartad, hogy anyám legyen. Ma pedig megajándékoztál istenségeddel, a kínok tengerébe elmerült emberségeddel, zilált és véres hajaddal, sebzett és kéklő válladdal, vérző és könnyben úszó szemeiddel, epétől és ecettől keserű száddal, szegekkel átvert lábaiddal és kezeiddel; most pedig nekem adod gondolataidat, vágyaidat, szerelmedet, életedet. Mid van még, amit nem ajándékoztál nekem? De mindezen ajándékokon túl adtad a megbocsátást, ami elfeledteti a legnagyobb sértéseket, és föláldozza magát a sértőért. A szerelem e cselekedeteit vitted végbe, Istenem, amikor halálra adta Egyszülöttedet a bűnösök, ellenségeid üdvözítésére. A megbocsátás szavai az elsők, amelyek a Kálvárián elhangzottak a haldokló Megváltó szájából. „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek” (Lk 23,34). Igen, Istenem, minden beteljesedett: *consummatum est*. Az ajándék teljes, a Szíved az enyém; Te egészen az enyém vagy: e percben a megbocsátást is tedd teljessé. Igen, bocsáss meg nekem, tégy

széppé kegyelmeddel, ne engedd, hogy bármi kísértés vagy szorongatás eltávolítson tőled. Előbb ölj meg, mintsem elhagyjalak és elkárhoztassam magam, Istenem, jegyesem, királyom, szabadítóm, egyetlen reménységem. Te pedig, Jézusom megnyílt Szíve, a te drága véreddel moss le mindent, ami végtelen tisztaságodat sértheti, hogy semmi, ami eltávolíthatna tőled, ne legyen bennem többé. Ó szeretettől lángoló Szív, tedd, hogy szerelmedtől égjek! Én pedig teljes szívvel elfogadom, hogy ismeretlen, elhagyott, megvetett, minden teremtmény részéről semmibe vett legyek, és elég nekem, ha egyedül Te az enyém vagy. Add, hogy ugyanaz a tűz égessen, amely a te Szívedben ég; add, hogy az a vér, amely most bennem van, hulljon rám, mosson meg, gyújtson lángra, emésszen meg, és alakíts egészen magaddá. *„Uram, ha akarod, meggyógyíthatsz engem”* (Mt 8,2). Nagyon elszomorít, hogy megbántottalak. Ó jóságos Szív, ó reményem és életem, ha minden véreDET kiontottad értem, ha rámhagytaD Anyádat, ha azt akartad, hogy a lándzsa megnyissa oldaladat és megmutassa szerető Szívedet, megtagadhatod-e e percben bűneim bocsánatát, az erőt, mely önmagam legyőzéséhez szükséges, s a kegyelmet, hogy mindhalálíg szeresselek? Tőled remélem mindezt. Amen.

Imádságok és befejezés
(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR TIZENEGYEDIK SZOMBATJA

Első dicsőséges titok: „... aki halottaiból föltámadott” (Mt 28; Mk 10; Lk 23; Jn 26).

Elmélkedések

I. Fontold meg, lelkem, hogy Nikodémus és a nemes és gazdag Arimateai József, a zsidók tanácsának tagja hogyan temették el Jézust, fehér gyolcslepelbe takarva, vászoncsíkokkal és illatszerekkel az új, sziklába vágott sírba. A sír bejáratához nagy követ hengerítettek, és elmentek. De a főpapok és a farizeusok emlékeztek Jézus prófeciájára, hogy harmadnapon föltámad, ezért kérték Pilátust, hogy őriztesse a helyet: *„Elmentek, lepecsételték a követ, és őrséget állítottak a sírhoz” (Mt 27,66).* Ó Istenem, mily rövidlátók vagyunk! Ó emberi okosság, mily gyatra vagy az Úr mellett! Megszégyenülésed is az Ő dicsőségét szolgálja. – Nagypénteken meghalt Jézus és a maga isteni erejével harmadnapon föltámadt. Az Ő szentséges lelke, amely elvált a testétől, mindig egységben maradt az istenséggel, és mindig Isten lelke volt. Ez a szent test, bár elvált a lélektől, mindig egységben maradt az istenséggel, és mindig Isten teste volt: méltó arra, hogy holtában is imádják az emberek és

az angyalok. Jézus – az Isten és szabadító – leszállt az alvilágba. Képzeld csak el, lelkem, milyen régóta vártak rá azok a szent lelkek, s közülük néhány, mint például Ábel, a világ kezdete óta. Gondold meg, mekkora szeretettel és hódolattal fejezték ki imádásukat és hálájukat az Üdvözítő láttán az Ószövetség szentjei. Benned is hasonló váagnak kell ébrednie arra, hogy egy napon Megváltód érdemeiért bevigyenek a Paradicsomba. Jézus szentséges teste három napig nyugodott a sírban, mert szenvedésével és halálával a világ három korszakának embereit szabadította meg az örök haláltól: akik az első korszakban a természettörvény alatt, a másodikban a mózesi törvény alatt éltek, s akik majd a kegyelem törvénye alatt fognak élni. – Épp csak pirkadt a harmadik nap hajnala, és Jézus egy pillanat alatt föltámad a halálból, és kijön a lezárt sírból, amint annak idején kilépett Anyja szeplőtelen méhéből, s amint röviddel később bement a Cönákulumba zárt ajtókon át. Mindenható Istenként nem akarta nyilvánosságra hozni föltámadása módját, hanem titokban vitte végbe. Ezért mint a természetfölötti rendhez tartozó eseményről, a föltámadásról angyalok által kell az embernek kinyilatkoztatást kapnia: *„Hirtelen nagy földrengés támadt. Az Úr angyala ugyanis leszállt az égből, odament, elhengerítette a követ és ráült. Tekintete olyan volt, mint a villám, öltözte meg, mint a hó.”* (Mt 28,2–3.) Egyetlen angyal elég volt

ahhoz, hogy leterítse az összes katonát, akik a sírt őrizték; s valamennyien elfutottak. Jöjjetek, papok, írástudók és farizeusok, lássátok, milyen állapotba kerültek azok, akiket ti fölfegyvereztetek egy halott ellen, mondván, hogy ámító. A mai hitetlenek a ti példákat követik, úgy gondolván, hogy emésztő nyugtalanságukat el tudják csöndesíteni azzal, hogy Jézust besorolják olyan nevezetes emberek közé, mint Numa, Mózes, Mohamed. De a ti mesebeli hőseitek közül ki mondhatta el, amikor még élt: három nap múlva föltámadok? E csodálatos szavakat csak Isten Fia mondhatta ki: sem a mese, sem a gonoszság, sem az ördögök, sem bárki emelkedett és hatalmas ember nem tudott ilyet elképzelni. A katonáitokhoz senki hozzá nem ért, senki nem mondott nekik egy szót sem, s íme, mivé lettek pusztán attól, amit láttak. Csak azért nem haltak meg, és csak azért futhattak el, hogy beláthassátok vereségeteket és megszégyenüléteket – hiszen ezek a katonák cáfolhatatlan tanúi lettek Jézus föltámadásának –, s hogy az emberek valamennyien megértsék: azért láthatták Őt megostorozva, töviskoronásan, mert Ő maga akarta ezt. Nem vagytok méltók arra, hogy megértsétek a föltámadás misztériumát az Istentől előre kiválasztottak tanúságtételéből. – Ó Isten igaz Fia, mekkora vigasztalás ez nekem és mindnyájunknak, akik erősen hiszünk benne! Föltámadásod, ó dicsőséges Üdvözítőm, ellenségeidet is ámulattal

töltötte el; hogyan ne készítené tehát ujjongásra s töltene el vigasszal engem, hiszen a te föltámadásod biztosít arról, hogy Isten kiengesztelődött irántam, s én megigazultam. Föltámadásod a lelkünk kegyelemben való föltámadásának és a végső föltámadásnak tükre. És miként te föltámadva új életet kezdtél, úgy mi is a bűnből a kegyelemre föltámadva új életet élünk. Segíts, ó Uram, hogy legyőzzek minden akadályt, ami még mindig késleltet engem. Távolítsd el üdvösségem ellenségeit, küldd el hozzám szent angyalaidat, és te indítsd döntéseimet mindaddig, amíg megjelenhetek előtted a boldog örökkévalóságban.

II. Figyeld, lelkem, milyen fájdalmat okoz Magdolnának, hogy el kell szakadnia szeretett Mesterének sírjától. Pénteken este könnyeivel áztatta a sírt, és a szombati nyugalom is a sírnál taláta. Szombaton este elhagyja a sírt, de csak azért, hogy illatszereket vásároljon, és vasárnap reggel újra kimenjen oda. Az igazi Istenhez térés nemes példája! A törékeny, de Isten szerelmétől erőssé vált emberi szív mintaképe! Az igaz szeretet nem szűnik meg a szeretett személy halálával, mert „a szerelem erősebb a halálnál” (*Én 8,6*). – Még éjszaka van, a hold még teljes fényével megvilágítja a földet, de Magdolna már ébreszti társnőit és sürgeti, hogy menjenek vele. Magdolna megelőzi a reggelt, mert számára az órák túlságosan lassan

múlnak. Ó jaj, amikor én megyek Jézus Krisztushoz, hogy élő testét fogadjam, miért nincs bennem Magdolna – az eltemetett Jézus iránti – vágya, szent türelmetlensége és jámbor sietsége? Oly messze vagyok tőle, mert nincs bennem az ő szerelme! Utánozd Magdolnát, lelkem, azzal, hogy gyakran és buzgón meglátogatod Jézust az Oltáriszentségben: ébresztgesd magadban a szerelem érzéseit és a forró vágyat, hogy magadhoz vehesd és bensődben a lelki áldozással minél gyakrabban öleld át Őt, napközben, álmodat megszakítva éjszaka és ébredéskor. *„Kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Észrevette, hogy a követ elmozdították a sírtól” (Jn 20,1).* Az első, amit észrevett, a nagy kő, ami nem volt a helyén, s a pecsétek fel voltak törve. Közelebb lépett, betekintett a sírba, és látta, hogy az isteni Mester teste nincs ott. Összeszorult a szíve! Bizonyosan arra gondolt, hogy éjnek idején valaki elvitte; de vajon hol keresse? *„Erre elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit kedvelt Jézus, és híriül adta nekik: Elvitték az Urat a sírból, s nem tudni, hova tették. – Péter és a másik tanítvány elindult és a sírhoz sietett. Mind a ketten futottak. De a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, s látta a gyolcsot, de nem ment be. Nem sokkal később Péter is odaért, bement a sírba és ő is látta az otthagyt gyolcsot meg a kendőt, amellyel a*

fejét befödték. Ez nem a gyolcs közt volt, hanem külön összehajtvá más helyen. Most már a másik tanítvány is bement, aki először ért oda a sírhoz. Láta és hitt. Eddig ugyanis nem értették az Írást, amely szerint föl kellett támadnia a halálból. Ezután a tanítványok visszatértek övéikhez.” (Jn 20,2–10.)

III. Fontold meg, lelkem, Magdolna fájdalmát amiatt, hogy nem találta Jézust; és értsd meg, milyennek kell lennie a szív fájdalmának, ha igazán meg akar térni Istenhez. Ő nem távozott el onnan. „Ott állt a sír előtt és sírt. Amint így sírdogált, egyszer csak benézett a sírba.” Nem nyugszik meg, de nem is retten meg a váratlanul megjelenő két angyaltól, nem kápráztatja el a szépségük, a szavukon sem csodálkozik. Látja, hallja őket, válaszol nekik, de csak annyit beszél, hogy meg tudja tőlük, hol van Jézus; s még arra is kész, hogy a kertész kedvéért ott hagyja az angyalokat, hátha az fölvilágosítást tud neki adni. Azt hiszi, hogy valamennyien tudják, miért sír; magát Jézust kertésznek nézi, és föl kínálja, hogy egymaga elhozza a halott testet, mintha csak egy szál virág volna. „*Uram, ha te vitted el, mondd meg, hova tetted, hogy elvihessem magammal*” (Jn 20,15). Micsoda bátorság van az igaz szerelemben! Minden könnyűnek tűnik számára. A legnagyobb nehézségeket azzal a bátorsággal viseli, ami a vértanúk millióiban mutatkozott meg. – És mit tesz

Magdolna, amikor Mestere hangján a tulajdon nevét hallja, ő, aki nem szakadt el Jézusának keresztyétől, sem a sírját nem tudta ott hagyni? Nézd csak, lelkem, milyen hatásai vannak a szív igaz megtérésének: a Szentháromság tetszésének és gyönyörűségének trónusa lesz, kegyelmek halmozzák el és csodálják az angyalok. Szemléld ezt Magdolnában: mennyire kedves az isteni Üdvözítőnek, hogy látja érzéseit, vágyait, szerelmét, kitartását, bátorságát, s hogy bármire képes! A hozzá megtérő lelkek szerelmét azzal viszonozza, hogy szívüket a legtisztább és szavakkal le nem írható örömmel tölti el. – Ha Jézus látná bennem Magdolna nagylelkű készségességét, mit tenne velem? ... De bennem az ellenkezője történik! A világ kedvéért és szenvedélyeim kielégítésére erőmet meghaladó dolgokba kezdek. Csak Isten szolgálatához és a tökéletesség eléréséhez fogok hozzá úgy, hogy folyamatosan tehetetlenségemre és gyöngeségemre hivatkozom. Ó Jézus, elismerlek igaz Mesteremnek, te pedig ismerj engem tanítványodnak. Mutasd meg magad a szívemnek, és lobbantsd lánggra isteni szerelmeddel. Mi az, amit isteni szádból hallok, ó Uram? *Menj a testvéreimhez...* Ó Uram, azt mondtad, hogy már nem szolgának mondom őket, hanem barátainak: és most már a testvéreidnek nevezed őket ? ... Ó Üdvözítőm lángoló szeretete! Testvéreinek nevezi azokat, akik néhány nappal

korábban félelemből elfutottak tőle és ellenségei hatalmára hagyták! Ó jótevőm! Nem panaszkodsz rájuk, nem teszel nekik szemrehányást, hanem testvérnek nevezed őket? Külön megnevezed Pétert, annak biztosítékául, hogy megbocsátottál neki, és megtiszteléd mint az apostolok fejét. Jézus szerelme, hányszor mutatkoztál meg az emberek fiai iránt, mindig édesen, mindig szeretetre méltóan a bűnösök iránt! És ki az az ostoba és megátalkodott bűnös, aki nem jön és nem borul oda a legjobb atya lábához, aki mindig jóságos és együttérző megtévedt fiai iránt? Péter a bűne után hamarosan bocsánatot nyert, mert bár pénteken elesett, azonnal megbánta, futott és leborult a szentséges Szűz lábához, és bizonyára sírva mondta neki: bocsáss meg, Úrnóm, e hűtlen szolgának, aki emberi félelemből megtagadta Istenét, a te Fiadat! És Mária megvigasztalta őt; Péterben pedig nem maradt a legkisebb kétség sem, hogy Jézustól is bocsánatot nyer, mert Jézus soha nem szegül szembe Anyja akaratával. – Én bűnös lelkem, ha annyi visszaesésed után nincs bátorságod Jézushoz folyamodni, jóllehet oly szelíd és együttérző, folyamodj az Anyához, aki az isteni irgalmasság forrása: borulj a lábához biza-lommal, s ő el fogja nyerni Fiától az eszközöket, melyek kivisznek a bűnből az őszinte megtérés kegyelmére. Jézus Krisztus, mivel Máriából vette szentséges emberségét, melyet megváltásunkért fölládozott,

rábízta halandó élete folyamán szerzett érdemeinek minden kincsét. – Ó Mária, te voltál az első, aki megkaptad Jézustól azt a vigasztalást, hogy föltámadottan láthattad; hiszen az Ő szentséges anyja vagy, aki mindenki másnál jobban részesedtél az Ő szenvedésében. A keresztyét utolsóként hagytad el, miután karjaidba vetted halott Fiadat; de elsőként láttad a Föltámadottat dicsőségének teljes ragyogásában, angyalok és a szentek lelkei között. Megköszönte neked mindazt, amit a harminchárom év alatt elszenvedtél: a betlehemi szegénységet, az emberek értetlenkedését, megvetést, szegénységet, az idegen földre menekülést, és minden fájdalmat, amelyekben mint az emberi nem társmegváltójának volt részed. Részesíts ebben a lelki örömben és tölts be égő vágygal: térítsd egészen Istenhez szívemet, vond egészen magadhoz, nyomd belé a te megfeszített Urad összes fájdalmának és szenvedésének pecsétjét. Amen.

Erény: a szív megtérése Istenhez.

Gyakorlása. Vizsgáld meg lelkiismeretedet, hogy lássad, mi akadályoz abban, hogy gyarapodj Isten szerelmében, s abban, hogy egész szíveddel megtérj Hozzá; és a gyóntatód tanácsával próbálj javulni. Ma végre kelj föl langyos állapotodból, s mostantól fogva a buzgóság és szeretet új életét kezd meg. A nap folyamán tizenötször újítsd meg erős

elhatározásodat – ezzel a fohással: Uram, készebb vagyok meghalni, mint téged megbántani –, hogy többé nem akarod bántani sem Istent, sem az őrangyalodat.

Röpima

Ó Mária, világ Úrnője, vedd birtokodba az én nyugtalan szívemet.

Imádság a szentáldozás előtt

Mennyire szeretném, ó Jézusom, ha ma az enyém lenne a te Magdolnád szerelme és buzgósága: de az én lelkem bűnös. De ki tette Magdolnát a szerelem és az állhatatosság ily nemes példájává? Nemde te, örök édesség és minden szerelem forrása, az ember szerelméért emberré lett örök Ige? Mennyire kell tehát reménykednem nekem is, aki magamhoz akarlak venni ma, csak azért, hogy fölbonthatatlan szerelemmel kötődjek hozzád? Péterrel és Jánossal együtt akarok futni én is – szerelmedre vágyva és szomjazva – az oltárhoz. Ők nem találtak téged, mert már föltámadtál; én azonban ezen az oltáron megtalállak téged, Istent és embert, lelket és testet, vért és istenséget. Tanítványaidnak többször megjelentél föltámadottan, hogy megerősítsd őket a hitben; nekem, ó Istenem, nincs szükségem a jelenésre, hogy igaz Istennek higgyelek, aki a saját

erőddel támadtál föl a halál és az alvilág legyőzőjeként. Elég látnom a szent ostyát a pap kezében, hogy higgyem: valóságosan jelen vagy, olyan dicsőségesen, mint az égben, ahol a te isteni Atyád jobbján ülsz. Ó ha láthatnálak, úgy, ahogy megjelentél Magdolnának, a jámbor asszonyoknak, majd az emmauszi tanítványoknak! ... Te azonban többet teszel: nekem adod teljes önmagad ... Sőt még többet teszel: azt ígéred, hogy fátyol nélkül láthatom arcodat az Égben. Oda kell vágyódnom, hogy lássak! És látni foglak, Uram? Add, ó jó Jézus, hogy miközben várom azt a boldog és örökkévaló napot, higgyek, reméljek benne és életem teljesen megfeleljen ennek a csodálatos hitnek és reménységnek. Add, ó Istenem, hogy egyedül téged keressen a szívem, utánad vágyódjon a lelkem, mindaddig, amíg el nem érkezem látásodra és birtoklásodra a te dicsőségedben. – Ó Mária, Jézus igazi anyja és az én anyám, azzal az élő hiteddel, amellyel föltámadását vártad, békíts meg Fiaddal, akit bűneimmel megbántottam, és térítsd meg a szívemet. Amikor megjelent a tanítványainak – béke veletek! –, átadta nekik a békét és megmutatta a sebeit. Mennyire reménykedem, hogy ma, amikor áldozom – és a sebeivel, vérével és istenségével veszem az isteni lehetet, melyet tanítványainak adott –, egészen betölt az iránta és irántad való szerelemmel; és megajándékoz azzal a harcias és tevékeny

békességgel, ami nyugalmat és békességet biztosít számomra az ellenségekkel való engesztelhetetlen háborúskodások közepette is. – Ó Magdolna és ti szent asszonyok, akik Jézus drága testét bebalzsamozni mentetek, segítsetek, hogy följajnlhassam bűnbánatom és legtisztább érzéseim balzsamát a jó Istennek az ő szerelmes Szívének égő vágya szerint. Amen.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádság szentáldozás után

Mire méltattál engem, ó jó Jézusom! Magadat adtad nekem, és én átölellek, Testvérem és Istenem. Hatalmaddal és szerelmeddel időzz a lelkemben, míg átölel az a szív, mely annyiszor megtagadott és elutasított téged. És most, hogy magamhoz vettelek, hiszek benned és megvallak, ámbár nem látlak téged; érzem hatalmad erejét, bár nem érintelek; csodálom mindenhatóságodat, bár vak, nyomorult és gőgös vagyok. De ki képes megfelelően értékelni

szerelmed erejét? Angyalok és szentek a Paradicsomban, akik mindig a bárány trónja körül vagytok, ti sem meríthetitek ki mélységét és édességét. Ó Magdolna, add nekem a te szerelmedet ebben a boldog pillanatban, amikor a szívemben átölelem Uradat és az én Uramat. És te, Jézusom, add, hogy ez a szív hallja a megbocsátó szavakat: bűnös lélek, megbocsáttattak a te bűneid, mert nagyon szeretted. S miként néven szólítottad őt, szólítsd nevén, Jézus, a lelkemet; ismételd meg az édes „testvér” nevet, amelyet a tanítványoknak ajándékoztál. Nemcsak apostolaid örvendenek e nagy kitüntetésnek, hanem mi is, akiket arra méltatsz, hogy testvéreidnek nevezel. De hát mi vagyunk mi, ó fölséges Isten, hogy kiérdemeljük, hogy testvéreidnek szólítsz minket? Ki hallhatja e szavakat anélkül, hogy szégyenkezve és szerelemre gyulladva lábaidhoz ne borulna? S ha valaki ezt hallotta, megtagadhatja-e ezeket az érzéseket, és megkeményedhet-e újra, hogy megbántson? De te, Jézusom, aki a szeretet forrása vagy, sőt, maga a szeretet vagy, mindig égő, soha ki nem alvó szent tűz, mint Magdolnát, engem is gyújts meg szent szerelmedre, erősebbre, mint a halál, hogy általad éljek, általad tevékenykedjek, érted szenvedjek és érted haljak meg. Az én szívem keményebb az apostolokénál, akik nem hitték el föltámadásodat; miközben szerencsésebb, mint a két emmauszi emmauszi tanítványé. Velük asztalhoz ültél,

kezedbe vetted a kenyeret, megtörted és odanyújtottad nekik; ennél az isteni asztalnál azonban, amelynél most én ülök, más kenyeret kaptam tőled, Istenem. Téged, magadat kaptalak a kenyér színe alatt. S az én sötétségem mégis sűrűbb annál, mely az ő lelkükben volt. Én téged ma, nemcsak a kegyelemben birtokollak, hanem tested szentségében, teljes valódban: mi másért nem indulok meg hát érezhető módon, ha nem a szemeim elvakultsága miatt? S mitől ilyenek a szemeim, ha nem a szívem keménysége miatt? Érintsd meg hát e szívet, ó isteni Jézus, cseréld ki, tedd hasonlóvá a tiédhez, és akkor a lelkem megvilágosodik, s ha olykor úgy gondolod, hogy el kell rejtened arcodat előlem, legalább a segítségedtől ne fossz meg engem. Értesd meg velem, amint e két apostollal tetted, hogy *ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe* (vö. Lk 24,26). Ó szent asszonyok, akik azokban a napokban láttátok a föltámadott Jézust, érintettétek, átkaroltátok a lábait és imádtátok Őt; ó te kiváltságos Magdolna, ó szent tanítványok és apostolok, és te, drága atyám, Szent József, szent pátriárkák és ószövetségi igazak, akik föltámadtatok Jézussal, ősszüleink lelkei, akiket dicsőséges Üdvözítőnk kihozott a limbusból; visszhangozzátok lelkem körül a csodálat, a hála, a szeretet és az áldás énekét közös szabadítónkért. Ó Mária, aki többé nem vagy „Fájdalmas”, mert azon

a napon Fiad győzelmével te is győztél; föltámadása által add meg, hogy föltámadjak a bűn halálából, hogy ez a lélek, aki neked annyi fájdalmodba és az Istenembernek annyi vérébe került, el ne vesszen! Ó Úrnóm, én is várom a test egyetemes föltámadását; és Jézus föltámadása a mintája az én föltámadásomnak, mely az ítélet napján fog megtörténni. Az Ő teste a dicsőség és halhatatlanság ajándékaival támadt föl. Az én testem is megkapja ezeket az ajándékokat? Fiadnak melyik oldalán leszek? Jobbról vagy balról? Ó, kegyes anyám, aki reménységem, a bűnösökért Istent engesztelő, az üdvösség horgonya vagy, nyerd el nekem, hogy szívem Istenhez térése őszinte legyen és maradandó, s e szentáldozásért én is dicsőségesen támadjak föl az ítélet napján, hogy dicsőítsem az én Üdvözítőmet és dicsőítselek téged, királynóm, üdvösségem, menedékem, jóságos anyám. Amen.

Imádságok és befejezés

(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR TIZENKETTEDIK SZOMBATJA

*Második dicsőséges titok: „... aki a mennybe
fölment” (Lk 24; ApCsel 1).*

Elmélkedések

I. Fontold meg, lelkem, hogy a föltámadott és dicsőséges Jézus miként akart a földön maradni negyven napig, és látható módon megmutatkozni tanítványainak, hogy megerősítse őket igaz és valóságos föltámadásának hitében. Nem akart azonban mindig látható lenni, hogy hozzászoktassa őket ahhoz, hogy látása nélkül is higgyék: mint Isten mindenütt, s mint Istenember az Oltáriszentségben jelen van. A dicsőséges Jézus negyven napig a földön akart maradni, mintha ellensúlyozni akarná sok-sok könnyét és sóhajtozását az igazaknak, akik negyven évszázadon át vártak rá. De végül eljött az előre meghatározott idő: miután az apostoloknak minden hatalmat átadott, és megparancsolta nekik, hogy tanítsák az összes nemzeteket és kereszteljék meg őket, fölszólította őket, hogy menjenek vele az Olajfák hegyére: *„Egyszer, amikor együtt evett velük, megparancsolta nekik, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várjanak az Atya ígéretére, »*

amelyről – mondta – tőlem hallottatok: Mert János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.« Az egybegyűltek erre megkérdezték: »Uram, mostanában állítod helyre Izrael országát?« »Nem tartozik rátok - felelte -, hogy ismerjétek az időpontokat és a körülményeket. Ezeket az Atya szabta meg saját hatalmában. De megkapjátok a Szentlélek rátok leszálló erejét, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, s egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig.«” (ApCsel 1,4–8.) Imádd, lelkem, Üdvözítődöt, aki hamarosan az égbe száll: örülj vele és örülj győzelmes dicsőségének, melyet mennyei Atyjától és az összes szent szellemektől kap. Mostantól kérd tőle nagyon buzgón a hit lelkét, s ezzel a lélekkel légy ott Jeruzsálemben: figyeld, hogyan hagyja el az Üdvözítő ezt a hálátlan várost, s megy föl az Olajfák hegyére anyja, az apostolok, az első tanítványok, szent asszonyok, összesen több mint ötven személy kíséretében. A választott tanúk e sokaságával akarta az Úr megerősíteni az embereket abban a hitben, hogy fölment a mennybe, ahol szószólónk és nagy főpapunk, aki együttérez nyomorúságainkkal, hiszen halandó életében megtapasztalta azokat. Szegődj Mária mellé, kérjed, adjon részt a hitéből, és kövesd egészen az Olajfák hegyéig. Megilletődve hallgasd Jézus utolsó szavait, melyekkel szemrehányást tesz

apostolainak a föltámadásával kapcsolatos kicsinyhitűségükért, miközben megígéri nekik a Szentlelket. Tisztelettel és gyöngéden tekints Jézusra, aki az égbe készül: isteni szemei, melyek annyi könnyet hullattak és a kereszthalálban megtörtek, most a napnál szikrázóbban sugároznak. Imádandó fejét már nem vér borítja, nem tövis koronázza, hanem halhatatlan dicsőség. Sebei, melyek eltorzították testét, most isteni ragyogást kölcsönöznek neki, s már nem gyalázat és megvetés tárgyai, hanem növelik dicsőségét és győzelmének fényét. Máriával és az apostolokkal, egészen mennyei szeretetre gyúlva és élő reménnyel nézzed Jézust, aki most mindenki számára látható, fölemeli a kezeit, megáldja őket és lassan fölemelkedik az égbe.

II. „Kezét kitarva megáldotta őket. Áldás közben megvált tőlük, és fölemelkedett az égbe” (*Lk 24,50–51*). Mily csodálatos látvány! A tanítványok soha nem láttak ily bámulatos dolgot. A halál előtt látták, hogy jár a vízen, s föltámadása után zárt ajtók mellett megjelent közöttük a Cönákulumban. De most Jézus velük van: szólnak hozzá, Ő beszél hozzájuk, és egyszer csak fölemelkedik a levegőbe. Nézik Őt, de már nincs közöttük: egy fehér felhő körülvette és eltakarta a szemük elől. Tudják, hova megy, hiszen annyiszor megmondta nekik. Fölmege az égbe, ahonnan alászállt; visszatér

Atyjához, aki Őt küldte. Odamegy, ahova most ők nem mehetnek, de egy napon majd követik Őt; megy elfoglalni az Őt megillető helyet, és előkészíteni a helyeket, melyeket Ő érdemelt ki nekik és mindnyájunknak. Elmegy, hogy leüljön Atyjának jobbán, megpihenjen az Ő ölén, mígnem minket is hívni fog, hogy vele legyünk. – Miért nem indul meg a szívem e látványtól? Tárulj ki, ó hideg szívem a legerősebb reményre, örökre szakadj el a földtől, hogy mindig az égben lakhass. – Az angyalok, a főangyalok, az égi hatalmasságok mind jönnek királyuk elé. A világ kezdete óta meghalt igazak, s mind, akik Jézus Krisztussal együtt föltámadtak, összegyűlnek dicsőséges diadalmenetében. Ádám és Éva, Ábel, Matuzsálem, Jób, Tóbiás, Ábrahám, Izsák, Jákob, a szent próféták Izaiással és Jeremiással, a szent királyok Dáviddal; Szent József, Szent Anna, Szent Joachim, Keresztelő Szent János, Zakariás és Erzsébet, a Szent Háromkirályok, az agg Szent Simeon és Anna, s a jobb lator. A test kiűzetett a földi paradicsomból, de a testté lett Ige személyében fölmege a mennybe. *„Nyissátok meg a kapukat, és táruljatok föl örök kapuk,hadd menjen be a dicsőségnek Királya. Ki ez a dicsőséges Király? A seregek Ura, ő a dicsőségnek Királya!”* (Zsolt 23,7–8). Ő Isten megölt báránya. Ő a győztes oroslán, az oroslán Júda törzséből. Az ég erőinek Ura, a dicsőség királya. E címekkel megy Jézus

Krisztus elfoglalni helyét az Atya jobbján, és odaültet mindenkit, akiket megszabadított; itt várja mindazokat, akik hisznek benne, és részesednek megváltásából. Mily sokan vannak már ott! És milyen szemmel nézik ők a földet, és mindazt, amivel az emberek foglalatostkodnak! Föl hát az égbe, lelkem, szívedet és elmédet mindig az ég felé irányítsd, mint halandó életed végcélja, mint nyugalmad helye felé. A hit tanítja neked: „Nincs a földön maradandó hazánk, hanem jövőd hazánkat keressük” (*Zsid 13–14*). Serkenj föl tehát a hittel, megfontolván, hogy a Föld nem hazád; hanem mint az ég polgára, itt a földön csak zarándok vagy, s mindig várod hazatérésedet oda föl, a mennybe. Törekedj tehát ezen a napon föléleszteni hitedet a keresztény igazságokban, melyek ellentétesek a föld hamis javaival és evilág üres illúzióival, melyek megrontják a szívet. A hit a keresztény ember szeme és értelme, örök üdvösségünk egész épületének alapja, „a remélt dolgok alapja” (*Zsid 11,1*). A hit megígért jutalma a Paradicsom. „Aki hisz, üdvözülni fog, aki nem hisz, elkárhozik.” (*Mk 11,16*.) A hit által Jézus Krisztus bennünk lakik, és mi Őbenne; a hit által Jézus bennünk tevékenykedik, s a hit által közli velünk titkait és életét.

III. Lelkem, ha tekintettel vagy az ígért jutalomra, minden fáradságot könnyűnek, minden betegséget

elviselhetőnek fogsz tartani, elviseled a szegénységet és az élet kényelmének hiányát, békével fogod tűrni a jogtalanságokat és sértéseket, s behunyod szemedet a világ hamis ragyogása előtt, hogy el ne kápráztasson; mindig fogod tudni, hogy a világi dicsőség és pompa a sírban porrá lesz. A testétől elvált lélek semmi mást nem visz magával, csak a tetteit: dicsőségül, ha tettei jók, gyalázatul, ha rosszak voltak. hogy meg ne feledkezzenek az örökkévalóságról, Szent Makariosz, Szent Antal és az oszlopos szentek elhagyták a városokat és benépesítették a pusztát; Szent Benedek, Szent Bernát, Szent Domonkos és Szent Ferenc bezárkóztak a kolostorokba, s miközben megszentelődtek, megszentelték a felebarátot! (...) Fontold meg, most, lelkem, milyen érzületűnek kell lennie annak a léleknek, akit megérintett az örök élet vágya, azaz, aki minden gondolatát és cselekedetét Jézus Krisztusra irányítja, mint az apostolok tették. *„Amint merőn nézték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi termett mellettük fehér ruhába öltözve. Ezt mondták nekik: Galileai férfiak! Mit álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki tőletek az égbe vétetett, úgy jön el ismét, amint szemetek láttára a mennybe ment.”* (ApCsel 1,10–11.) Az apostolok tehát abban a percben mozdulatlanok, érzéketlenek minden iránt, ami a földön történt, képtelenek a legkisebb szétszóródásra, égi tűz lobban föl bennük és

örvendező remény tölti be őket. Ámbár többé nem látták Jézust, továbbra is csak az égre néztek. „Leborulva imádták, azután nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe az Olajfákról elnevezett hegyről, amely Jeruzsálemtől egy szombatnapi járásra van” (Lk 24,52; ApCsel 1,12). A lelki öröm tehát az engedelmesség ajándéka, amely a cselekedetből imádságot, és az imádságból cselekedetet fakaszt. Az apostolok engedelmeskedtek az angyali szónak... te is engedelmeskedj előjáróidnak, akik az angyalok helyettesei melletted. Engedelmeskedj kötelességeidnek, melyek Isten rád vonatkozó akaratát tükrözik, és ne félj elhagyni a szent hegyet, azaz a szemlélődést, hogy visszatérj a városba, vagyis azokhoz a rendes foglalatosságokhoz, amelyeket Isten vár tőled. Emlékezz rá, hogy Jézusod az Olajfák hegyének csúcsáról ment az égbe, s e hegy lábánál kezdődött a szenvedése is. E hegy lábánál látták az isteni Mestert földre borulni, gyötrődni, és látták, amint megkötözik, mint egy gonosztevőt. A megaláztatásokból és szenvedésektől, melyek az emberek szemében lealacsonyítanak, mégy föl majd a mennyei dicsőség hegyére. Ó Jézusom, veled együtt örülök – imádással és szeretettel telve – dicsőségednek és győzelmednek. De emlékezz, ó isteni Üdvözítőm, hogy azért ontottad imádandó véredet, hogy megválts, s azért mentél föl a mennybe, hogy helyet

készíts nekem, amint magad mondottad. Tégy méltóvá arra, hogy egy napon azt a helyet elfoglalhassam: támogass segítségeddel, hogy eljuthassak abba a vágyott mennyei Országba. Vértess föl a te erőddel, hogy legyőzhessem minden ellenségemet, akik ezt meg akarják akadályozni. Mária, szép reménység anyja, tégy serénnyé szerelmeddel és kegyelmeddel az úton, melynek az égbe kell vezetnie engem. Amen.

Erény: vágy a mennyország után.

Gyakorlása. Légy azon, miként az első keresztények, hogy minden cselekedetedben megmutatkozzék a hit, mely éltet téged. „Az igaz a hitből él”: ezért ne kösd a szívedet üres szavakhoz és hiú látszathoz. Vesd meg a világi szórakozásokat az örök örömök és az angyalok társaságának reményével. Bármilyen kellemetlenség ér, mondd: „Minden elmúlik: itt nincs maradandó lakásunk, hanem a jövőre vágyakozunk”. A nap folyamán háromszor ismételd el: „Uram, mikor látom meg végre a te szép arcodat?”

Röpi

Ó Mária, Paradicsom lépcsője, vigyél magaddal az örök javak szépségéhez!

Imádság szentáldozás előtt

Ó Jézus, fölmentél a mennybe, hogy helyet készíts nekünk a te dicsőségében, de szerelemtől lángoló Szíved nem engedte, hogy árván hagyj minket itt a földön. Magadat hagytad nekünk a szeretet e szentségében, melyet a porba és saját semmiségébe leborulva köszönt, imád és áld a lelke, mint a legszeretettebb Atya, a legkedvesebb testvér, a leggyöngédebb jegyes emlékét, Istenhez egyedül méltó ajándékot. Ebben a szent cibóriumban a szikari kút képét látom, melyből az örök életre szökellő víz forrásai fakadnak. Gonoszságaim miatt elfáradva, s mégis türelmesen és jóságosan itt várod a lelkeket – amint egykor a szamariai asszonyt vártad –, hogy szeplőtelen testeddel és isteni véreddel fölüdítsd és elvezesd az örök életre. Itt várja, lábaidnál, ez az áruló és hűtlen lélek szerelmed ajándékát és a bocsánatot, melyben a házasságtörő asszonyt részesítetted. Itt mondom én is a vámosossal: „Ó Istenem, irgalmazz nekem, bűnösnek” (*Lk 18,13*). A bánat könnyeivel akarom megmosni lábaidat, hogy ma meghalljam szívedben édes szavadat: megbocsáttatnak a bűneid, mert nagyon szerettél. „Megbocsáttatik az ő sok bűne, mert nagyon szeretett... megbocsáttattak a te bűneid” (*Lk 7,47–48*). De ha nincs bennem ilyen nagy szerelem, ki más adhatná azt nekem, ha nem te, aki az örök, végtelen, legnagyobb szerelem vagy? Vonj hát magadhoz, Istenem, Szent Lelkeddal te magad készíts föl arra, hogy méltón

fogadjalak. Ó szent pátriárkák, akik a limbusból átléptetek a Paradicsomba; ti szent apostolok és tanítványok, akik tanúi vagytok az Üdvözítő győzelmének, és ti, angyalok, akik az égbe kísértétek Jézust, adjátok nekem a bennetek élő tiszteletet, imádást, érzületet és hálaadást abban a percben, amikor Isten a szeretet túlaradásaként a teremtményével egyesül, hogy fölemelje a mélységből és méltóvá tegye a Paradicsomra. Te pedig, szeplőtelen Szűz és szeretett anyám, aki égi reménységgel és mérhetetlen szerelemmel láttad szerelmesedet fölmenni az égbe, gyűjtsd meg a hitemet, éleszd a reményemet, és szítsd föl szerelmemet; áldd meg, fogadd el fáradozásaimat, és nyerd el számomra a végső állhatatosságot, hogy ezzel a szentáldozással kiérdemeljem az örök mennyei koronát. És te, dicsőséges Szent József, én szeretett Atyám, aki ezen a napon Jézussal együtt fölmentél a mennybe és részesedtélt az ő dicsőségének ragyogásában, imádkozz értem, és nyerd el számomra a szerelem olyan erős egységét Jézussal, hogy többé soha el ne szakadhassak tőle. Amen.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádság szentáldozás után

Ó Jézusom, lelkem jóságos Üdvözítője és édes jegyese, egészen az enyém vagy! Ezekben az ünnepi percekben, amikor te, végtelen Isten, egészen egy vagy teremtményeddel, az egész mennyország színe előtt, akik velem együtt imádnak téged, átadom magam szerelmednek, abban a reményben, hogy megadsz mindent, ami hiányzik belőlem ahhoz, hogy örökre szerethesselek téged. Amikor fölmentél a mennybe, megmutattad az utat hozzád, biztonságos lépcsőt hagytál nekem, mely hozzád vezet: a hitet. Nem azt kérem, hogy mint Tamás apostolodnak, a sebeidet nyújtsd megérintenem; nem, nekem elég a te szavad: boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek! (*Jn 20,29*) Nem akarlak ebben a világban látni, ó Jézusom, hitből és reményből akarok élni. És most az egész ég és föld jelenlétében megvallom, hogy te igaz Isten és igaz ember vagy, az isteni Atya egyszülöttje, a Szentháromság második személye, Isten testté lett Igéje, aki testet öltöttél Mária

tisztaságos méhében, akinek egyetlen és igaz fia vagy. Hiszem, hogy irántam való szerelmedtől indítva harminchárom éven át dolgoz, fájdalmas, nélkülöző életet éltél; véredet adtad az én üdvösségemért; és egy még nagyobb csodával, a szerelem csodájával mindig az emberek fiai között akartál maradni e Szentségben. Hiszem és vallom, hogy a saját erőddel dicsőségesen föltámadtál, és most az Atyaisten jobbján ülsz és megnyitod a Paradicsom kapuját téged követőknek, akik számára – a földön megvallott hitük jutalmaként – dicsőséges trónokat készítesz az égben. Hiszem, ó Istenem, mindazt, amit Anyámnak, a katolikus apostoli Egyháznak kinyilatkoztattál, de apostolaiddal együtt mondom : „Növeld a hitemet!” (*Lk 17,6.*) „Hiszek, segíts hitetlenségemen!” (*Mk 9,24.*) Igen, ó Uram, add nekem azt az élő hitet, mely a szeretet erejében tevékeny, állhatatos, nagylelkű, hősies. Az apostolok és vértanúk hitéhez hasonló hitet adj neked, olyan hitet, mely kitart a legveszedelmesebb kísértések közepette romlás nélkül, nehézségek és üldözések közepette vereség nélkül; erős és buzgó hitet, mely mindig készséggé tesz a harcra, a szenvedésre, a javak elvesztésére, vére kiontására, ha te azt kívánod, vagy legalábbis lélekben készséggé tesz a vértanúságra. És te, ó Mária, hűséges Szűz – aki boldog vagy, mert hittél –, az élő hit tükre és minden keresztény mintaképe, esdd ki számomra

Fiadtól a szeretet által tevékeny, eleven hitet, mely képessé tesz arra, hogy szüntelenül a másik életre gondolva ostobaságnak lássam az összes földi dolgokat; szakítsd el szívemet a világ hazug örömeitől, és irányítsd minden tetteimet annak a hitnek a világosságával, mely a remélt dolgoknak, azaz az örök jutalomnak alapja. Ó szent vértanúk, akik e hit által ontottátok véretek, jöjjetek erősíteni szegény és gyöngye hitemet, hogy erős legyen, miként a ti hitetek erős volt a föltámadás és élet ezen eledelétől. Ó szent pátriárkák, szent próféták, szent királyok, akik az eljövendő Megváltó hitében éltetek, és a mennybemenetel napján vele együtt jöttetek ki a limbusból s lettetek udvarává, dicsőítsétek Őt helyettem; imádkozzatok értem, hogy amikor meghalok, egyesülhessek veletek az Ő örökkévaló dicséretében. És te, dicsőséges atyám, Szent József, aki a pátriárkák limbusában Ábrahám ölén pihenve vártad e nap dicsőségét – Jézusét, akit tulajdon kezed munkájával tápláltál –, s akit ezen a napon körülvevett Jézusod dicsősége, imádkozz értem; nyerd el számomra az élő hitet, s az égis hatoló reményt; hogy a földtől elszakadva éljek, várva a napot, amelyen veled lehetek az égben. Nyerd el számomra Jézusodtól ma azt az áldást, amit halálom pillanatában várok. – Ó Üdvözítőm, ma, amikor dicsőséges mennybemeneteledre emlékezem, nézz rám, aki lábaidhoz borulok, hogy

szent áldásodat kérjem: add rám is, miként tanítványaidra adtad. Ó Jézusom, mikor fogok veled együtt a mennybe menni? És mikor egyesülhetek veled úgy, hogy többé nem válhatok el tőled? – Bátorság, lelkem, célod az ég, és nincs messze a perc. Ó föld, mily silány és semmitmondó vagy, valahányszor az égre nézek! Ó mennyország, reményeim édes tárgya, vedd birtokodba a szívemet, ragadd meg gondolataimat, légy óhajtásaim beteljesedése és vágyaim egyetlen tárgya. Amen.

Imádságok és befejezés
(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR TIZENHARMADIK SZOMBATJA

Harmadik dicsőséges titok: „... aki nekünk a Szentlelket elküldötte” (Lk 24; ApCsel 1).

Elmélkedések

I. Jézus, mielőtt fölment a mennybe, azt mondta apostolainak, „János vízzel keresztelt, ti pedig néhány nap múlva a Szentlélekben fogtok meg keresztelkedni” (ApCsel 1,5). Bementek a városba. „Amint megérkeztek, fölmentek az emeleti terembe, ahol együtt szoktak lenni: Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Alfeus fia, Jakab, a buzgó Simon, és Jakab testvére, Júdás. Mindannyian egy szívvel, egy lélekkel állhatatosan imádkoztak az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt” (1,13–14). „Mindig a templomban voltak és dicsérték Istent” (Lk 24,53). – Menj csak be, lelkem, a Cönákulumba. Mária, Jézus anyja együtt imádkozik az apostolokkal és a tanítványokkal, ők pedig bizalommal csatlakoznak a szent Szűz imádságaihoz, hogy sürgessék a Szentlélek eljövetelét. – Mit ne remélhetnénk mi is, kéréseinkben, amikor ilyen hatalmas szózólót hívunk segítségül? Ő Jézus Anyja: ez a név

egyedül záloga jóságának és hatalmának. Szemléljük csak őket együtt, amint szívük és lelkük annyira bensőségesen imádkozik; és annál erőteljesebben fejezik ki magukat, minél inkább a vágyakozásuk és szerelmük alakítja a szavaikat. Micsoda hit, micsoda hódolat és milyen összeszedettség! Íme, a szükséges és hatékony fölkészültség, mely elnyeri a Szentlélek ajándékait és gyümölcseit: kapcsolat a szentséges Szúzzel, a Szentlélek legkedvesebb jegyesével, s buzgó és állhatatos imádság, főként közösségben mondva, mert ez fejezi ki a hit- és szeretetbeli egységet a katolikus Egyházzal, amelyben az összes hívők egy test tagjai, s e test látható feje a pápa. – Ó Mária, aki mindig az Egyház tanítómesternője és a Szentlélek ajándékaival teljes voltál, te taníts engem jól imádkozni: imádkozz értem, és hívd életre szívem mélyéből azokat a sóhajtozásokat és vágyakozásokat, amelyek hozzám vonhatják a Szent Lelket. Sugald a lelkemnek és add ajkamra a te szívedhez leginkább illő imádságokat, melyek kedvesebbek neked és teljes meghallgatást nyernek a jóságos Istennél. Jóság és szerelem Szentlelke, jöjj az én szívembe is! Sebesítsd meg isteni tüzed lándzsájával, hogy – az Üdvözítő tanácsa szerint – az imádságot soha abba ne hagyja, hanem élő hittel, figyelemmel, mélységes alázattal, bizalommal, állhatatossággal, s mindenekelőtt buzgó szerelemmel, melyet semmi nem csökkenthet,

szüntelenül kérje Istent, mert Jézus megígérte: „aki kér, kap, aki keres, talál, s aki zörget, annak ajtó nyílik” (Lk 11,10).

II. Fontold meg, lelkem, hogy miként a pátriárkák és próféták a vágyaikkal is hívták a földre az isteni Igét, úgy a Szentlélek is akarja, hogy vágyak hívják őt. Nyissuk meg tehát ne csupán ajkainkat, hanem egész szívünket és lelkünket is, hogy elmondhassuk a Zsoltárossal: „Megnyitom a számat, hogy lélegzetet vegyek; a Te parancsolataid után kívánkozom” (Zsolt 118,131). – De a jóságos Isten mindig megelőzi teremtményeit: szerettelek téged, örök szerelemmel, ezért kiragadtalak nyomorúságaidból és magamhoz vontalak téged (vö. Jer 31,3). Jézus azt mondta apostolainak: „majd ha magasba emelnek a földről, mindeneket magamhoz vonzok”(Jn 12,32). Ismételd tehát gyakran, lelkem, az Énekek énekének menyasszonyával: *vonj magad után, ó Uram, és keneteid illata után futunk (1,34)*. – Szemléld, lelkem, mi történt Pünkösd napján: „Amikor elérkezett pünkösd napja, ugyanazon a helyen mindnyájan együtt voltak. Egyszerre olyan zúgás támadt az égből, mintha heves szélvész közeledett volna, és egészen betöltötte a házat, ahol ültek”(ApCsel 2,1–2). Értsd meg, hogy miként a szél szétkergeti a felhőket, megtisztítja a levegőt, úgy a Szentlélek, ha betér egy lélekbe,

mindenekelőtt megtisztítja az elmét a rossz gondolatoktól, a szívet a földies érzésektől, eloszlatja az értelem sötéttségét, s a léleknek egészen isteni életet ad. Leheletével Ő adott életet az emberiségnek és Isten Egyházának: és az Egyház vele őrzi együtt az életet a világ végéig. „Majd lángnyelvek jelentek meg nekik szétoszolva, és leereszkedtek mindegyikükre. Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek.” (*ApCsel 2,3–4.*) – Nézd ezeket a magasból érkező, világító és szétoszló, mindegyikükön megnyugvó lángnyelveket ... Az isteni jóság jelképei ezek. Nyelvek képében száll alá a lélek. A bábeli torony építésekor az emberek gőgje volt az oka a nyelvzavarnak, ami elválasztotta egyiket a másiktól; a Szentlélek eljövetele elhozta az apostoloknak a nyelvek ajándékát, mely által a hit és a keresztség egységében mindenféle nemzet népei egyesültek a katolikus Egyházban. A Szentlélek lobogó lángnyelv, mert a szeretet élő forrása. Miként a tűz megtisztítja a fémeket, kiegészítve belőlük a salakot, úgy a Szentlélek lángoló tűz, mely megtisztítja a lelket minden szennytől. Elemészt mindent, ami akadályozná tevékenységét, mint például a mulandó javakhoz való ragaszkodást, az emberi tekintetekhez való igazodást, az élet hiúságát és kényelmét, s ezek után a szív érzületét és az elme gondolatait az ég felé emeli, és megoldja a nyelvet Isten dicséretére. Világító tűz, amely megvilágítja a szellemet azáltal,

hogy világossá teszi számára az elkövetett bűnök rosszaságát, és a jóságos Isten iránti hálátlanságot. Édes tűz, amely készteni, áthatja és lánggra lobbantja a szívet. Végül az ég felé lobogó tűz, a szerelem tüze: természetének ez a lényege, mert az Atyától és a Fiútól a szerelem útján származik; ezért szereti közölni azt, amije van, vagyis azt, ami Ő maga, és a lélekbe árasztja a szeretetet és a buzgóságot. Ő Isten jóságának magasztossága és nagysága! Igazságát és Egyházát tizenkét júdeai halász által terjeszti, akiket a görögök és a rómaiak bölcsességével a világ műveletlennek és ostobáknak tartott! E tanulatlan és annyira félénk emberek, akik szenvedése idején oly gyáván elhagyták Mesterüket, miután a Szentlélektől kapott isteni tűz meggyújtotta őket, mindenféle nyelven megvallják nevének dicsőségét, „és különböző nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy a Lélek szólásra indította őket” (*ApCsel 2,4*). Hirdetik Jeruzsálemben a megfeszített Krisztust és az evangéliumot a föld minden népének. „Ez idő tájt vallásos férfiak tartózkodtak Jeruzsálemben, az ég alatt minden népből. Amikor ez a zúgás támadt, nagy tömeg verődött össze. Nagy volt a megdöbbenés, mert mindenki a saját nyelvén hallotta, amint beszéltek” (*ApCsel 2,5–6*). Hirdetik a világban a názáreti Jézus nagyságát és csodáit, hősök módjára harcolnak; buzgóságtól égve fogadják a kínzásokat, és halálra adják magukat; s

azt elszenvedvén legyőznek minden emberi bölcsességét, minden hatalmat, annyira, hogy a zsarnokok is megremegtek előttük. Mi nagyon jól tudjuk utánozni az apostolokat a hűtlenségben és a kislelkűségben, a megfutamodásokban, de nem akarjuk követni őket az összeszedettségben és a szüntelen imádságban. Kérjed tehát, lelkem, minden buzgósággal az isteni lelket, hogy ezen a napon szálljon le rád is, és kérjed tőle a tüzes lelket és a buzgóság gyümölcsét.

III. A tüzeslelkűség – mondják a szentatyák – a lélek természetfölötti indulata, mely szüntelenül az Istennel való egyesülésre törekszik a szerelem által, mely legyőz minden akadályt, ami gyöngítené ezt az egyesülést. Isteni tűz, a Szentlélektől eredő, egészen égi láng, mely fölébreszti a buzgóságot, azaz a lelket készségessé és bátorrá teszi mindannak vállalására és megtételére – minden nehézség ellenére – , amit Isten mond neki. A szerelem cselekedeteinek ismétlésével a szív annyira egyesül Istennel, hogy az Apostolhoz hasonlóan kihívja maga ellen az összes teremtményt: vajon van-e erejük elszakítani őt Istentől? – „Ki szakít el engem Krisztus szeretetétől?” (*Róm 8,35.*) Sem kard, sem éhség, sem emberek, sem a szenvedések zsarnokoskodása. Mindig ügyel magára, minden világi tetszelgést javít; egy meggondolatlan szó csöndes szemrehányást von maga után; nem bocsát

meg magának egyetlen felesleges pillantást sem, ha azt nem Isten szerelméért fordította a teremtményekre. Az ilyen lélek Szent Pállal sóhajtozik, mert még a földön él. Teher számára e számkivetés, de lángoló vágyai szüntelenül az ég felé emelik. Akár úton van – mondja Szent Bernát –, akár hallgat, tevékeny vagy pihen, Szerelmesének szerető jelenlététől soha el nem távolodik. Azt szeretné, ha mindenki az Ő szerelmétől lángolna. De mindig jóságos, mindig irgalmas, imádkozik másokért, szenved másokért. A szentségnek és tisztaságnak e lelke csak akkor szentel meg minket, ha szívünk titkos, vétkes érzéseivel azonos súlyú áldozatokat hozunk érte. Az erre képes szív nem marad üres: amennyire megfosztja magát önmagától és a teremtményektől, annyira tölti be Isten a Lelkével. – De jaj, én oly érzékeny vagyok a legkisebb szóra, ami sért, hogy azonnal fölháborodok és elszomorodok; s annyira gyáva vagyok, hogy nem merem fékezni mások káromkodásait, vagy visszautasítani az Istent, a Szűzanyát, a pápát sértő gúnyolódásokat. Ó isteni Lélek, gyűjtsd föl szívemet ellenállhatatlan szerelmeddel! De hányszor hangzott el a te szavad a lelkem felé, és én nem hallottam meg! Ha hűséges lettem volna hozzád, hány víciumot irtottam volna ki, hány erényt szereztem volna meg, s milyen gyorsan haladtam volna előre állapotom tökéletességében! Egészen betelnék veled, ó

Istenem! Ehelyett azonban önmagammal vagyok tele és e nyomorult föld minden dolgával! Csupa láng volnék a te isteni szerelmedtől, ehelyett oly lanyha vagyok, hogy még azt sem merem kimondani, hogy szeretlek téged! Bocsásd meg, ó isteni lélek minden korábbi hűtlenségemet, melyeket keservesen bánok. Szakítsd el láncaimat, vonj magadhoz, hogy ezután hűséges legyek! Hajlítsd le az egeket és szállj le semmiségemig, engedd, hogy egy ilyen gyarló teremtmény birtokába vegyen. Örömmel fogadlak és hűségesen őrizlek, égi tűz, tisztítsd meg a szívet. Ó szent apostolok, imádkozzatok értem. Osszátok meg velem lángoló szerelmeteket, élő hiteteket, lobogó buzgóságtokat, tegyetek azoknak az ajándékoknak részesévé, melyeket a jóság és szerelem isteni Lelkétől kaptatok, hogy én is veletek együtt erősen higgyek és bátran tevékenykedjek Jézusért; s veletek jussak el az égbe az Ő örömére. Amen

Erény: a buzgóság.

Gyakorlása. Ma tedd meg az Isten iránti szerelem sok cselekedetét. Ne szégyeld nyíltan kifejezni, hogy katolikus vagy és ébreszd föl másokban az Isten iránti szerelmet. Mutasd meg, hogy tiszteleted Máriát, vedd le a kalapodat, amikor az Úr angyalára harangoznak. Amennyire lehet, akadályozd meg a

Máriának címzett káromlásokat és bántásokat. Máriának nagyon kedves a fiatal lányok és az árvák megmentése. Ne feledd, hogy ha megmentesz egy lelket, a te lelked is megmenekül.

Röpima

Ó Mária, Szentlélek jegyese, újítsd meg a szívemet, és add oda Istennek!

Imádság a szentáldozás előtt

Ó Mária, te ott voltál a Cönakulumban, amikor szállott a Szentlélek, és miként az apostolok elsők voltak tekintélyben, úgy te első voltál a kegyelemben és az életszentségben. Te, aki fogantatásod pillanatától kezdve kegyelemmel és Szentlélekkel teljes voltál, s még inkább attól a naptól fogva, amikor a kegyelem szerzőjének, Isten Igéjének anyja lettél. Az ajándékok milyen teljessége nem gazdagított téged Pünkösöd napján? Mennyire együtt örülök veled, aki minden kegyelem kincstárnoka és osztogatója, sőt, a kegyelmek anyja vagy; akihez a te Bernátod vezet engem, mondván: ha kegyelmekre vágyunk, Mária által kérjük azokat. Te a Szentlélek legszeretettebb menyasszonya vagy: mire nem képes egy hűséges, sértetlen menyasszony jegyesenek gyöngéd és bőkezű szívénél? Tőled kérem tehát, Szentlélek

menyasszonya és az én jóságos anyám, mindazokat az ajándékokat és kegyelmeket, melyekre szükségem van. A lelkem tele van göggel és vakmerőséggel, hogy érdemek nélkül is üdvözl, tele van hiúsággal és evilági tudománnyal. Nemde te vagy a *szent félelem* és *Isten megismerésének* anyja? Neked tárom föl gonoszságaimat, anyám: nincs bennem igaz szeretet a felebarát, a szerencsétlenek, a szegények és az én Istenem iránt! De te a *szép szeretet anyja* és a *jámborság* forrása vagy, ezért e szentáldozással ma elnyerheted számomra ezeket Fiadtól, Jézustól és mennyei jegyesedtől. Lássad, hogy ez a lélek széltől lengetett nádszálként mennyire állhatatlan, mennyire fékezetlenek a szenvedélyei, és mily gyorsan elesik a három ellenséggel való összecsapásokban. De te vagy Dávid tornya, melyre ezer pajzsot függesztettek, s akit te védelmezel, az megmenekül; nyerd el tehát számomra a *lelki erősség* ajándékát. A rossz szenvedélyek elhomályosítják értelmemet, e világ háborgó tengerén – ezer veszély közepette – szükségem van vezetőre, égi világosságra, megbízható tanácsadóra; és egyedül te vagy lelkem húséges barátnője, tanácsadóm, tengernek csillaga: ó jaj nyerd el nekem Jegyesedtől a jó tanács ajándékát, aki a *jó tanács* anyja vagy; és az *értelem* ajándékát, te, aki Mária vagy, azaz a világ megvilágosult és minden értelmet megvilágosító úrnője. Szánj meg engem,

akiben annyi ellenállás van az erények gyakorlására, az erények és a bűnbánat gyakorlására, a víciumokkal való küzdelem és a jobbulás terén; a legkisebb nehézség is fölkavar; bármi, ami fájdalmat okoz a testemnek, túlságosan megszorít. Vonj magadhoz a bölcsesség ajándékával és add, hogy *a lelkem megízlelje, mily édes az Úr, milyen jó az Isten (vö. Zsolt 34,9)*. És milyen édes az én Istenem irgalmassága, aki anyámul adta tulajdon leányát, saját anyját és legkedvesebb menyasszonyát. – És te, Jézusom, amikor hozzám jössz, hunyj be szemeidet rosszaságaim előtt, és csak tisztaságos és szentséges anyád szívére tekints, aki méltó hajlékod volt a földön, mert telve volt a Szentlélek ajándékaival és erényeivel. És ma ő imádkozik értem, s a tulajdon kezével ő ad téged nekem. – És te, szeretet és szerelem Szent Lelke, szaggasd le bűneim láncait, és szállj le a lelkembe, hogy megtisztítsd és lángra gyújtsd. Neked ajánlom mindazokat az imádságokat, vágyakat, kívánságokat, érzéseket, amelyekkel a szentséges Szűz és a Cönákulumban vele együtt imádkozók fordultak feléd, mindazon szentek vezekléseivel, könnyeivel és forró vágyaival együtt, akik csak éltek és ezután élni fognak e világban. Te, aki elfogadtad szívük érzéseit, méltass arra, hogy meghallgatod, amit az én szegény szívem mond neked. Ó szent apostolok, adjátok nekem most a hiteteket és forró vágyatokat,

hogy kevésbé méltatlanul fogadjam lelkembe az én Jézusomat és a tiéteket. Amen.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádság a szentáldozás után

Ujjongjon az ég és a föld, az angyalok és a szentek, és minden teremtmény az Úr nevében. A végtelenség, a mindenhatóság, a fenség mélysége arra méltatott egy másik mélységet, a nyomorúság, a semmiség, a megvetettség mélységét, hogy leszállt hozzá. Az Úr Lelke most Igéjével együtt bennem van! Isten, aki mindent teremtett, s akinek nincsenek határai, most egészen betölt. Ó Mária, erősíts meg imádságaiddal, szólj mellettem hálaadásaiddal és kölcsönözd nekem éneked hangját most, amikor veled együtt kiálthatom: *„Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendezik az én lelkem az én üdvözítő Istenemben”*. Szentlélek menyasszonya, minden ajándék és minden kegyelem birtokosa, milyen kegyelmet tud megtagadni a leghatalmasabb jegyes hűséges menyasszonyától? Ó isteni Lélek, mindenható Isten, az Atya és a Fiú lényegi szerelme, imádlak

téged és teljes szívemből szeretlek. Jöjj tehát, jóságos és irgalmas Isten, éltető leheleteddel add kegyelmedet szegény lelkemnek; jöjj és a lobogó lángnyelvekkel taníts meg engem a szentek nyelvén szólni; jöjj és a te kimondhatatlan fényeddel világosíts meg, tüzeddel tisztíts meg, gyűjtsd meg a szívemet és tedd szerelmedtől lángolóvá. Élő víz forrása, árasz el és részegítsd meg szomjazó és kiszáradt lelkemet. Igazság Lelke, nélküled megtévesztett vagyok; szeretet Lelke, nélküled jéghideg vagyok; élet Lelke, nélküled halott vagyok. Szent tűz, páratlan tisztaság, égesd ki szívemből lángjaiddal a legkisebb tökéletlenségeket is. Ó jóságos Isten, add nekem Lelked gyümölcseit: add nekem a szelídséget, hogy elűzze keménységemet; a jótékonytságot, hogy jóval fizessek a rosszért; a türelmet, hogy megszerezsem a neked annyira kedves békességet és tökéletességet; a jóságot, hogy mindig mindenkivel egyszerű és jótékony legyek; a szerénységet, hogy építsem a felebarátot, az önmegettartóztatást és a tisztaságot, hogy megtagadjam az érzékeket, uraljam a szenvedélyeket és tiszta legyek a szemedben. Ezt az erényt egyedül te tudod nekem megadni, ó Uram: „Tiszta szívet teremts bennem, ó Isten, és az erős lelket újítsd meg bensőmben.” És a bűnbánó királlyal folytatom: „Ne vess el engem orcád elől, és szent lelkedet ne vond meg tőlem. Add vissza nekem üdvösséged örömét és készsége

lélekkel erősíts meg engem.” (Zsolt 50,12–14.)
„Legyen a szívem szeplőtelen a te igazságaidban,
hogy meg ne szégyenüljek.” (118,80) – De
mindenekelőtt a szeretetet add nekem, hogy
egyesítsen veled, a felebaráttal és az angyalokkal, s
Pál apostoloddal együtt én is kiálthassam: „Ki fog
elszakítani minket Krisztus szerelmétől?” (Róm
8,35) És ti, szent apostolok és szent vértanúk, akik
életeteket adtátok Jézusért; szent szüzek és ifjak,
akik ifjúkorotokban harag, méltatlankodás,
bosszúvágy nélkül szívesen, mosolyogva,
legyőzhetetlen lélekkel vettétek semmibe a
bárdokat, a kőpadokat, a máglyákat és tüzes
rostélyokat; s főként ti, szent szüzek, férfiak és
nők, akik győztetek a legnagyobb harcban – amit a
test és lázadó érzékei ellen vállaltatok –, esdjétek
ki imádságaitokkal számomra a hit, a buzgóság, a
szerelem, a tisztaság és az erősség lelkét, hogy
legyőzhessen szenvedélyeimet és veletek együtt
dicsőíthessem örökké a jóságos Atyát, Fiút és
Szentlelket. Amen.

Imádságok és befejezés

(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR TIZENNEGYEDIK SZOMBATJA

*Negyedik dicsőséges titok: „... aki téged, Szent Szűz
a mennybe fölvelt”.*

Elmélkedések

I. Fontold meg, lelkem, hogy Mária számára is eljött az óra, hogy elhagyja a sötétség e völgyét. Annyi fáradalom után ő is elmondhatta szerelmesének szavait: minden beteljesedett: a próféciák, Jézus Krisztus egyházának elterjedése, minden erény hősies megvalósulása. Isteni Fiának mennybemenetele után Mária Jeruzsálemben maradt Szent János evangelistával, akivel később visszavonult Efezusba. Innen újra visszatért Jeruzsálembe, s itt élt haláláig. Élete – mint mindig, mindenütt – az istenszerelem élete volt, szüntelen imádság, jobban mondva folyamatos ekstázis, minden erény tökéletes gyakorlása, s főként lángoló felebaráti szeretet. Gyakran meglátogatta az isteni Fia jelenlétével és misztériumaival megszentelt helyeket, és Egyházának vigasztalása, tanítója, anyja volt. Eljött tehát a pillanat, amit annyira várt, hogy örökre egyesüljön a legfőbb Jóval. A lelke ujjongott az Ura utáni vágytól és szerelemtől, és szívből följánlotta önmagát egészen, hogy

boldogan térjen vissza kezdetéhez. – És te, én lelkem, aki e föld nyomorúságához vagy kötve, miért nem vágyakozol boldog hazád után? Miért félsz annyira kilépni ebből az életből? Mit ad neked ez a világ? Mi varázsol el e siralomvölgyben? Kérjed Máriát, nyerje el számodra a földtől való elszakadást és az örök javak utáni vágyat, és készítsen föl téged szent példájával utadra! Amikor János megtudta a Szent Szűztől, hogy elhagyni készül ezt az életet, olvassuk, hogy nagy számban összegyűltek a rokonok, a tanítványok és az ismerősök a Sion hegyére, ahol akkor Isten Anyja lakott, hogy még egyszer lássák, kifejezzék szeretetüket, meghallgassák utolsó szavait, és imáiba ajánlják magukat. Sőt, ahogy Szent Areopagita Dénes elbeszéli, isteni intésre rövid idő alatt összegyűltek a szent apostolok is, akik akkor már szétszóródtak a világban, hogy prédikálják Jézus Krisztus hitét. Valamennyien sírtak e jóságos anya, e hatalmas szószóló és tanító elvesztése miatt – ahogy Damaszkuszi Szent János írja –, a Szent Szűz pedig édes szerelemmel vigasztalta őket, megígérvén segítségét és közbenjárását. Légy itt te is, e jóságos úrnő közelében, mondd el neki szükségidet, kérjed, hogy segítsen rajtad és a szent tanítványok érdemeire való tekintettel nyerje el számodra a kért kegyelmeket. Bízzál, ne kételkedj, ez a drága anya meghallgat téged! De figyelmedbe ajánlom a felebaráti szeretetet, a lelkek üdvösségét,

hogy amennyire lehetséges, segítsd őket jó példával, alkalmas figyelmeztetésekkel, türelemmel, szeretettel és Istenhez az egész világért mondott könyörögésekkel. Ha ezt a hódolatot megadod Máriának, légy benne biztos, hogy ő mindig kegyes lesz hozzád. Ó, gyengéd Anyám, bárcsak én is ott lehettem volna boldog elmenetelednél! Megcsókolhattam volna szent lábaidat, és oltalmadba ajánlhattam volna magamat. Mivel azonban nem kérhettelek akkor fenséged trónusához borulva, ma ajánlom magamat neked, ó dicsőséges és halhatatlan. Jóságodban – átmeneteled és győzelmed órájának szerelméért – méltass arra, hogy ott légy a halálomkor és állj mellettem abban a félelmekkel teljes órában, amelytől örökkévalóságom függ.

II. Fontold meg, hogy amikor eljött Mária átmenetelednek órája, miként szállt le az égből az Ő isteni Fia, körülvéve a szeráfok megszámlálhatatlan sokaságával. Gondold meg, miként suttozta az Énekek énekének szavait: „Kelj föl kedvesem, szépségem és jöjj, mert íme elmúlt a tél...” (2,10). Hagyd el a siralom völgyét, ahol annyit szenvedtél szerelmemért. A gerle bűgása, azaz vágyakozó szíved hangja hallik a földünkön (vö. 2,12). Mária ujjong e szeretetteljes jelenésnek, és lelke örvend Jézusban, az Ő isteni Fiában. És magához véve a szentséges Eucharisziát, magának Jézusnak a

kezéből, amint Damaszkuszi Szent János elmondja, örömmel eltelve mondta: *Íme, az Úr szolgálóleánya, teljesedjék be bennem újra a te isteni szavad. Fiam, a kezedbe ajánlom a lelkemet* (vö. *Lk 1,38; 23,36*). Vedd magadhoz a lelkemet, melyet a magad képmására teremtettél és megőriztél a bűntől. Nézd csak, lelkem, Mária már indul az égbe; a körülötte állókhoz fordul, drága anyai áldásával megáldja őket; borulj oda te is lábaihoz és kérjed tőle az áldást: Anyám, együtt örülök veled e nagy boldogságnak, dicsőségednek és nagyságodnak. Megérdemelted, ó Mária, hogy Isten ennyire szeressen és meg dicsőítsen, hiszen életedben te nem gondoltál másra, csak arra, hogy szeresd és megdicsőítsd Istent. De én e helyről el nem mozdulok, ha meg nem áldasz. Ez az utolsó emlék, amit az Anya árva és vigasztalan gyermekeire ráhagyott. Ajánlj engem Jézus Krisztusnak és könyörülj a nyomorúságaimon. A te egyetlen szerelmes pillantásod, egy jóságos ajánló szavad, egyetlen hangod elég, hogy elnyerjen számomra minden jót. Könyörülj az én halandó életemen; és halálom óráján ne feledkezzél meg rólam, siess segítségemre, és állj mellettem keserves halálküzdelseimben. Lelkem, ha a halálban meg akarod tapasztalni, hogy Mária a szerelem anyja, az életben légy Mária szerelmének hűséges gyermeke. És ha azt szeretnéd, hogy a halálodnál ott legyen Jézus, a szívedet ne szakítsd

el Máriától. Ó, boldog az életem, ha szeretem Jézust és Máriát! És boldog leszek, amikor Jézus és Mária karjaiban meghalok. Megígérem neked, ó Istenem, hogy nem szeretek mást, csak téged és nem gondolok másra, csak rád. Neked ajánlom, ó Mária, lelkem félelmekkel teljesen átmenetelét. – Édes dallam hangzott föl egy angyal énekében: „Fölvétetett Mária a mennybe, az angyalok örvendezése közepette, akik áldják az Urat, mert megdicsőítette az ő királynőjüket. Táruljatok föl, örök kapuk: bevonul a dicsőség királya, és viszi magával szerelmét és a mi királynőnket.” A többiek válaszoltak: „Ki az, aki a Libanonról jó, szerelmesére támaszkodva, olyan, mint az ébredő hajnal, szép, mint a hold, választott, mint a nap? Olyan, mint az illatszer, mely minden erény illatát árasztja, olyan, mint egy fenséges olajfa, kegyelemtől és szépségtől ragyog.” Lássad hát, lelkem, hogy a szentséges Szűz, mert mentes az eredeti bűntől és minden személyes bűn árnyékától is, nem vesztette el a szépségét; az Úr pedig azt akarta, hogy ne a saját erejével, mint Jézus, hanem Isten erejével szálljon föl az égbe. A test elővételezett megdicsőítése pecsételte meg Máriának, Isten Anyjának és az ő szeplőtelen fogantatásának kiváltságait. Ádám véréből fogant, de különleges kegyelemként Ádám bűnének árnyéka nélkül, egészen tisztán, egészen szépen és szeplőtelenül; anya lett, de sértetlen szűz maradt,

páratlan kiváltsággal, ami senki más teremtménynek nem adatott meg. Igazságos volt tehát, hogy ennek a szeplőtelen testnek, a Szentlélek élő templomának a megdicsőítése elővételeztessék a dicsőséges test minden ajándékával: a könnyedséggel, a helyhez nem kötöttséggel, a szenvedéstől való mentességgel és a ragyogással együtt.

III. A fény nem különülhetett el e naptól. Fény volt Mária lelke, mely teremtése első pillanatától kegyelemben gazdag volt; és nap volt az ő szeplőtelen teste, melyből a Szentlélek megformálta az Ige által fölvetett emberséget. Az Egyház a Szűzanyát úgy nevezi: *választott, mint a nap*, mert az összes teremtmények fölött kiváltságos. És miként a lenyugvó nap a levegőben erős, aranszínű fényt hagy maga után, úgy Mária halandó útjának végén ránk hagyta a teológiai erények és a sarkalatos erények példájának világosságát, különösen négyszeres tisztaságában: 1. a test tisztasága, amiért Mária Isten Anyja lett; 2. a szív tisztasága, amiért a Szentlélek gyönyörűségét találta Mária lelkének tisztaságos érzületében; 3. az Istenbe vetett hit tisztasága, melyet érintetlenül és elevenen őrzött, ezért ő az apostolok tanítómestere, a keresztények bátorítója és a bölcsesség széke; 4. a szándék tisztasága, mellyel mindent Istenre irányított, és hűséges szolgáló mindent Isten

kezéből fogadott: örömeket és fájdalmakat, megaláztatásokat és győzelmeket; ezért hasonlítják őt a libanoni cédrushoz és a Sion hegyének ciprusához – mely törzsét egyenesen az ég felé növeszti –, és Kádes pálmájához. A tisztaság nemcsak a test tisztasága (*castitasnak* – nemi tisztaságnak), hanem az erények összessége is, mely kizár bármilyen víciumot: ezért az a tisztaság inkább a lélek tulajdonsága, amint a zsoltáros mondja: „Uram, ki lakozhat a te hajlékodban, és ki nyugodhat a te szent hegyeden? Aki makula nélkül jár és igazságot cselekszik, aki igazat szól az ő szívében.” (14,1–2). Sőt, Isten áldása van ígérve annak, aki őrzi a lelkiismeret tisztaságát: „Ki mehet föl az Úr hegyére, és ki állhat meg az ő szent helyén? Az ártatlan kezű és tiszta szívű, aki az ő nevét hiába nem veszi, sem álnokságot nem szól felebarátja ellen. Az vesz áldást az Úrtól, és irgalmasságot az ő szabadító Istenétől.” (23,3–5.) Mária minden dicsősége tehát onnan való, hogy szeplőtelen és az angyalok fölött áll az első pillanattól kezdve. És Isten az első pillanattól kezdve látta a mi korunkat, amikor 1900 év után megfogalmazzák a szeplőtelen fogantatás és a mennybevétel dogmáit. Ó Mária szent és szeplőtelen szüzessége – kiáltom tehát én az Egyházzal együtt, én, aki nem találok szavakat dicséretedre –, ó édes Úrnőm, aki már elhagytad a földet, és elérkeztél országodba, ahol királynőként

trónolsz az angyalok karai fölött, együtt örülök veled mennybevételed egyedülálló kiváltságának! De emlékezz rá, hogy értünk, bűnösökért történt, hogy te ily nagy méltóságra és dicsőségre emeltté; ezért nem vesztetted el irántunk, Ádám szegény gyermekei iránti együttérzésedet, sőt, csak növekedett benned. Magas trónusodról tehát – ahol uralkodol– ó Mária, fordítsd felém is jóságos szemedet, és könyörülj rajtam. Tekints rám és jöjj segítségemre, nézzed, milyen viharokkal és mennyi veszéllyel kell találkoznom, míg csak véget nem ér az életem. A te boldog halálod érdemeiért esdd ki számomra a tökéletesség szeretetét a hit tisztaságával, a lelkiismeret tisztaságával, a szív tisztaságával és a szándékok tisztaságával, hogy Isten kegyelmében léphessek ki ebből az életből; és az Úr napján én is dicsőséges testemben támadhassak föl, és eléd járulhassak, megcsókolhassam a lábodat a Paradicsomban, a boldog szellemekhez társulva, és dicsérjem és énekeljem a te dicsőségedet, ahogy az téged megillet. Amen.

Erény: a tisztaság.

Gyakorlása. Mária megdicsőítésének legjobb módja a földön erényeinek követése, különösen a lelkiismeret tisztasága, kerülve Isten minden

bántását. Ennek elérésére vedd mindig szemügyre a legmegszokottabb és legszándékosabb bocsánatos bűnt és különösen törekedj megszabadulni tőle. Törekedj legyőzni a szenvedélyeket és megszerezni a tökéletességet, azzal a meggondolással, hogy így nyered el Mária különleges oltalmát és szeretetét. Ez az az eszköz, amely a tisztítóúzz érintése nélkül visz az égbe. Kérjed Máriát minden nap, hogy ajándékozzon meg a maga négyszeres tisztaságával: a test tisztaságával, a szív tisztaságával, a szándék tisztaságával és a hit tisztaságával.

Röpima

Ó Mária, isteni szerelem Anyja, segíts, hogy meghaljak a világnak és egyedül érted éljek!

Imádság a szentáldozás előtt

Ki adja meg nekem a hit és a szív szüzességét, ami Máriában megvolt, amivel kiérdemelte, hogy méhébe fogadhatott téged, ó Jézusom, és halandó életének végén kiérdemelte, hogy te magad szállj le az égből megdicsőíteni őt? Ó végtelen Tisztaság, rólad éneklő az Egyház, hogy a tisztaságos szűz méhében időzni nem utáltál; és hogyan lehetséges az, hogy eljössz ma hozzám, az én szívembe, a legféltelenebb szenvedélyek, a legszégyenletesebb viciumok helyére, melyet korábban egészen elfoglalt az ördög, s újra meg újra elkövetett

bűneimmel azóta is próbálkozik? Uram, a századossal együtt mondom: nem vagyok méltó, hogy a szívembe jöjj, hanem csak egy szót mondj, és megtisztul a lelkem. Bárcsak sírni tudnám a vezeklő szentek keserű könnyeit, hogy lemossam a szennyet, ami utálatossá tesz előtted. Ó szent apostolok, akik sirattátok szerelmes anyátok elmenetelét, adjátok nekem könnyeiteket, és sirassátok velem együtt eltávolodásomat Istentől, és legnagyobb jótevőm iránti sötét hálátlanságomat. Ó szép szerelem Anyja, ne egyedül égj ettől az isteni tűztől: tedd meg, hogy veled együtt éjlek. Szeretlek téged, Jézusom, és legforróbb vágyam, hogy szerelmed elemésszen engem. Te akarsz ezt és képes vagy rá, Uram; tedd meg, amire képes vagy, és add nekem azt, amit adni akarsz. – Ó Mária, az Üdvözítő édes anyja, aki az égbe vezető út, a kapu és a tenger csillaga vagy, jöjj e bűnbe esett lélek segítségére! Te, aki világra hoztad Teremtődöt, aki szűz vagy az angyal szava előtt és után, könyörülj az én bűnös lelkemen. Egészen szép vagy, és az eredeti bűn foltja sincs benned; ezért a földön elérted a legnagyobb tökéletességet, mely felülmúlja az összes angyalok és a legmagasabban lévő szeráfok érdemeit és kegyelmeit; add nekem tisztaságodat, hogy ép hittel, sértetlen lelkiismerettel, tiszta szívvel és a szerelmedben megtisztult szándékkal jöjjenek most fogadni az angyalok kenyerét, aki Istennek ugyanaz az Igéje,

mint aki magára öltötte testedből a testet és véredből a vért. Sőt, amikor a pap áldoztatni jön, engedd, ó anyám, hogy a te kezedből vegyem Jézusodat, s ily módon nagyobb tisztasággal és a lehető legnagyobb alázattal fogadjam Őt. Ti pedig, paradicsomi angyalok és szentek, akik dicsőséges mennybevitelének napján ünnepezve mentetek az égi királynő fogadására, jöjjetek mind és kíséritek a lelkeket, mely ebben a boldog pillanatban jegyesével, az isteni Megváltóval, Istenével találkozik. Amen.

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádságok a szentáldozás után

A földre borulva imád téged a lelkeket, ó Jézusom, az angyalokkal és a szentekkel együtt. Egyedül te vagy a szent, egyedül te vagy az Úr, te vagy a Magasságbeli, Jézus Krisztus. Imádom a te szentséges lelkeket minden képességével együtt, mely elrejtőzött a kenyér színe alá; jelenléteddel szenteld meg a lelkeket. Jézus értelmé, tisztíts meg a szándékaimat. Jézus akarata, tisztíts meg a vágyaimat. Jézus emlékezete, tisztíts meg az

emlékezetemet a bűnök képeitől és emlékeitől. Jézus szentséges teste, a te szeplőtelen testeddel tisztísd meg az én ezerszer bűnös testemet. Jézus tisztaságos érzékei, tisztítsátok meg érzékeimet. Jézus szelíd szeme, tisztísd meg a szememet. Jézus tisztaságos nyelve, tisztísd meg az én hiú és átkozódó szavaktól tisztátalan nyelvemet. Jézus füle, tisztísd meg hallásomat, mely mindig fülel a világ híreire. Jézus keze, add nekem ártatlanságodat. Jézus drága Vére, mosd le rólam a bűn minden szennyét. Részegítsd meg a szívemet az örömmel, hevítsd szent szerelmeddel. Jézus oldalából kifolyt tisztaságos víz, moss meg engem. Ó Jézus szentséges szenvedése, erősíts engem. Ó Jézus lángoló Szíve, égess engem szerelmeddel, véd szívembe az engedelmességet akaratod iránt, a bűnök megtagadását, önmagam gyűlöletét, a kegyelmet, hogy mindhalálig tetszeni tudjak neked, legfőbb javam és megnyugvásom! Ó Jézusom, ma, amikor anyád dicsőséges mennybevételére emlékezem, éleszd föl hitemet, hogy megvetéssel tudjak nézni mindent, ami földi és áraszd belém a mennyei reményt, hogy egy napon megláthatlak a Paradicsomban. Ó mily siralmas az állapotom, s mily részvétet keltő a nyomorúságom! Égi orvosom, neked tárom föl sebeimet és betegségeimet. A bűn törvénye él bennem és áll ellen a te akaratodnak: hittel vallom mindazt, amire tanítasz – s azután engedek a test vágyainak.

Tudom, hogy a világban minden hiúság, gőg, csalfaság, és mégis követem. Zabolátlan hajlamaim ösztökélnek, és én hagyom magam félrevinni. A te törvényed kötelez engem, a megszokásaim pedig erőt vesznek rajtam; amiket te vársz tőlem, s amiket eddig szerettem, kettétépik a szívemet, s mégsem tudom magamat elhagyni és téged keresni. Ó béke fejedelme, ó isteni szabadító, állítsd meg ezt a belső háborút, szabadíts meg ettől a gyötrelemtől, szaggasd szét láncaimat. A dicséret áldozatát ajánlom föl neked (vö. *Zsolt 116,16–17*). – Ó Mária, te most az égben ott ülsz isteni Fiad jobbján, és Ő örökké a tiéd. Ebben a percben én is magaménak mondhatom, de vajon birtokolni fogom-e örökké? Ó jaj! Te minden erény mintaképe vagy, én pedig minden viciium tárháza vagyok. Te megtartottad Fiad minden tanácsát, amit ránk hagyott az evangéliumban, én meg nem tartok meg belőlük semmit. „Boldogok a lelki szegények – mondja Ő –, mert övék a mennyek országa”. Én pedig annyira szeretem a föld kényelmét és gazdagságát! „Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld”; én meg oly kemény, oly haragvó, oly gőgös vagyok, hogy még az emberek előtt is gyűlöletessé teszem magamat. „Boldogok a szomorkodók, mert őket majd megvigasztalják”. Én pedig nem teszek mást, mint állandóan keresem kielégíthetetlen szomjúsággal a földi örömet. „Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent” (vö. *Mt*

5,3.5.4.8). Íme, ezért láttad Fiadat a halálban, és vétetett föl tested dicsőségen az égbe! Te egészen tiszta voltál, egészen tiszta szívű, egészen szeplőtelen. Vajon dicsőségesen támad-e föl az én testem? Irgalmasság királynője, te nemcsak a tenger csillaga vagy, Isten nagyságos anyja és a szüzeknek szüze, hanem az Ég kapuja és a bűnösök szószólója is! Ó Mária! Ó Mária! Nagyokosságú szűz, hatalmas Úrnő, a te neved az én üdvösségem. Ha akarod, üdvözíthetsz engem. Mutasd meg tehát, hogy anya vagy. Oldd meg ezeket a láncokat, melyek a bűnhöz láncolnak engem; légy világossága vak lelkemnek, úzd el a bajokat, igényeld a javakat. Kiváltságos Szent Szűz, mindenek közt a legédesebb, kérjed a te isteni Fiadat, oldjon föl bűneimtől, tegyen szelíddé és tisztává engem. Segíts tiszta életet élnem, szűziesen érintetlen hittel, mindig igaz szándékokkal, makulátlan lelkiismerettel, mindig tiszta szívvel. Órizd biztonságban életem útját, ellenségeim cselvetéseitől; hogy a halál pillanatában megláthassam a te Jézusodat, és a te tisztaságos kezedből úgy fogadhassam Őt, miként te fogadtad halandó életed utolsó órájában. Amen.

Imádságok és befejezés

(lásd a ... oldalon)

A RÓZSAFÜZÉR TIZENÖTÖDIK SZOMBATJA

*Ötödik dicsőséges titok: „... aki téged, Szent Szűz, a
mennyben megkoronázott” (Mária
megkoronázásának és az összes szenteknek
dicsősége)*

Elmélkedések

I. Sem emberi, sem angyali nyelvnek nem adatott meg, mondja, Szent Epifániosz, hogy kifejezze a megtiszteltetést és a diadalt, mellyel Máriát dicsőséges mennybevételekor az égben fogadták. Csak ezt az egyet tudjuk elmondani: az ő Fiának dicsősége és diadala után soha nem volt és soha nem lesz nagyobb, mint Máriáé. Nincs teremtett elme – mondja Szent Bernát is –, aki föl tudná fogni, mily nagy dicsőséggel lépett be a mennybe a Szent Szűz, mily nagy áhítattal vette őt körül az összes angyali kar, mily örömmel és kedvességgel fogadta és ölelte át isteni Fia. Fontold meg tehát, lelkem, hogy a megváltás megtörténte után hogyan óhajtották az angyalok, hogy testben és lélekben övék legyen az égben az Istenember és az Ő anyja. És most az ég polgárainak vágya végre beteljesült. Ha az Úr azt akarta, hogy már a szövetség szekrényét nagy örömmel vigyék be Dávid

városába, még nagyobb és dicsőségesebb diadalmenetet rendelt anyja mennybevitelére. Az ég királya – mondja Szent Bernát – maga jött elébe egész mennyei udvarával; és ezzel fölülmúlta a saját mennybemenetelének dicsőségét. Fontold meg, milyen ragyogó örömmel hívogatta őt: „Jöjj velem a Libanonról, ó jegyesem, velem a Libanonról, jöjj!” (*Én 4,8*). Mária pedig, aki szebb, mint az összes teremtmények együtt, már fölemelkedik a földről, már a szférákban jár; és megérkezik a Szentháromság trónusához. Az angyalok pedig, látván szépségét és dicsőségét, azt kérdezik: ki ez a teremtmény, aki a földi pusztaságból, a tövises és bogáncsok közül ily tisztán, erényekben ily gazdagon jön szerelmes urára támaszkodva? Kicsoda ő? Az őt kísérő angyalok válasza: ő a mi Királyunk anyja, a királynőnk, az áldott az asszonyok között, a kegyelemmel teljes, a szentek szentje, Isten szerelmese, a szeplőtelen, a galamb, a legszebb minden teremtmény között. Hallgasd hát az összes szent szellemek énekét, akik így dicsérik őt: „Te vagy Jeruzsálem dicsősége, te vagy Izrael nagy öröme, te vagy népünk tisztessége” (*Jud 15,9*). Szent Bernát arról elmélkedik, hogy miként itt a földön nem volt méltóbb helye Istennek, mint Mária szűz méhe, úgy az égben nincs magasabb királyi trónus, mint amelyre az ő Fia ültette Máriát. Maga mellé véve őt, mint anyját, mint

menyasszonyát, mint társmegváltót – munkatársát a világ megváltásában –, s mint a mindenség királynőjét, a jobbára ültette őt, minden angyali karok fölé, ezzel mintegy az emberi karokat alkotva meg. Ó dicsőséges és áldott Szűz, veled együtt örvendezek a te paradicsomi nagy dicsőségeden; annak, hogy Fiad jobbán ülsz, s az ég és föld királynője lettél. Ó drága Szűz, az egész világmindenség, mely hisz a te isteni Fiadnak és az igaz Egyháznak, és anyjának és királynőjének ismer téged, örvend és ujjong most, hogy Istennél benned ilyen szerelmes anyja, ily nagy szeretetreméltó és hatalmas királynője van.

II. Most azt fontold meg, lelkem, hogyan koronázza meg a Szentháromság Máriát, a legrágább koronákkal. Az örök Atya fejére teszi a hatalom koronáját, átengedve neki Jézus Krisztus után az uralmat az ég, a föld és az alvilág minden teremtménye fölött, így a sötétség szellemei reszketnek az ő nevéből. Érvényesek ezért Máriára a zsoltáros szavai: „dicsóséggel és tisztességgel koronáztad őt, Uram, fölébe emeled kezéd minden alkotásának” (vö. *Zsolt* 8,6–7). A Fiú a bölcsesség koronájával díszíti királynőjét az égnek, az angyaloknak és az embereknek, akiket vérevel váltott meg; s e vérnek gyümölcsét, az isteni irgalmasság kulcsait egészen az ő kezére, a kegyesség királynőjére bizza. A Szentlélek a

szerelem koronájával ékesíti őt, betakarva őt, a szép szerelem anyját, nem csupán az Isten iránti, hanem a felebarát iránti leglángolóbb szerelemmel és buzgósággal is, üdvösségükért és jólétükért. Így lett Mária az angyali hierarchia ámulatának és csodálatának tárgya. Mindezek fölött a szüzet koronázza a szüzesség, a vértanúság és a tanítás dicsfénye, mert ő, a szüzek szüze, vértanú lett isteni Fiának szenvedésében, és tanítója vallásunknak, a hit titkaira oktatta a minden tanítókat. Végezetül ezt az úrnőt tizenkét csillagból álló korona is koronázta, miként a Jelenések könyve mondja: „egy napbaöltözött asszony, kinek lába alatt a hold és fején tizenkét csillagból a korona” (12,1). Mivel ugyanis Máriában együtt van az égben lévő összes szentek minden erénye, a tizenkét csillag a szentek összes érdemét jelképezi. Máriában ragyogott leginkább a pátriárkák hite és reménye, a próféták világossága és látása, az apostolok szeretete és buzgósága, a vértanúk erőssége és nagylelkűsége, a hitvallók türelme és bűnbánata, az egyháztanítók bölcsessége és okossága, a papok életszentsége és tisztasága, a remeték magánya és imádsága, a szerzetesek szegénysége és engedelmissége, a szüzek szeretete és tisztasága, az özvegyek alázata és türelme, a szent házastársak hűsége és egyetértése. És valamennyien királynőjüknek ismerik el őt. Lelkem, ki képzelheti el az angyali összhangzást és dallamokat, valamint a szentek

énekét, melyet Isten és az irgalmasság királynőjének dicséretére énekelnek azok, akik látják Istent? A nagyságos Szűz a Fiú jobbján ül, mintha minden nemzedéknek mondaná: „az Úr tekintetre méltatta szolgálójának alázatosságát, és úgy tetszett neki, hogy fölragyogtatja bennem kegyelmének gazdagságát. Jöjjetek tehát hozzám, mindnyájan, akik a könnyek és a fájdalmak völgyében szorongatást szenvedtek, s én megnyihítelek titeket, mert Isten örömtök okává tett engem.” Íme, Anyám, hívásodnak engedelmeskedve jövök: lenyom a bűneim súlya, és bűneim láncá megkötöz engem. De nagy az én reményem, ó királynő, hogy te megszabadítasz! Ó mennyekbe fölvetett anyám, aki testben és lélekben boldog dicsőségben uralkodol, ezt én így hiszem, s így tisztellek és szeretlek téged. Ó Mária, küldd el fényedet, hogy megvilágosítsa szellemem sötétségét, melynek keserű éjszakája szinte eltemet. A te szent szerelmed tüzes sugarai hatoljanak be az én langyos szívembe és gyújtsák erényre, buzgóságra és tüzes szeretetre. Ne engedd, ó Istenanya, hogy az én lelkem meghaljon a sötétségben. A bűneimmel kiérdemeltem minden haragot és fenyítéket, de a te jóságod érdemei által járjon közben Jézusnál és tartsa távol tőlem a megérdemelt csapásokat, és szerezzé meg a meg nem érdemelt kegyelmeket.

III. Nézzed, lelkem, miként jönnek királynőjük köszöntésére a Paradicsom összes szentjei Ádámtól és Évától kezdve Noé, Ábrahám, Jákob pátriárkákon át a prófétákig és a szent szüzekig. „Látták az ifjak és boldognak hirdetik a királynők, és a többi menyasszonyok dicséretét zengik” (*Én 6,9*). Jönnek tehát a vértanúk és a hitvallók, a rokonai, Erzsébet, Zakariás, és a Keresztelő, szeretett szülei, Joachim és Anna, és az ő tisztaságos jegyese, József. És ki tudja elmondani, mindezek ujjongással és vigasztalással teli szavait? Egyesülj hát te is, én lelkem, a szentek kórusával, és velük együtt kiáltsad: *„Mennyországnak Királynéja, angyaloknak szent asszonya, áldott gyökér, Szűz Mária, Üdvözlégy Krisztus szent anyja. Teáltalad e világra új világosság virrada, örülj dicsőség virága, kinél szebb nem jött világra. Áldott légy, drágalátos Szűz, Isten véled szép virág, Szűz, mennyben szent Fiad mellett ülsz, s tudjuk, rajtunk is könyörülsz.”* Ha emberi elme föl nem foghatja a mérhetetlen dicsőséget, melyet Isten azoknak készített, akik szeretik Őt, ki foghatja föl – mondja Szent Bernát –, milyen dicsőséget készített szerelmes Anyjának, aki a földön jobban szerette Őt, mint minden ember és minden angyal együttvéve?

Máriának kedves, hogy szemléljük az ő dicsőségét, de az is, ha ebben az utolsó titokban az összes szentekét, mint az ő alattvalóinak dicsőségét is

szemléljük; ebből az Ő tisztelete csak növekszik, s szemlélése mindannak megtételére késztet, amit a szentek tettek e dicsőség elnyeréséért. Fontold meg tehát lelkem, miként hív az égből Mária, hogy e misztériumban az övével együtt a szentek dicsőségét is szemléld – mert az számodra is készül –, hogy legyen erőd elindulni és állhatatosan végigjárni az erények útját; így a boldog mennyországban ez a nagyságos anya mindig maga mellett fog látni. Vess hát egy pillantást a Paradicsomra, hogy serkentőd és erősséged legyen a sok-sok szent látása, akik gyengék voltak, mint te, kísértéseket szenvedtek, mint te, de az Úr kegyelmével és Mária közbenjárására elértek a boldog örökkévalóságba. Ha nincsenek benned erények, kérjed őket Máriától dicsőséges győzelmének e napján: mindenekelőtt azt kérd, hogy állhatatos légy szerelmében, ami a dicsőségre rendeltség biztos záloga. Emlékezz rá, mit mondott Szent Alfonz: „Aki állhatatos Mária tiszteletében, különösen a rózsafüzérben, megkapja a végső állhatatosságot.” Mert, miként Szent Ágoston tanítja: a végső állhatatosság nem erény, amit megszerzünk, hanem ajándék, ami a kitartó imádság jutalmaként adatik. És van-e hathatósabb imádság, mint Máriáé, amikor értünk Fiához fordul? Ő nagyságos és dicsőséges Úrnő, trónusod lábához borulva hódol előtted a lelkem a könnyek e völgyéből. Most, amikor már az ég és a föld

királynője vagy, ne feledkezzél meg rólam, a te szegény szolgálóról. Minél közelebb vagy a kegyelmek forrásához, annál többet tudsz nekünk belőle nyújtani. Az égből te jobban látod nyomorúságaimat, ezért meg tudsz szánni engem. Add, hogy hűséges szolgáló legyek a földön, s így a Paradicsomba jussak áldani téged, még ma, amikor a mindenség királynőjeként szemlélek, és a szolgálatra szentelem magamat. Nagy boldogságodban vigasztalj engem is azzal, hogy Fiaddá fogadsz. Légy tehát anyám, s mert az vagy, üdvözíts engem. E neked szentelt szombatok utolsójában add nekem szerelmedet és a maradandó áhítatot szent rózsafüzéred iránt. És nyerd el nekem a végső állhatatosságot. Most veletek együtt örvendezek, boldog szellemek és minden szentek a Paradicsomban, annak az elmondhatatlan dicsőségnek és boldogságnak, melynek ti Istenben és Istennel örvendetek. Én is ugyanarra a boldog dicsőségre vagyok szánva, de oda nem érhetek a ti segítségetek nélkül. Tehát ti mind, angyalok, pátriárkák, próféták, apostolok, vértanúk, hitvallók, szüzek, remeték és minden szentek, kérjétek a ti királynőtöket, hogy közbenjárására méltó legyek bebocsátást nyerni, és veletek együtt szemlélhessem az én Istenemet, dicsóítsam és áldjam Őt Máriával együtt, örökkön örökké, amen.

Erény: állhatatosság Mária tiszteletében.

Gyakorlása. Borulj le ma Mária egy képe előtt és mondd el neki, hogy egész életében hűséges akarsz maradni hozzá, ajánld föl neki a gondolataidat, érzéseidet, tetteidet, önmagadat; ígérd meg, hogy soha nem mulasztod el naponta legalább egy öttizedes rózsafüzér elmondását. Kérd az ő szerelmét és az ő tiszteletében való állhatatosságot mindhalálig. Légy boldog, ha képes vagy naponta a tizenöt tizedet elimádkozni: a minden nap imádkozott rózsafüzérhez Mária a végső állhatatosság ígéretét kötötte. Hívjál mindenkit Mária tiszteletére, ajándékozz nekik rózsafüzért és tanácsold a tizenöt szombat ájtatosságának gyakorlását. Ha azt akarod, hogy a szentséges Szűz ott legyen a haláloknál, bízzál az ő jóságában mindig és anyádként szeresd őt.

Röpima

Ó Mária, angyalok és szentek királynője, te vagy az én szívem királynője!

Imádság a szentáldozás előtt

Ó Jézusom, ki mérheti meg az én hálátlanságomat? Hányszor elhagytalak téged! S bár én elhagytalak és futottam tőled, te megtartottál szerelmed édes láncával, magadra öltve nyomorúságaimat és elrejtőztél a kenyérben, hogy táplálj engem, s mindenek végén szentséges Anyád és Önmagad

dicsőségében részesíts engem. Végtelen jóság! Nem tudnék annyi bűnt elkövetni, amit te föl ne tudnál oldozni; és az én hálátlanságom nem oltja ki a te megbocsátó akaratodat. Lábadozok borulok mindazokkal a szentekkel együtt, akik a földön bűnösök voltak, mint én, és bocsánatot kérek tőled; újra meg újra elmondom neked, hogy szeretni akarlak, szeretlek téged és ma meg akarom változtatni az életemet. „Isten, te vagy az én Istenem, utánad szomjazik a lelkem” (Zsolt 62,2). De ugyanígy, utánad szomjazik a testem! Elhagyatott, úttalan és víztelen földön állok előtted; mert a te irgalmasságod jobb, mint az élet; és a te nevedben emelem föl karjaimat; szárnyaid árnyékában ujjongok: utánad sóvárog a lelkem, mint a szomjas vágyódik élő víz forrására, úgy vágyódik a lelkem utánad, Istenem. Mutasd meg ma a te hatalmat, ó Uram, és jöjj, üdvözíts engem. Kész az én szívem, hogy fogadjon téged, ó Istenem, kész az én szívem. Jöjj hát és többé ne késlekedjél! Futunk illatod után, ó áldott az asszonyok között, mert általad részesültünk az élet gyümölcséből. Íme, én közeledem, s Mária, te magad adod majd nekem a béke és a szeretet szent ostyáját eledelül, azt a szentséges Szívet, mely irántam végtelen szeretettel dobog. Dicsérjenek téged, ó királynő, minden népek. Örvendjenek és ujjongjanak a nemzetek, mert hatalmad van az emberek és az alvilág fölött, és a te kezéd bőséges

irgalmat áraszt Éva nyomorult gyermekeire. Íme, az én lelkem, mely rabszolgaként borul trónusod elé, többé már nem nyugszik mindaddig, amíg be nem telik a te szerelmeddel és a te isteni Fiad iránti szerelemmel. Add tehát nekem most ezt a szerelmet, hogy kevésbé legyek méltatlan Jézusod fogadására. És ti, mennyei seregek, akik boldogok vagytok ily kiváló úrnő látásától, minden angyali hierarchiák, s különösen te, az angyalok fejedelme és Isten népének segítője, Szent Mihály, te, Isten erőssége Szent Gábor, te, Isten gyógyítása, Szent Ráfáel, és ti mind, Istent imádó és dicsérő angyalok, Isten áldását közvetítő angyalok, választott szellemek, akik szüntelenül Isten trónjánál álltok, akik ünneplitek Mária diadalát és megkoronázását, vegyétek körül e percben a szerelem diadalát, melyből a mindenható Isten leszáll legnyomorultabb teremtményéhez. Órangyalom, Szent József, védőszentem, kinek nevét viselem, és ti mind, szószóló szentjeim, jöjjetek és álljatok mellettem, amikor ezen az utolsó szombaton az Eucharisztiahoz járulok, hogy megpecsételje bennem mindazt a kegyelmet, amit Jézustól és Máriától várok. Esdjétek ki náluk, hogy szombati napon haljak meg, hogy ti mind ott legyetek haláltusámnál, és ti mutassatok be dicsőséges királynőtök trónusának lábánál, hogy veletek együtt dicsérjem őt mindörökké. Amen

Imádságok az aktuális segítségért a szentáldozás előtt

(lásd a ... oldalon)

Ó Üdvözítőm és Istenem, születésedért...

Ó rózsafüzér dicsőséges Királynője...

Imádság a szentáldozás után

Mily gazdag vagyok, hogy magaménak mondhatlak, ó Istenem! Ó egek! Ó föld! Ó minden teremtmény, velem együtt imádjátok Isteneteket és csodáljátok a szerelem e mérhetetlen tettét: a Végtelen, a Mérhetetlen, a Mindenható az én szívem szegényes hajlékába zárta be magát. Nem kell irigykednem rátok, mert nekem van valamim, ami nektek nincs: nekem van Isten-Emberem, nektek pedig nincs Isten-Angyalotok. Imádjátok tehát általam azt, aki az emberek barátja és társa, nyomorúságainak helyreállítója, aki a ti gyönyörúségetek is, akitől egyedül ered minden jó, amitek csak van. Ó isteni Szerelem! Végy egészen birtokodba, azután tégy velem, amit akarsz; meríts el bármely szenvedés tengerébe, és ostorozz bármely gyötrellemmel, mert veled és tebenned nem veszhetek el. Halljad meg gyöngé hangomat, ó isteni Szerelem; s mivel te kívánod, hogy kérjem azt, amire vágyik a lelkem, íme: alakíts engem önmagaddá, annyira, hogy egészen elveszek benned és csak benned találjak magamra. – Ó isteni

Jeruzsálem, énekelj Máriának új éneket; egész föld, énekelj a te úrnődnek. Énekeljete Máriának, ó egek, és áldjátok az ő nevét, mely dicsőséges; hirdessétek minden nap az üdvösséget, mely rajta keresztül jön az emberi nem számára. Hirdessétek Mária dicsőségét a nemzetek között és az ő csodatetteit a népek körében, mert dicsőség és ragyogás van körülötte, szentség és nagyság az ő trónusa. Jöjjetek Máriához, nemzetek családjai, ajánljátok föl neki a szíveteket, érzéseiteket, egész életeteket. Örvendjete egek és ujjongjon a föld, induljon meg a tenger és mindaz, ami betölti. Tapsoljanak a mezők és ujjongjanak az erdők fái, mert Mária, a názáreti szűz, Ádám leánya, fölmagasztaltatott az angyali kórusok fölé, fölvetetett a mennyei nászágyra, ahol a királyok királya ül csillagokkal ékes trónuson. És ti, az Úr angyalai, áldjátok helyettem királynőtöket. Ó egek, áldjátok őt, aki a ti kaputok. Nap és Hold, s ti égi csillagok, áldjátok őt, aki választottabb, mint a Nap, szebb, mint a Hold, aki a tenger csillaga, a hajnalcsillag. Hegyek és dombok, áldjátok úrnőtöket, akinek *Sionban van a lakóhelye, és Jeruzsálemben uralma székhelye, magasra nőtt, mint Libanon cédrusa, és mint a ciprusok a Sion hegyén* (vö. *Sir 24,10–12*). Zápor és harmat, tűz és hőség, jég és hó, világosság és sötétség, tengerek és folyók, áldjátok a világ úrnőjét, aki kiterjeszti oltalmazó ágait, mint a vizek mellé ültetett platán, s

kinyújtja hatalmának ágait, mint Kádes pálmája. Ti, füvek, gyümölcstermő fák, s mind, ó cédrusok és virágok, áldjátok királynőtök szépségét és kedvességét, aki Jerikó misztikus rózsája, a mezők szép olajfája, aki a balzsam és a válogatott mirha illatát ontja. És ti, igazak lelkei, papok és a föld királyai, ifjak és szüzek, áldjátok Mária nevét, mert hatalmas, és az ő dicsősége kiárad az égre és a földre. *Ujjongjatok, ó szentek a dicsőségben, és örvendjétek lakóhelyeteken* (vö. *Zsolt 149,5*), Ó Istennek szentjei, méltassatok minket arra, hogy közbenjártok üdvösségünkért. Dicsérjétek helyettem Máriát cimbalmokkal és citerák szavával: kötözzétek e lelket rabszolgaként az ő trónusához, hogy növelje dicsőségét ez a lélek is, akit – pokolraméltót – ő ragadott ki a sátán kezéből. Ó Mária, e völgy mélyéből, ahol számkivetésben sóhajtozik a lelkem, fölemelem a szememet hozzád, aki az égben lakozol. Íme, miként a szolgáló szeme úrnőjének kezére, úgy tekint rád az én szemem, ó királynóm, ó úrnóm és anyám, míg csak meg nem könyörölsz rajtam (vö. *Zsolt 123,2*). Édességes anya, szeretetreméltó anya, ma van a te rózsafüzéred tizenöt titkának szentelt szombatok közül az utolsó; mily sokan kérnek a te oltárodnál – az egyik gyógyulást valami betegségből, a másik segítséget egy szükségben, a harmadik bő termést, a negyedik győzelmet egy perben. Én pedig a te szíved számára legkedvesebb kegyelmeket kérem e

tisztelőidhez társulva. Édességes anyám, nyerd el számomra, hogy alázatos egyek, elszakadjak a földtől, tanulékony legyek az isteni akarat iránt; esdd ki számomra Isten szent szerelmét, a jó halált, a Paradicsomot. Úrnőm, alakíts át engem, a bűnöst szentté: tedd meg ezt a csodát, ami neked nagyobb dicsőség lesz, mintha ezer vakot látóvá tennél, vagy ezer halottat föltámasztanál. Oly hatalmas vagy Istennél: elég csak annyit mondani, hogy az Ő anyja vagy, az Ő kegyelmével teljes. Megtagadhat-e tőled valamit? Szépséges királynő, nem azt kérem, hogy a földön láthassalak, hanem a Paradicsomba akarok jutni, hogy ott lássalak; ezt nyerd el számomra. Íme, leborulok előtted, elismerlek úrnőmnek és anyámnak, ezért neked szentelem hátralévő napjaimat mind, a lelkemet és testemet, érzéseimet, szívem dobbanását, vágyaimat, kínjaimat, a szorongatásokat és rám váró teendőket. Te azonban győzd le ezt a neked szentelt lelket, és oltalmazd, véd meg ellenségei támadásaitól, takard be köpenyeddal, adj neki jó halált és boldog örökkévalóságot. Ezt remélem, és így legyen.

Imádságok és befejezés
(lásd a ... oldalon)

RÓZSAFÜZÉR POMPEI KIRÁLYNŐJÉNEK ÜNNEPÉLYES MEGKÉRLELÉSE¹

Ó Győzelmek fenséges Királynője,
ó égnek és földnek Ūrnője,
kinek nevétől retteg az alvilág és örvend az ég,
ó Rózsafüzér dicsőséges Királynője,
mi, a te áhítatos gyermekeid,
akik (pompei) templomodban összegyűltünk,
ezen az ünnepi napon²
eléd tárjuk a szívünket,
és gyermeki bizalommal
mondjuk el neked nyomorúságainkat.
Kegyelmes trónusodról,
melyen királynőként ülsz,
fordítsd, ó Mária, kegyelmes szemedet
reánk és családjainkra,
Itáliára, Európára és a világra.
Légy részvétellel az életünket keserítő
bajaink és gondjaink iránt.
Lássad, ó anyánk,
testben és lélekben mennyi veszedelem,
szerencsétlenség és baj szorongat minket.
Ó anyánk, kérj számunkra irgalmat isteni Fiadtól,
és jószággal győzd le a bűnös szíveket;

---

¹A Rózsafüzér tizenöt szombatja ájtatosság záró imádsága. Pompeiben május 8-án és október első vasárnapján ünnepélyesen imádkozzák. Mindenki más, aki elvégzi az ájtatosságot, a tizenötödik napon befejezésül imádkozza el!

²Ez a sor csak május 8-án és október első vasárnapján mondandó.

akik a mi testvéreink és a te gyermekeid,
akikért az édes Jézus vére hullott,
s akik anyai szívedet szomorítják.
Mutasd meg mindenkinek,
mennyire a béke és a megbocsátás királynője vagy.
Üdvözlégy ...

Igaz, hogy mi, akik a te gyermekeid vagyunk,
bűneinkkel újra megfeszítjük Jézust,
és újra megsebezzük a te szívedet.
Megvalljuk: méltók vagyunk a legkeményebb
fenyítésre is;
de emlékezz, hogy a Golgotán
az isteni Vérrrel együtt elfogadtad
a haldokló Megváltó végrendeletét,
aki anyánkká, a bűnösök anyjává tett téged.
Tehát mint anyánk légy szószólónk,
légy a reménységünk.
Mi pedig kitarjuk karjainkat és megkérlelve téged,
kiáltjuk: irgalmazz!
Ó jóságos Anyánk, könyörülj rajtunk,
a lelkünkön, családunkon, rokonainkon,
barátainkon, hallottainkon,
főként ellenségeinken és mindazokon,
akik keresztények ugyan, mégis bántják Fiad
Szívét.
Irgalomért könyörgünk ma a megtévedt
nemzeteknek,
Európának, az egész világnak,

hogy bűnbánattal térjenek vissza a te szívedhez.
Légy irgalommal mindenki iránt, ó irgalmasság
Anyja!
Üdvözlégy ...

Ó Mária, jóságosan hallgass meg minket!
Jézus a te kezébe adta
kegyelmei és irgalmassága minden kincsét.
Te mint koronás királynő Fiad jobbán ülsz
halhatatlan dicsőségben az angyali karok fölött,
terjeszd ki uralmadat az ég határáig,
s a föld és minden teremtmény
legyen neked alávetett.
Te mindenható vagy a kegyelem által,
tehát tudsz nekünk segíteni.
Ha te nem akarnál segíteni,
mert hálátlanok és méltatlanok vagyunk oltalmadra,
nem tudnánk máshoz fordulni.
A te anyai szíved ne engedje,
hogy elveszni láss minket, gyermekeidet.
A gyermek Jézus, akit öledben látunk,
és a titokzatos rózsafüzér,
melyet kezédben csodálunk,
bizalmat ébresztenek bennünk,
hogy meghallgatásra találunk.
Egészen rád bízunk magunkat,
réd hagyatkozunk mint gyöngé gyermekek,
a te karjaidra,
aki leggyöngédebb vagy az anyák között,

és ezen a napon tőled várjuk a vágyott
kegyelmeket.

Üdvözlégy ...

Áldáskérés a Szűzanyától

Most még egy utolsó kegyelmet kérünk tőled,
ó királynő,

melyet nem tagadhatsz meg tőlünk.

Add nekünk a te állandó szerelmedet
és különösen anyai áldásodat.

Nem távozzunk tőled, amíg meg nem áldasz.

Áldd meg, ó Mária, e percben a Szentatyát.

Rózsafüzéred régi dicsőségeihez és győzelmeihez,
melyekről Győzelmes Boldogasszonynak hívunk,

tedd hozzá most, ó Anyánk,

a vallás győzelmét és az emberiség békéjét.

Áldd meg püspökeinket és papjainkat,

különösen azokat,

akik kegyhelyedért buzgólkodnak.

Végül áldd meg mindazokat,

akik pompeii templomodhoz kapcsolódtak,

imádkozzák és terjesztik a rózsafüzért.

Ó Mária áldott rózsafüzére,

édes lánc, mely Istenhez láncolsz minket,

szeretet köteléke, mely az angyalokkal egyesítesz,

üdvösség tornya a pokol szakadékában,

biztos rév minden hajótörésben,

nem hagyunk el soha többé.

Te légy erősségünk halálküzdelmünk óráján.

Tiéd legyen kialvó életünk utolsó csókja.
És ajkunk utolsó lehelete
a te édes neved legyen,
ó Rózsafüzér Pompei Királynője,
ó drága Anyánk, ó bűnösök Menedéke,
szomorúak hatalmas Vigasztalója.
Légy áldott mindenütt, ma és mindörökké,
a földön és az égben. Amen. *Salve Regina* ...

KILENCED RÓZSAFÜZÉR POMPEI KIRÁLYNŐJÉNEK MEGKÉRLELÉSÉRE

(Kiemelt helyre tedd Rózsafüzér Pompei Királynőjének csodatévő képét, s ha lehet, gyűjts mellette két gyertyát a szívedben élő hit jeleként. A kilenced megkezdése előtt vedd kezedbe a rózsafüzért, majd imádkozz Sziénai Szent Katalinhoz, hogy méltasson minket arra, hogy velünk végezze a kilencedet:)

Ó Sziénai Szent Katalin, oltalmazóm és tanítóm, aki az égből ott vagy tisztelőid mellett, amikor imádkozzák a rózsafüzért, jöjj most mellém, és imádkozd velem együtt e kilencedet a Rózsafüzér Királynőjéhez, aki fölállította kegyelmeinek trónusát Valle de Pompeiben, hogy közbenjárásodra elnyerhessem a kért kegyelmet. Amen. Dicsőség az Atyának ....

I. Ó Szeplőtelen Szűz és a Rózsafüzér Királynője, te ezekben az időkben, amikor kihalt a hit és diadalmaskodott a gonoszság, királynői és anyai trónusodat a halott pogányok területén, az ókori Pompei földjén akartad fölállítani. A helyről, ahol régen bálványokat és ördögöket imádtak, te, isteni kegyelem anyja, ma az isteni irgalmasság kincseit szórod mindenfelé. Trónusodról, melyen jóságosan

uralkodol, fordítsd felém is, ó Mária, jóságos szemeidet, és könyörülj rajtam, akinek annyira szükségem van segítségedre. Mutasd meg nekem is, mint annyi másnak megmutattad már, hogy valóban az *irgalmasság anyja* vagy: én pedig teljes szívemmel köszöntelek, s mint úrnőmet és a Rózsafüzér Királynőjét hívlak segítségül.

Salve Regina, Mater misericordiae, vita, dulcedo et spes nostra, salve! Ad te clamamus, exsules filii Hevae, ad te suspiramus, gementes et flentes in hac larcimarum valle. Eia ergo, Advocata nostra, illos tuos misericordes oculos ad nos converte, et Iesum benedictum fructum ventris tui nobis post hoc exsiliium ostende. O clemens, o pia, o dulcis Virgo Maria. Amen. –

Üdvözlégy királynénk, irgalomnak anyja, életünk, édességünk és reményünk, üdvözlégy. Hozzád kiáltunk Évának számkivetett fiai, hozzád sóhajtunk, fohászkodván és könnyezvén e siralom völgyében. Tehát mi szószólónk, a te irgalmas szemeidet fordítsd ránk és e számkivetés után mutasd meg nekünk Jézust, méhednek áldott gyümölcsét. Irgalmas, kegyes, édes szűz Mária.

II. Trónusod előtt leborulva, ó nagyságos és dicsőséges Úrnő, a lelkem nyomasztó gondok közepette csodál téged. Szorongatásaim és gondjaim

közepette bizalommal tekintek rád, aki lakóhelyedül szegény és nyomorult parasztok földjét választottad, s a romos és néma várossal és amfiteátrummal szemben Győzelmes Királynéként emelted föl hatalmas hangodat, hogy Itália és a katolikus világ minden részéből hívjad téged tisztelő gyermekeidet, hogy templomot építsenek neked. Indulj könnyöretre porig alázkodott lelkem iránt. Könyörülj rajtam, ó Úrnó, könyörülj rajtam, aki módfelett nyomorult és megalázott vagyok! Te, aki a gonosz lelkek réme vagy, oltalmaz szorongató ellenségeimtől: te aki a *keresztények segítsége* vagy, ments ki szorongatásaimból. Te, aki életünk vagy, győzd le a halált, mely lelkemet a jelen veszedelemben fenyegeti; add vissza nekem a békét és a nyugalmat, a szeretetet és az üdvösséget. Amen. *Salve Regina* ...

III. Tudom, hogy oly sokan részesültek jótéteményeidben, csak azért, mert hittel folyamodtak hozzád. Ezért merészellek én is segítségül hívni téged. Egykor megígérted Szent Domonkosnak, hogy akinek kegyelemre van szüksége, rózsafüzéreddel elnyeri; én most a rózsafüzérrel a kezemben emlékeztetni merlek téged, ó anyám, szent ígéreteidre. Sőt, te magad napjainkban folyamatosan műveled a csodákat, hogy gyermekeidet a pompeii templomba hívjad, hogy ott tiszteljenek. Le akarod tehát törölni könnyeinket, orvosolni akarod bajainkat! Én pedig

a szívemből szólva, élő hittel szólítalak és hívlak segítségül: Anyám! ... Drága Anyám! ... Szépséges Anyám! Édes Anyám, segíts rajtam! Pompei Rózsafüzér Királynője és Anyja, ne késlekedj kinyújtani hatalmas kezedet megse-gítésemre, mert késlekedésed, mint látod, vesz-temet okozhatja. Amen. *Salve Regina* ...

IV. Ki máshoz folyamodhatnék, ha nem hozzád, aki a *nyomorultak megsegítője*, az *elhagyottak támasza*, a *szomorúak vigasztalója* vagy? Megvallom neked, hogy nyomorult az én lelkem: igen nagy bűnök terhelik, megérdemli a pokol tüzét, s méltatlan kegyelmek elnyerésére! De nem te vagy a reménytelenek reménysége, Jézusnak – ember és Isten között az egyetlen közvetítőnek – Anyja, hatalmas szószólónk a Magasságbeli trónusánál, a bűnösök menedéke? Csak egyetlen szót szólj mellettem Fiadnál, és Ő meg fog hallgatni téged. Kérjed tehát Tőle, ó anyám, azt a kegyelmet, amelyre annyira szükségem van. (*És most fogalmazd meg kérésedet.*) Egyedül te nyerheted el ezt számomra: aki egyetlen reményem, egyetlen vigasztalásom, édességem és életem vagy. Így remélem. Amen. *Salve Regina* ...

V. Ó Szent Szűz és a Rózsafüzér Királynője, ki a mennyei Atya leánya, a Fiúisten anyja, a Szentlélek jegyese vagy, aki mindenre képes vagy a

Szentháromságnál, esdd ki számomra ezt az annyira szükséges kegyelmet, föltéve, hogy nem akadályozza örök üdvösségemet (*és most mondd el megint a kérésedet*). Szeplótelen fogantatásodért, istenanyaságodért, örömeidért, fájdalmaidért, győzelmeidért kérem ezt tőled. Szerelmes Jézusod szívéért, a kilenc hónapért, míg méhedben hordoztad Őt, az Ő fáradalmaiért, keserves kínszenvedéséért, kereszthaláláért, az Ő szentséges nevéért, drágalátos véréért kérem ezt tőled. Végül a te édes szívedért kérem, a te dicsőséges nevedben, Ó Mária, aki a *tenger csillaga, hatalmas úrnő, a fájdalom tengere, a Paradicsom kapuja és minden kegyelmek anyja* vagy. Bízom benned, tőled remélek mindent, segítened kell rajtam. Amen. *Salve Regina ...*

V: Imádkozzál érettünk, Rózsafüzér Királynője!

R: Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!

Könyörgés. Istenünk, a te egyszülött Fiad életével, halálával és föltámadásával megszerezte nekünk az örök üdvösség javait: engedd nekünk, hogy a Boldogságos Szűz Mária rózsafüzérének e titkait tisztelve kövessük, amit bennük szemlélünk, és elnyerjük, amit ígérnek, Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

Imádság Szent Domonkoshoz és Sziénai Szent Katalinhoz a Pompei Szűzanyától kért kegyelem elnyeréséért

Ó Istennek szent papja és dicsőséges pátriárka, Szent Domonkos, aki a mennyország Királynőjének barátja, szeretett fia és bizalmasa voltál, és annyi csodát tettél a rózsafüzér erejével; és te, Sziénai Szent Katalin, a rózsafüzér rendjének első leánya és hatalmas közvetítő Mária trónusánál és Jézus szívénél, akivel szívet cseréltél: ti, drága szentjeim, lássátok meg szükségemet és könyörüljeteK jelen helyzetemen. Míg a földön éltetek, szívetek nyitva volt mások minden nyomorúsága iránt, és hatalmas kézzel segítettetek: most az égben nem csökkent sem szeretetetek, sem hatalmatok. Kérjétek értem a Rózsafüzér Anyját és Isten Fiát, mert igen nagy a bizalmam, hogy általatok elnyerhetem a kegyelmet, amit annyira kérek. Amen.

(Háromszor)

Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek, Miképpen kezdetben vala, most és mindenkor és mindörökkön örökké, amen.

HÁLAADÓ KILENCED A RÓZSAFÜZÉR POMPEI KIRÁLYNŐJÉHEZ

(Ha lehet, gyújts két gyertyát a Pompei Szűzanya képe előtt. Vedd kezedbe a rózsafüzért, és mondd:)

Istenem, jöjj az én segítségemre! – Uram, siess megsegíteni engem!

I. Íme, lábadhoz borulok, Jézus szeplőtelen Anyja, akit Valle di Pompeiben a Rózsafüzér Királynőjeként tisztelünk. Örvendező szívvel és igen hálás lélekkel térek vissza hozzád, jótevőm, édes úrnóm, szívem királynője, aki megmutattad, hogy valóban anyám vagy, nagyon szerető anyám vagy. Meghallgattad sóhajaimat, megvigasztaltál szomorúságomban, és visszaadtad a békét szorongatásaimban. Fájdalom és halálfélelem vette körül a szívemet, és te, ó anyám, pompei trónodról egyetlen jóságos pillantásoddal elnyugtattál. Lehetett-e valaha is hallani, hogy valaki bizalommal hozzád folyamodott, és nem nyert meghallgatást? Ha az egész világ megtudná, milyen jóságos vagy, mennyire együttérzel a szenvedővel, minden teremtmény hozzád folyamodna. Hadd áldjalak mindig, ó Pompei szűz királynője, és áldjanak velem együtt mind az emberek és az angyalok, a

föld és az ég. Amen. *Dicsőség az Atyának ... Salve Regina ...*

II. Hálát adok neked, Istenem, és hála neked, Isten Anyja, az új jótéteményekért, melyeket kegyelemből és irgalomból adtatók nekem. Mi lett volna belőlem, ha te elutasítod sóhajaimat és könnyeimet? Mondjanak helyettem hálát a paradicsomi angyalok, apostolok, vértanúk, szüzek, hitvallók kórusai. Mondjanak helyettem hálát neked azok a bűnösök, akiknek lelkét megmentetted, s most az égben a te halhatatlan szépséged látásának örvendenek. Szeretném, ha velem együtt minden teremtmény szeretne téged és az egész világ visszhangozná hálámat. Mit adhatnék viszonzásul neked, ó jóságos és csodálatos királynő? Hátralévő életemet neked és tiszteleted terjesztésének szentelem mindenütt, ó Rózsafüzér Pompei Királynője, kinek segítségül hívására az Úr kegyelme meglátogatott engem. Terjeszteni fogom rózsafüzéred ájtatosságát, és elmondom mindenkinek az irgalmasságot, amit velem cselekedtél; hirdetni fogom, milyen jó voltál hozzám, hogy a hozzám hasonló méltatlanok és bűnösök is bizalommal forduljanak hozzád. Amen. *Dicsőség az Atyának ... Salve Regina ...*

III. Milyen neveken szólítsalak téged, ó békesség hófehér galambja? Milyen néven hívjalak segítség-

gül téged, akit a szent egyháztanítók így szólítottak: teremtés úrnője, élet kapuja, Isten temploma, fénynek palotája, egek dicsősége, szentek szentje, csodák csodája, Magasságbeli paradicsoma? Te vagy a kegyelmek kincstartója, a megkérelhető mindenhatóság, sőt, Isten irgalmassága vagy, mely kiárad a szerencsétlenekre. De azt is tudom, hogy kedves a szívednek, ha úgy szólítanak: Rózsafüzér Királynője Pompei völgyében. S amikor így szólítunk, titokzatos neved édességét érzem, ó paradicsomi Rózsa, akit átültettek a könnyek völgyébe, hogy édesítsd Éva száműzött fiainak keserűségét; szeretet pirosuló Rózsája, illatosabb Libanon minden illatánál, aki mennyei kedvességed illatával völgyedbe vonzod azoknak szívét, akik megbántották Isten Szívét. Az örökké friss Rózsa vagy, aki a mennyei vizek patakjából öntözött gyökereidet a tűzesőtől fölégetett földre bocsátottad; érintetlen szépségű Rózsa vagy, aki a pusztaságban megtelepítetted az Úr gyönyörűségeinek kertjét. Magasztaljuk Istent, aki így csodálatossá tette a nevedet. Áldjátok, ó népek a Pompei Szűzanya nevét, mert az egész föld telve van az ő irgalmasságával. Amen. *Dicsőség az Atyának ... Salve Regina ...*

IV. Háborgó hullámokból emeltem a szememet hozzád, reménynek új Csillaga, aki napjainkban a romlás völgyében megjelentél nekünk. A keserűség

mélyéből emeltem hozzád szavamat, Rózsafüzér Pompei Királynője, és tapasztaltam e számodra oly kedves név hatalmát. Üdvözlégy! – fogom kiáltani mindig. – Üdvözlégy, ó jóságos Anya, kegyelmek mérhetetlen tengere, jóság és együttérzés óceánja! Ki énekelheti méltón rózsafüzéred dicsőségét, a te rózsafüzéred győzelmeit? A világnak, mely kitépi magát Jézus karjaiból, hogy a sátán karmaiba kerüljön, menedéket készítettél e völgyben, ahol a sátán elnyelte a lelkeket. Győzelmesen megtiportad a pogány templomok maradványait, és a bálványimádás romjait hatalmad zsámolyává tetted. A halál földjét a föltámadás és az élet völgyévé változtattad, és az ellenséged uralta földön fölépítetted a menedék várát, ahova üdvözülni gyűjtöd össze a népeket. Íme, szerte a világban élő gyermekeid trónust emeltek neked irgalmasságaid diadalmi jelvényeként, hogy tanúskodjanak csodatetteidről. E trónusról hívtál engem szeretett gyermekeid közé: irgalmas tekinteted rajtam, bűnösön is megpihent. Örökké áldottak legyenek a te műveid, ó Úrnóm; áldottak legyenek a romlás és a pusztulás völgyében végbevitt csodatetteid.
Amen. Dicsőség az Atyának ... Salve Regina ...

V. Minden nyelv visszhangozza dicsőségedet, ó Úrnóm, és az este adja át hálaadásunk énekét a következő napnak. Mondjanak boldognak téged minden nemzetek, és hirdesse boldogságodat a föld

minden határa és minden égi kórus. Én is háromszor boldognak mondalak téged az angyalokkal, a főangyalokkal és a fejedelemségekkel; háromszor boldognak mondalak a hatalmasságokkal, az égi erősségekkel és az uralmakkal. A legboldogabbnak hirdetek a trónusokkal, a kerubokkal és a szeráfokkal. Ó megmentő Úrnő, irgalmas szemedet ne fordítsd el e családról, e nemzetről, az egész Egyházzól. Mindenekfölött ne tagadd meg tőlem a legnagyobb kegyelmet: esendőségem soha el ne szakítson tőled. Ebben a hitben és ebben a szerelemben, amelytől most lángol a lelkem, add, hogy utolsó leheletemig megmaradjak. És add, hogy mindnyájan, akik a te pompei kegyhelyed ékességéhez s karitatív műveinek gyarapodásához hozzájárulunk, választottaid közé számláltassunk. Ó anyám rózsafüzére, a szívemhez szorítalak és tisztelettel megcsókollak. Te vagy az út, mely minden erényhez elvezet, a mennyországot kiérdemlő kincsek tárháza. Üdvösségre rendeltségem záloga, az ellenséget megkötöző, erős lánc, béke forrása azoknak, akik életükben tisztelnek téged, a győzelem reménye annak, aki halálakor megcsókol téged. Végső órámban téged várlak, ó anyám, megjelenésed lesz üdvösségem jele, és a te rózsafüzéred nyitja meg nekem a mennyország kapuját. Amen. *Dicsőség az Atyának ... Salve Regina ...*

V: Imádkozzál érettünk, Rózsafüzér Királynője!
R: Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!

Könyörgés. Urunk, Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megtanítottál minket arra, hogy bizalommal forduljunk hozzád és így szólítsunk: *Miatyánk, aki a mennyekben vagy*; jóságos Urunk, aki mindig irgalmas vagy és a szeplőtelen Szűz Mária közbenjárására megbocsátasz, hallgass meg minket, akik a *rózsafüzér gyermekei* lehetünk; fogadd el alázatos hálaadásunkat a kapott jókért, és a trónust, melyet a pompeii kegyhelyen fölállítottál, tedd minden nap dicsőségesebbé és maradandóvá, a mi Urunk, Jézus Krisztus érdemeiért. Amen.

